பூங்கொடி பதிப்பகம்
லக்ஷ்மி
மீண்டும்
பெண் மனம்

145.00
170.00
55.00
56.00
130.00
27.00
85.00
50.00
60.00
125.00
90.00
95.00
60.00
70.00
30.00
53.00
80.00
21.00
45.00
75.00
120.00
75.00
45.00
90.00

GEM CIRCULATIONG LIBRARY,
NO.11. PERUMAL KOIL NORTH MADA ST.
VILLIVAKKAM CHENNAI-49.
Book No. 10907
Reading Charge 7.00 Upto 7-Days
Penalty Per Day 1.00

மீண்டும் பெண்மனம்

அண்ணா நகர் ஏ.கே. பிளாக் - ஐந்தாவது தெருவில் வெள்ளைப் பூச்சும், சிகப்பு ஓட்டு முகப்புமாகப் பெரிய தோட்டத்திற்குள் பொதிந்து கிடந்த ஸ்பானிஷ் ஸ்டைல் பங்களா கேட்டின் முன்னால் கருப்பு பென்ஸ் நின்றதுமே, காக்கிச் சட்டை காவலாளி கேட்டை அகலமாகத் திறந்தான். சிமெண்ட் பாதையில் வழுக்கிக் கொண்டு பென்ஸ் நிற்பதற்குள், பின்புறத் தோட்டத்திலிருந்து ஆக்ரோஷமாக நாய் குரைக்கும் சத்தம் வீட்டையே கிடுகிடுக்கவைத்தது.

எஜமான் வந்து விட்டதை உணர்ந்து, மேலே தாவிக் குதித்துக் கும்மாளமிடத் துடித்த அவனது அல்சேஷியன் ஆர்ப்பாட்டம் அது!

தனக்குள்ளே முறுவலித்தபடி, வேகமாக வராந்தாவைக் கடந்து அவன் உள்ளே சென்றான்.

பூஜையறையில் புகைந்து கொண்டிருந்த ஊது வத்தியின் மணம் முன்னறைக்குள்ளும் எட்டி... அவன் முகத்தில் மோதியது.

அலங்கார டிவைடரைத் தாண்டி பின்னாலிருந்த பெரிய சாப்பாட்டறைக்குள் அவன் வருவதற்கும் சந்திரா மாடியிலிருந்து இறங்கி வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

இப்பொழுதுதான் எல்லாம் நடந்ததுபோல அவனுக்குப் பிரமிப்பாக இருந்தது.

ஆனால் வருஷங்கள் பல வேகமாக ஓடி விட்டிருந்தன... அத்துடன் எத்தனையோ மாறுதல்கள்.

ஐம்பதாவது வயதை அவன் எட்டிக் கொண்டிருந் தான். அதன் அடையாளமாகக் காதோரத்து கிருதாக்களில் லேசாக வெளுப்புத் தட்டியது.

அலையாகச் சரிந்த கிராப்பு முடியில் வெள்ளிக் கம்பிகளாக நரை ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இப்போது அவன் வாட்டசாட்டமாக கோட் - ஸூட் அலங்காரத்தில் மிடுக்காக நடந்த இளம் ஜகந்நாதன் அல்ல... நகரத்தில் அவன் ஒரு பிரபல தொழிலதிபர்.

அம்பத்தூர் தொழிற்பேட்டையில் மின்விசை - துணைப் பொருள் தயாரிப்புத் தொழிற்சாலை- அண்ணா நகரில் பங்களா, நகரத்திலே மொத்த வியாபாரக் கிடங்கு அலுவலகம் இத்தனைக்கும் அவன் அதிபர்.

பாண்டுக்குள்ளே புகுத்திவிட்டுக் கொண்டிருந்த டெரிலின் சட்டையை மீறி லேசாக வயிறு முட்டிக் கொண்டிருந்தது. வேகமாக நடந்தால் கொஞ்சம் மூச்சு இரைத்தது.

உடல் எடையைக் குறைத்து, வயிற்றை உள்ளே தள்ள அவன் கடற்கரை ஓரம் காலை வேளையில் வாக்கிங் செய்து பார்த்தான் - டென்னிஸ் விளையாடினான் - யோகாசனம் செய்தான். எல்லாம் அரைகுறை முயற்சி கள்... அந்தக் கடந்த காலத்து இளைஞனின் ஒடிசலான தோற்றம் திரும்பவே மாட்டேன் என்று மறுத்துவிட்டது!

ஆனால் சந்திரா? அன்று கண்ட மேனிக்கு அழி வில்லாது... கருத்த கூந்தலும், கச்சிதமான உடல் கட்டும்...

சுருக்கமே தெரியாத மழமழத்த முகமுமாக அப்படியே தான் இருந்தாள்.

இத்தனைக்கும் வீட்டுக்குள்ளே குதிகால் உயரச் செருப்பு பலமாகச் சப்திக்க, திங்... திங்... கென்று நடந்த பதினெட்டு பெண்ணுக்குத் தாய்!

'இவள் உங்கள் தங்கையா? - என்று பார்த்தவர்கள்' அவளது பெண்ணைச் சுட்டிக் கேட்கும் அளவுக்கு அவளது இளமை கட்டுக்குலையாது இருந்தது.

அதைப்பற்றி அவனுக்கு உள்ளூர பெருமைதான்.

''என்ன, வீணா இன்னும் வீட்டுக்கு வரலையே...?'' கேட்டபடி அவன் குளியலறையை நோக்கி விரைந்தான்.

சந்திரா அவன் வீட்டில் அணியும் ஆடைகளைத் தயாராக எடுத்து வைத்திருந்தாள்.

ஷவரைத் திருப்பி பூவாக இளஞ்சூட்டில் உதிர்ந்த நீரில் குளித்தபோது உடம்புக்கு இதமாகத்தானிருந்தது. ஆனால், இன்னமும் வீணா வீட்டிற்கு வரவில்லையே என்ற கவலை மனதின் ஒரு மூலையைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

குளியலறையிலிருந்து லுங்கி - பனியனில் வெளி வந்தவன் பூஜையறைக்கு விரைந்தான்.

தெய்வப் படங்களை வணங்கிவிட்டு, வெள்ளி சம்புடத்திலிருந்து விபூதியைச் சிறிது நெற்றியில் தீற்றிக் கொண்டான்.

சாப்பாட்டறையில், அடுத்தடுத்ததாக பெரிய அளவில் அப்பாவும் - அம்மாவும் சந்தன மாலைகளுடன் சட்டத்திற்குள் அடங்கி புகைப்படமாகச் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்பா நாகராஜன் கண்களில் புகைப்படத்தில் கூட அதே கடுமை. அம்மா காமாக்ஷி... அவனைப் பார்த்து புன்முறுவலித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களை கையெடுத்துக் கும்பிட்டு விட்டுத் திரும்புவதற்குள், பீங்கான் கெட்டிலில் தேநீரைத் தயாரித்து, பால் - சர்க்கரை இத்யாதிகளுடன் மரத்தட்டில் சுமந்து கொண்டு, சந்திரா வந்தாள். மல்லித் தோட்டத்தில் பெற்றோர்களுடன் வசித்தபோது, அனுசரித்த அவளது பழக்க வழக்கங்கள் இப்போது மாறி விட்டிருந்தன.

அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி நாகரிக வாழ்க்கை அவனை ஒட்டிக் கொண்டு விட்டிருந்தது.

வயிற்றில் லேசாக வலி ஏற்படவே, டாக்டர் பயமுறுத்தியதும் - சிகரெட்டையும், மதுவையும் கை விட்டு அடிக்கடி தேநீர் அருந்தும் பழக்கத்தை மேற்கொண் டிருந்தான்.

போன் சைனா கப்பில் தேநீரை வார்த்து, ஸாஸரின் மீது வைத்து, அளவோடு பாலைக் கலந்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

சில நாட்கள் அவன் தேநீரில் சர்க்கரையை சேர்த்துக் கொள்வதில்லை. அன்றும் அப்படியே சர்க்கரையில்லாது தேநீரை மெல்ல உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கினான்.

ஜன்னல் திரையை மெல்ல விலக்கி தோட்டத்தை எட்டிப் பார்த்தான்.

சற்று முன் மஞ்சள் பூசிக் கொண்டிருந்த மரங்கள் இருட்டைத் தழுவத் தொடங்கி விட்டிருந்தன.

''இன்னமும் வீணாவைக் காணவில்லையே, ஏன்?'' என்று மனதிற்குள் உறுத்தல்.

''காலேஜ் முடிஞ்சதும் நேரே வீட்டுக்குவர வேண்டயது தானே... ஏன் நாழி பண்றாள்?'' - கவலையுடன் கேட்டான் மனைவியிடம்.

சந்திரா லேசாகச் சிரித்தாள், ''இப்ப புரிகிறதா உங்கள் ஆதங்கம்... இப்படித்தான் உங்க வீட்டு டியூஷனை ஏத்துண்டு நான் சாயங்கால வேளையில் வந்து வீடு திரும்புவதற்குள் என் அப்பா தாழ்வாரத்தை அளக்க அரம்பிச்சுடுவார்...!''

''உன் விஷயமே வேறே...''

''பெத்தவங்க எல்லாருக்கும் ஒரே தினுசான கவலை தான்!''

''சந்திரா, நீ உன் பெண்ணைக் கண்டிக்க மாட்டேங் குறே... காரும் கையுமா இந்த போக்குவரத்து நெரிசலிலே அலைகிறாள்னு நினைச்சாக்கூட என் குடல் நடுங்குது...''

''நீங்கதானே அவ பிறந்த நாளுக்கு ஒரு பியட்டை வாங்கி பரிசு கொடுத்தேள்... அவளை அடக்கி வளர்க்க வேண்டியது உங்க கடமை. செல்லங் குடுத்து ரொம்ப குட்டிச்சுவர் ஆக்கிண்டு வரேள்! உங்களைப் போல ரொம்ப பிடிவாதம்.''

''அந்தக் குணம் உங்கிட்டேயிருந்து வந்தது! என் மேலே பழியைப் போடாதே. பழைய கதையை நினைச்சுப் பார். எத்தனை அழுத்தமா - பிடிவாதமா - கர்வமா இருந்தே?''

''நீங்க மட்டும் என்னவாம்... எத்தனை திமிரா - பணக்காரன் என்கிற ஆணவத்தோடு, நினைச்சதை சாதிக்க முடியும்னு நிரூபிக்கலையா?''

''இருந்தாலும் உனக்குத்தான் பிடிவாதம் ஜாஸ்தி...''

''உங்களுக்குத்தான் அந்தக் குணம் ரொம்ப அதிகம்!''

''இல்லையில்லை... உனக்குத்தான்.''

''வீம்பு பிடிக்கிறதிலே உங்களுக்கு யாராவது ஈடு இணை உண்டா?''

''தேநீரைப் பருகிவிட்டு கோப்பையை மேஜைமேல் வைத்தான். ''என்ன இருந்தாலும் டீயைக் கப்பில் சாப்பிட்டால்தான் ருசிக்கிறது...''

''எல்லாம் உங்க பெண்ணின் ஏற்பாடு! தன் சிநேகிதிகள் வீட்டிலே போன் சைனா கப்புகளில்தான் டீ சாப்பிடரா என்று புகார் செய்தவள், முந்தாநேத்து என்னை அண்ணாசாலைக்குத் தள்ளிக் கொண்டு போனாள். இந்த போன் சைனா டீ செட், ஒரு டின்னர் செட் எல்லாத்தையும் வாங்கி காரில் ஏத்திட்டா! ஆயிரத்து ஐநூறுக்கு மேல் செலவழிக்க வச்சா. ஒவ்வொரு தடவையும் நான்தான் இதுகளை அலம்பி வைக்கணும். வேலைக்காரிகிட்டே போட்டால் தாம்தூம்தான்! இதெல்லாம் அனாவசியம் தானே?''

''இது மல்லித் தோட்டம் இல்லே... மெட்ராஸ். நான் சரபோஜி கெமிகல் வொர்க்கிங் மானேஜர் இல்லே. நாகராஜன் எலெக்ட்ரிகல்ஸின் அதிபர்... காலம் மாறிப் போயிருக்கு...''

''அதுக்காக நாம் பழக்க வழக்கங்களை ஒரேயடியா மாத்திக்கணுமா? நேத்திக்கு டிபனுக்கு தயிர்வடை செய்யச் சொல்லியிருந்தேன். உங்க பெண்ணுக்குப் புடிக்கலை. பரோட்டாவும் - பீஸ்பனிரும் வேணும்னு அடம்பிடிச்சா...''

''குழந்தை ஆசைப்பட்டதை சாப்பிடட்டுமே - உனக்கேன் பாடு! நீயா பண்ணிப்போடப்போறே!''

''சாப்பாட்டு விஷயத்திலே அடம் பிடிக்கிறாப்பல வேறு சங்கதிகளிலும் அடம்பிடிச்சா?''

''அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டா... அவள் உன் மகள்'' என்று கூறியபடி அவன் எழுந்து சந்திரா அருகில் வந்தான்.

''முகத்தின் மென்மையான சர்மத்தை காத்துக் கொள்ள நீங்கள் என்ன சோப்பை உபயோகிக்கிறீர்கள்?'' - வேடிக்கையாகக் கேட்டபடி அவளது கன்னத்தை மெல்லக் கிள்ளினான்.

''போரும்! வேலைக்காரர்கள் பார்க்கப் போறா...'' சிணுங்கினாள் சந்திரா.

''பணம் வசதியெல்லாம் இப்போ நிறைய இருக்கு... ஆனால், நாம் ரெண்டு பேரும் அந்த அழகர்மலை என்கிற கிராமத்திலே சின்ன ஓட்டு வீட்லே வாழ்ந்தப்போ இருந்த மன நிறைவு - சந்தோஷம் எல்லாம் மறுபடியும் வருமா?''

சந்திரா மேஜையிலிருந்த தேநீர் கோப்பையைத் தட்டில் வைத்து எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

உண்மைதான்! அந்த எளிய வாழ்க்கையிலிருந்த அமைதி ஆனந்தம் எல்லாம் இப்போது இல்லை போன்று வாழ்க்கை யந்திரகதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

பணத்தைக் துரத்திக்கொண்டு ஜகந்நாதன் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். மற்றவர்கள் மெச்ச வீட்டையும் தோட்டத்தையும் அழகாக வைப்பதிலும் - மாதர் சங்கக் கூட்டங்களுக்கு ஓடுவதுமாக சந்திராவின் பொழுது கழிந்து

கொண்டிருந்தது. காலையில் கல்லூரி - மாலையில் தோழிகளுடன் ஊரு சுற்றுவது என்று வீணா திரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இரவு சாப்பாடு முடிந்ததும் கதைப் புத்தகங்களுடன் ஜகந்நாதன் படுக்கப் போய்விடுவான்...

மகள் பரீட்சைக்குப் படிக்க அறைக்குள் மறைந்து கொள்வாள்... வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் முடித்துக் கொண்டு, அவள் மாடிக்கு வருவதற்குள், அவர்கள் இருவரும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பார்கள்.

அவர்களுடன் உட்கார்ந்து பேச யாருக்கும் நேரம் இருக்கவில்லை.

இப்படியே வாழ்க்கை போனால்...

முன்பக்கத்து சிமெண்ட் பாதையில் 'கிர்' என்று கார் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது - நாயின் பலத்த குரைப்புத் தொடர்ந்தது.

''ஏம்மா? எங்கே போயிட்டு இத்தனை நேரம் கழிச்சு வரே... நான் ரொம்பப் பயந்துட்டேன். இப்பத்தானே நீ கார் ஓட்ட ஆரம்பிச்சிருக்கே...'' எழுந்து வந்து, பாண்ட் சட்டையில் மார்போடு கட்டுப் புத்தகங்களை அடுக்கிக் கொண்டு உள்ளே வந்த மகளின் முன் நெற்றியில் பூத்திருந்த வியர்வை முத்துக்களை கைக் குட்டையால் துடைத்தான் ஜகந்நாதன்.

''நான்தான் கேட்கிறேன். ஏன் இத்தனை நாழி?'' - சந்திரா சிறிது அதட்டலாகக் கேட்டாள்.

''நான் என்ன சின்னக் குழந்தையா? என் சிநேகிதி லீலாவுக்குப் பிறந்த நாள். அதுக்கு நாங்கள்ளாம் ஒரு டிரீட்

கொடுத்தோம். டிரைவின்ல தான் டிபன் சாப்பிட்டோம். பேசிப் பேசி பொழுது போனதே தெரியலை...''

''சரி சரி போய் முகத்தை அலம்பிண்டு டிரஸ் மாத்திண்டு வாம்மா!'' ஜகந்நாதன் அன்போடு சொன்னான்.

''இப்படி இடம் கொடுத்தா அவ ஏன் கெட்டு குட்டிச் சுவராக மாட்டா...'' என்று தாழ்ந்த குரலில் கணவரை அதட்டிவிட்டு, சந்திரா மகளின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். செவேலென்ற முகமும், திருதிரு வென்ற விழிகளும் என்னவோ நடந்திருக்கிறது என்பதை உணர்த்த... ''என்னம்மா வீணா, என்னமோ போல இருக்கியே?'' வற்புறுத்திக் கேட்டாள்.

''ஒண்ணுமில்லையம்மா நேரமாச்சேன்னு வேகமா ஓட்டிண்டு வந்தேன். அந்தக் கலவரம்...'' கூறியபடி வேகமாக மாடிப்படிகளில் ஏறினாள். 'பக்பக்' கென்று அடித்துக் கொண்ட நெஞ்சின் துடிப்பு இன்னமும் அடங்கவில்லை அவளுக்கு...

அந்த டொயோட்டாவை ஓட்டியவன் அவளை வீடு வரை தொடர்ந்து வந்தானே... எத்தனை திமிர்? நாளைக்கு மறுபடி அவன் அவளைத் தொடர்வானே?

கவலையுடன் கண்ணாடி முன் நின்று தன் உருவத்தை உற்றுப் பார்த்தாள்.

'நீ ரொம்ப அழகான பெண்- உன்னை எனக்குப் பிடிக்கிறது!' மறுபடியும் அவன் அவள் காதில் கிசு கிசுப்பது போன்ற பிரமையில் அதிர்ந்து போனாள்.

2

மறுநாள் மாலை...

கணவன் அலுவலகம் போக வழி அனுப்பிவிட்டு, உள்ளே வந்தாள் சந்திரா. மகள் கல்லூரிக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

''அம்மா, நான் இன்னிக்குக்கூட கொஞ்சம் நேரம் கழிச்சுதான் வருவேன்...''

''காரணம் என்னன்னு சொல்ல முடியுமா?... அடக்கிக்கொண்டு, மெல்லிய குரலில் கேட்டபடி மகளை மேலும் கீழும் ஊன்றிக் கவனித்தாள் சந்திரா.

''ஜகந்நாதனைப் போலவே அதே முகவாய்; பிடிவாதத்தில் இறுகிப் போகும் தாடைகள்; ஜ்வலிக்கும் அதே கண்கள்... அப்பனுக்குத் தப்பாது பிறந்த பெண் தான்...!'' எண்ணியபடி வீணா உடுத்தியிருந்த ரோஜா வண்ண ஷிபான் சேலையை உறுத்துப் பார்த்தாள்.

''மேகப்படலம்போல மிகவும் மெலிதாக இருந்த அந்தப் புடவையைவிட பாண்ட் - சட்டையே மேல் என்பது போல் அவளுக்குத் தோன்றியது. தனது மகள் மீது உயிரையே வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கணவனுக்கு நேர் எதிராக சந்திரா மகளைக் கண்டிப்பும் கறாருமாகத்தான் வளர்த்தாள்.

ஆனால், இப்போது?

சந்திராவின் நினைவில் கடந்த காலத்து நிகழ்ச்சி நிழலாடியது... மல்லித் தோட்டத்திலே பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக அவளது அப்பா வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்த

அந்த நாட்களில் கூட, அவர்கள் வீட்டுப் புழக்கடைக் கொட்டிலில் ஒரு கறவை மாடு கட்டப்பட்டிருந்தது.

வீட்டு மாட்டின் பாலில் தயாரித்த காப்பிதான் சித்தி பார்வதிக்குப் பிடிக்கும்.

ஒரு நாள் சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்தாலும் கிடப்பாள் அவள். ஆனால், காலை வேளையில் கள்ளிச் சொட்டு போன்ற அந்தக் காப்பியைக் குடிக்காவிடில், அவளுக்கு மண்டை பிளந்து விடும்.

அந்த சின்ன வீட்டின் பின்புறத்தைப் பாதுகாத்த மண் சுவர் ஒரு மழையில் விழுந்துவிட்டிருந்தது. அதற்குப் பின்னாலிருந்த பெரிய காலி மனையும், அடுத்த தெருவின் பின்புற தோட்டமும் தடையின்றி பரந்து கிடந்தது.

மாடு கறந்த பின் - அந்தக் குட்டி - இருந்த சொச்சம் பாலைக் குடித்ததும், சந்திராதான் அதை இழுத்துப் பிடித்து முளையில் கட்டுவது வழக்கம். நாளுக்குநாள் அது வளர்ந்து கொண்டு வருவது மறந்து அதே முளையில் அதே மாதிரி கட்டியபோது, ஒரு நாள் அது தும்பை அறுத்துக்கொண்டு தலைதெறிக்க அடுத்த கொல்லைக்கு ஓட- பக்கத்து வீட்டவர்களின் கீரைப் பாத்தியைத் துவம்சம் செய்ய- அவர்கள் கத்த- சந்திரா இங்குமங்கும் ஓடி, அடுத்த தெருவுக்குள் புகுந்து விட்ட அதை முடிவில் பிடித்துக் கொண்டு வந்து கட்ட பட்டபாடு...!

அந்தக் கன்றுக்குட்டியைப்போல அவள் மகள் துள்ளிக் குதிக்கும் துடுக்குத்தனமான பருவத்திலிருந்தாள்.

கட்டறுத்துக் கொண்டு கன்றுக்குட்டி எங்கேயும் ஓடலாம். ஆனால் ஒரு கன்னிப்பெண் கட்டுப்பாடுகளை அறுத்துக் கொண்டு ஓடினால்?

''காரை நீயேவா ஓட்டிண்டு போகப் போறே?''

''நன்னா ஓட்ட பின்னே எப்படிப் பழக்கம் வரும்?''

''உங்கப்பா பயப்படரார்...''

''அப்பாவுக்கு நான் காரை வேகமாக ஓட்டறதைப் பத்தி பயம்... உங்களுக்கு நான் நாழி கழிச்சு வீட்டுக்கு வரதைப் பத்தி பயம். ஏம்மா உங்க மாதர் சங்கத்திலே பெண் உரிமை - அது இதுன்னு பேசறேள்... வீட்டுக்கு வந்தா விஷயத்தையே மாத்திக்கிறேளே! நான் உங்க பிள்ளையா இருந்தா இப்படி குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்பேளா?'' - சிரித்துக் கொண்டே காலில் பாதணிகளைத் திணித்துக் கொண்டு, வராந்தாவைத் தாண்டி வேகமாகப் படி இறங்கினாள் வீணா.

தோட்டத்திலிருந்து 'கிர்' என்று அவளது பியட் புறப்பட்டதும் குரைத்து கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருந்த ரம்மி அவள் மேல் வந்து விழுந்து கொஞ்சத் தொடங்கியது.

சந்திராவுக்கு அப்போதிருந்த மனநிலையில் ரம்மி மீது எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

''போ! அந்தப் பக்கம். வேளாவேளை தெரியாம நீ விளையாடறது போதும்...'' என்று அதட்டி, நாயைக் கைகளால் அப்பால் தள்ளிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

வரவேற்பறையில் டெலிபோன் மணி கிணு கிணுத்தது.

மறுபக்கம் மச்சினர் பாலகிருஷ்ணனின் பிள்ளை ராஜுவின் குரல்.

''சித்தி! நான் மெட்ராஸ் வந்திருக்கேன்; எல்லாம் பிசினஸ் காரியமாத்தான். ஓட்டல் சித்திரலேகாவில்தான் தங்கியிருக்கேன்... கோவிச்சுக்காதீங்க. அங்கே இருந்தால் தான் எங்க வியாபார சம்பந்தப்பட்டவர்களை சந்திச்சுப் பேச சௌகரியமாக இருக்கு... ராத்திரி மதுரைக்குப் புறப்படறேன். உங்களை பத்து நிமிஷம் வந்து பார்த்துட்டுப் போக ஆசை...''

''இதென்ன கேள்வி - இதுவும் உன் வீடுதானே ராஜு. சாப்பிட வந்துடு...''

''அதெல்லாம் வேண்டாம் சித்தி! காப்பி போறும். இதோ வந்துட்டேன்.'' போன் துண்டிக்கப்பட்டது.

சொன்னதுபோல் அரைமணியில் ராஜு ஒரு டாக்ஸியில் வந்து இறங்கினான்.

தன் மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிய சின்னப் பிள்ளையா அவன் இப்போது? வாட்டசாட்டமாக... தன் தந்தை நடத்தி வந்த வியாபாரத்தில் ஒரு பங்குதாரராகி... கல்யாணமாகி... இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையாக மாறிவிட்டிருந்தான். காலம் எத்தனை வேகமாக ஓடி விட்டிருக்கிறது?

பாகப் பிரிவினைக்குப் பின் பாலகிருஷ்ணன் மதுரை யில் குடியேறி விட்டிருந்தான். சொந்தமாக மின் விசைப் பொருள் விற்பனையைத் துவங்கி அவன் வசதியாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். ராஜு அவனுக்கு ஒரே மகன். ஏதாவது விசேஷம் என்றால் ஒழிய, அண்ணன் தம்பி இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்வதில்லை.

மகனுக்குக் கல்யாணத்தை முடித்து வைத்தபின், அலமேலு வீட்டு ஊஞ்சலில் தஞ்சமாகி விட்டாள்.

உடலும் பலகையை நிறைத்துக் கொள்ளும் அளவு ஊறிவிட்டிருந்தது.

சந்திராவைப் பார்த்து அவளுக்கு இன்னமும் பொறாமைதான்.

''சித்தி பெண்ணுக்கு எப்போ கல்யாணம்னு கேட்டுட்டு வாடா...'' என்று மகன் ராஜு புறப்படுமுன் கட்டளையிட்டிருந்தாள்.

சமையற்காரர் கொண்டுவந்து வைத்த தட்டிலிருந்து மைசூர் பாகு வில்லையைச் சிறிது ஒடித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டான். ஒரு சிறு விள்ளல் தேன் குழலைக் கொரித்தான். சூடான காப்பியை ஒரே வாயாகக் குடித்துவிட்டு வாயைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

''இறக்கை கட்டிண்டு பறக்கரே? சித்த இருந்து என்னோடயாவது சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம்...'' - சந்திரா கூறியதைக் கேட்டு அவன் முறுவலித்தான்.

''நான் முக்கியமா உங்களைப் பார்த்து ஒரு சங்கதியைச் சொல்லிவிட்டுப் போக வந்தேன் சித்தி... சாப்பாடு இருக்கவே இருக்கு. கல்யாணச் சாப்பாடா போட்டு ஜமாய்ச்சுடுங்களேன்!''

சந்திரா லேசாகச் சிரித்தாள். அந்த ஆண்டின் இறுதிக்குள்ளேயே மகளுக்குக் கல்யாணத்தை முடித்து விட வேண்டுமென்பதுதான் அவளுக்கு ஆசை-

''உங்களுக்கு 'சீதா அண்ட் கோ' வின் முதலாளி பத்மநாபனைத் தெரியுமா? கேள்விப்பட்டிருப்பேளே...''

''உன் சித்தப்பாவின் தொழிலகத்திலே எனக்கு அதிகப் பரிச்சயம் கிடையாது...''

''நம்ப வீணாவுக்கு கல்யாணம் செய்யறதா உத்தேசம் உண்டா?''

இதென்ன கேள்வி... இந்த வருஷத்தோட படிப்பு முடிஞ்சுடறது பிறகு கல்யாணந்தானே? ஒரு நல்ல இடம் கிடைக்கணும்...''

''சித்தி... இந்த பத்மநாபன் ஒரு பெரிய தொழிலதிபர். அவர் வீட்டில் சம்பந்தம் கிடைச்சா... நல்ல இடம்னு நான் சொல்வேன். சித்தப்பாகிட்டே சொல்லி விசாரிக்கச் சொல்லுங்கோ...''

''அவா பையனை உனக்குத் தெரியுமா?''

''ரொம்பப் பழக்கமில்லே, பார்த்திருக்கேன். பையன் நன்னா இருக்கான். பெரிய இடம். வீணாவுக்கு வேறே யார் மேலாவது.''

சந்திராவின் முகமும், காதும் சூடாகிப் போயின. அவளுக்குத் தெரிந்தவரை அவள் மகள் காலேஜும் காருமாக அலைகிறாளே ஒழிய, இந்த காதல் சமாசாரத்திலே தலையிட்டுக் கொண்டு... வீட்டவர் களுக்குத் தலைவலி கொடுக்கத் துவங்கவில்லை.

கோபத்துடன் கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

''அப்படியெல்லாம் ஏதும் கிடையாது.''

''சித்தி, இந்தக் காலத்து இளம் பெண்களைச் சட்டுனு எடைபோட்டுட முடியாது?''

''ரொம்ப அனுபவப்பட்டவன் போல சொல்றியே?''

''என் பெண்ணுக்கு வயசு ஆறுதானே ஆகிறது... 'ஏ' படம்னா என்னப்பான்னு என்னைக் கேட்டா... பதில் சொல்றதுக்குள்ளே நான் திண்டாடிப் போனேன். ஆனால், என் பிள்ளை எட்டு வயசுக்காரன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா? அதிலே செக்ஸ் இருக்கும், கொலையிருக்கும்.

அதனாலேதான் நாம பார்க்கக் கூடாதுன்னு பெரிய வாளுக்கு மட்டும் பார்க்க வச்சிருக்கான்னான் பாருங்கோ. நான் பிரமிச்சுப் போனேன்... ஏது இவன் வயசு வந்ததும் சித்தப்பாவை மிஞ்சிடுவான் போலிருக்கேன்னு நினைச் சேன்...''

கோபத்திலே சந்திராவின் நெஞ்சு படபடவென்று துடித்தது. ஜகந்நாதனின் அந்தக் காலத்து நடவடிக்கைகளை இன்னமும் குடும்பத்தார் மறக்காது... இளைய தலை முறைக்கும் எடுத்துச் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்களே?

''குடும்பத்திலே அப்போ அப்போ ஒரு பிளாக்ஷீப் வேணுமே... அப்பத்தானே வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமா இருக்கும்?'' என்றாள் ஏளனமாக.

''வீணாவுக்கு பதினெட்டு வயசாகிறது சித்தி... இன்னமும் காதலிக்காது, காலேஜையே கட்டிண்டு வாழறாள் என்கிறதை என்னால நம்பவே முடியலை...''

''அடுத்த தடவை வரச்சே நீயே நேரே அவளைப் பார்த்துப் புரிஞ்சுக்கோ.'' - கோபத்தை விழுங்கிக் கொண்டு சிரித்தாள் சந்திரா.

ஆனாலும் சில்லென்று அடிவயிற்றில் ஒரு கலவரம்.

''வரேன் சித்தி'' என்று எழுந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பிய ராஜுவை வாசல் வரை சென்று அனுப்பி விட்டு உள்ளே வந்தாள். மனம் பரபரத்தது. முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

சமீபகாலத்தில் அவளும் கவனித்துக் கொண்டுதான் வருகிறாள்... வீணாவின் போக்கிலே சில மாறுதல்கள் தெரிகின்றன. மணிக்கணக்காக டெலிபோனில் பேசுகிறாள்.

படுக்கையறை கதவை அடைத்துக் கொண்டு புத்தகங்கள் படிக்கிறாள்... ஒரு நாள் வீணா குளிக்கப் போயிருந்த சமயம் அழுக்குத் துணிகளைத் தோய்க்க எடுத்துப் போக வந்தவள் - தலையணையைத் திருப்பிய போது திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

பால் உணர்வைப் பற்றிய சகலமும் அறிவித்ததொரு புத்தகம் - தலையணைக்கு அடியில் கிடந்தது.

குளியலறைக் கதவைத் திரும்பிப் பார்த்தவண்ணம் குற்ற உணர்வுடன் புத்தகத்தைப் புரட்டியபோது அவளது வயிறு புரண்டது... ஆணும் - பெண்ணும் ஆபாசமான நிலையில் உள்ள பல படங்கள்...

மகள் பாடங்களைப் படிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தவளுக்குப் பெருத்த அதிர்ச்சி... கணவனிடம் இதைப் பற்றிச் சொல்ல கூச்சமாக இருந்தது. பெற்ற மகளிடம் கேட்கவும் பயமாக இருந்தது.

அன்றிலிருந்தே மனதிற்குள்ளே ஒரு நெருடல் இருக்கத்தானிருந்தது... இப்போது ராஜு ஏன் இப்படி ஒரு குண்டை தூக்கிப் போடுகிறான்? இந்தப் பெண் வீணா எவனுடனாவது நின்று பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து விட்டு எச்சரிக்கத்தான் இப்படி நாசூக்காகப் பேசுகிறானோ? ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்து விடுமுன் அந்தத் தொழிலதிபர் பத்மநாபன் வீட்டைப் பற்றி கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, அந்தப் பையனைப் பார்க்க முனைந்தால்...?

பண வசதியிருந்தும் பெண் ஒரு குறிப்பிட்ட வயதை அடைந்து விட்டால் பெற்றவர்களுக்குப் பாரமாகி விடுகிறாளே... இந்த நிலை இன்னமும் மாறவில்லையா?

சந்திரா தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றி தோழி நர்மதாவை அழைத்தாள்.

3

அந்த அம்மாளை எங்கேயோ பார்த்தது போன்ற ஒரு நினைவு நெஞ்சைப் பிராண்டியது.

'எங்கே...' என்று எண்ணியபடி, உதட்டுச் சாயத்தைக் கைக்குட்டை ஓரத்தில் சரிபார்த்துக் கொண்டு, கண்ணாடி வழியே வாஷ்பேசின் அருகில் இருந்து திரும்பியவளைக் கடைக்கண்ணால் கணிப்பு செய்து கொண்டு நின்றாள் வீணா.

இடுப்பிலே வழிந்த பச்சை மைசூர் புடவைக்கு ஏற்றபடி இறுக்கமாக அணிந்து கொண்டிருந்த ரவிக்கை முதுகுச் சதையைப் பிதுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

நடுவயதைத் தாண்டி சற்று பருமன் ஆகிவிட்ட இந்த மாமி ஏன் இப்படி மூச்சுத் திணற உடலில் ரத்தம் கட்டிக் கொள்ளும் அளவுக்கு ரவிக்கை 'போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்?

அவள் தாய் சந்திரா கூடத்தான் நடுமுதுகு தெரியறாப்பல ரவிக்கை அணிகிறாள். ஆனால், இப்படி உடல் சதை திணறுவதில்லை. ஏறக்குறைய அந்த அம்மாளுக்கும் அவள் தாயின் வயதுதான் இருக்கும். அவள் புடவைத் தலைப்பை சரி செய்து கொள்ள இடது கையைத் தூக்கியபோது பார்த்தாள்.

கனமான உருவில் ஜொலித்த ஒத்தை வைரக்கல்லை சுற்றி பச்சைக்கற்கள் பதித்ததொரு மோதிரம் அதற்குரிய விரலை அலங்கரித்திருந்ததைப் பார்த்தாள். 'அம்மாகிட்டே கூட இதுபோல ஒரு மோதிரம் இருக்கே?'

தனது ஒப்பனையைச் சுருக்கமாக முடித்துக் கொண்டவள் கதவை நோக்கி நடந்தபோது இருவர் கண்களும் சந்தித்தன.

கம்பீரமான அந்த அம்மாளின் பார்வையைச் சந்திக்க முடியாதது போன்று ஒரு கூச்சம் மனதில் எழுந்தது.

'பெரிய இடத்து மாமிபோல இருக்கு...' அந்த அம்மாள் தோளில் தொங்கிய பையைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். 'என்ன ஸ்டைல்... என்ன ஸ்டைல்!... யார் யார் என்னென்ன அலங்காரம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கணக்கே இல்லை. எல்லாவற்றிற்கும் அம்மாக்களும் பெண்களோடும் போட்டி போடுகிறார்களே!'' ஏனோ தெரென்று அவளுக்கு எரிச்சலாக வந்தது. அலங்காரமும், ஆளைந்தச் சிரிப்பும் இளசுகளுக்கே சொந்தம் போல மனதில் ஒரு பிடிவாதம் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் தாய் சந்திராவைத் தவிர, அந்த வயதுபெண் மணி வேறு யாரைக் கண்டாலும் அவள் எப்போதும் எரிச்சலுடன் பொருமுவாள்...

''அம்மா, இந்த மாமியைப் பாரேன்!''

''வீணா, ஏன் இப்படி இரைஞ்சு கத்தறே? வா காதில் பட்டுட்டா...''

''மூஞ்சு எத்தனை கறுத்து வழியறது பார்த்தியா? இப்படி முகத்தைக் கெடுத்துண்டு தலையில் 'டை' அடிச்சுப் போட்டுக்காட்டா என்னவாம்?''

''உனக்கு ரொம்பத் திமிர் வீணா. வாயை அடக்கிப் பேசு! உடுத்திக்கிறதும், நகை போட்டுக்கறதும் அவங்க இஷ்டம்...''

''பளிச்சென்று ஒரு நினைவு மின்னல் அடித்தது.

ஆமாம்; இந்த மாமியை அவள் மிஸஸ் சங்கர சுந்தரம் வீட்டில் கடந்த ஆண்டு நவராத்திரி கொலுவில் பார்த்த நினைவு நிழலாடியது.

அம்மாவிடம் எத்தனை சொன்னாலும் கேட்ப தில்லை. நவராத்திரி அழைப்பிதழ்களை எல்லாம் சேர்த்து வைத்து எந்தெந்த வீட்டில் எந்த நாளில் அழைத்திருக் கிறார்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு நாளில் எத்தனை வீடுகளுக்குப் போய்த் திரும்ப முடியும் என பெரிய 'ஐடினரரி' தயாரித்து விடுவாள்!

சென்ற ஆண்டு நவராத்திரியின் போது ஒரு நாள் மாலை...

''அம்மா... நான் படிச்சிண்டு வீட்டிலே இருக்கேன். நீங்க போயிட்டு வாங்க. லேடீஸ் கிளப், அரிமா சங்கம்ன்னு இல்லாத நாளிலேதான் பொம்மைக் கொலு வச்சு - ஒருவரையொருவர் வீட்டுக்கு அழைத்து சந்தித்து கதை பேசி மகிழ்ந்தாங்க... இப்பத்தான் இதுகள் இருக்கே... ஒருத்தரை யொருத்தர் சந்திக்கணும்னா பொம்மைக் கொலுவுக்கா போகணும்?''

''அசடாட்டம் பேசாதே வீணா... பல தடவை உனக்கு நவராத்திரியைப் பத்தி சொல்லியிருக்கேன். அதனுடைய தாத்பர்யம் என்னன்னு உனக்குத் தெரியும். என் கோபத்தைத் தூண்டாதே...''

''என்ன அடிப்பேளா!''

''அடிக்கிற வயதை மீறி ஒரு சாண் ஒசந்து நிக்கிறியே!''

''அம்மா! ப்ளீஸ், என்னை விட்டுவிட்டு நீங்க மட்டும் போய் வாங்க...''

''தனியா உன்னை நான் எப்படி விட்டுவிட்டுப் போக முடியும்? காலம் கெட்டுக் கிடக்கு. உம், சீக்கிரம் புடவையை உடுத்திண்டு கிளம்பு... வம்பு பண்ணாதே!'' - அதட்டினாள் சந்திரா.

மிஸஸ் சங்கரசுந்தரம் பங்களாவில் ஒரே கூட்டம். பெரியவர்கள் ஒரு பக்கமும், இளசுகள் ஒருபக்கமுமாக அந்த ஹாலில் பிரிந்து நின்றனர். வழுக்கைத் தலை மளிகை வியாபாரி பொம்மையிலிருந்து, ஸ்பேஸ் ஷிப்வரை பொம்மைகள் படிகளில் நின்று கொண்டிருந்தன.

''அதோ பார்; அந்தக் கம்ப்யூட்டர் பொம்மையை!'' சிறு குழந்தைகள் ஒரு பக்கம் கண்கள் விரிய நவீன பொம்மை தினுசுகளை ஆர்வத்துடன் பார்த்து மகிழ... மல்லிகைப் பூ மணக்க புடவை சலசலக்க 'என்ன சாரதா உன்னை வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை கொலுவிலே பார்த்தால்தான் உண்டு!'' என மகிழ்ச்சியுடன் நடுத்தர வயதுப் பெண்கள் ஒருவரையொருவர் கைப்பற்றி வரவேற்றுக்கொள்ள... பாவம் ஒரு இளம்பெண் - வீட்டுக்காரருக்கு வேண்டப்பட்ட உறவுக்காரி போல் தெரிகிறது... சுருதிப் பெட்டியுடன் கேட்காத கும்பலுக்கு 'சின்னச்சின்னப் பாதம் வைத்து' என்று பாடிக் கொண்டிருக்க, சல்வார்க்கம்மீஸ், சுடிதார், மிடி மேக்ஸி அலங்காரத்தில் தனியே கும்பலாக ஒருபுறம் நின்ற காலேஜ் குமரிகளின் காரணமில்லாத 'களுக்'குச் சிரிப்புகளுக்கு நடுவே வீணா மறைந்துகொண்டு திருதிருவென்று விழித்தபடி நின்றாள்.

அந்த இளவட்டத்துக் கும்பலில் அவளது கல்லூரித் தோழிகள் யாரையும் காணவில்லை. அப்பொழுது திடீரென்று மிஸஸ் சங்கரசுந்தரம் ஓங்கிய குரலில்

''வாங்கோ... வாங்கோ!'' என்று எழுந்து கை நீட்டி, முகம் எல்லாம் பல்லாக யாரையோ வரவேற்பதைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

''ஓ... திஸ் லேடி'' என்று கீச்சுக்குரல் கிசுகிசுத்தது.

மிகவும் மிடுக்காக - பணக்காரத்தனம் பொங்கிய நடையில் உள்ளே வந்து நின்றாள் நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி.

தாலியைப் போட்டுக்கொண்டு தெருவிலே நடக்க முடியாத காலம் என்றாலும், எத்தனை காலம்தான் நகைகள் வங்கி லாக்கரிலேயே உறங்குவது!

'நவராத்திரிக்காவது பூட்டிக்கொண்டு கிளம்பா விட்டால் அவர்களது அந்தஸ்து என்ன ஆவது? என்ற எண்ணமோ என்னவோ அந்த அம்மாள் காது, மூக்கு கழுத்து கைகளில் எல்லாம் ஒரே நீலம், பச்சை ஒளிமயம்.

'பெரிய இடத்துப் புள்ளி போலும்!' என்று எண்ணியபடி அவளை உற்றுப் பார்த்தாள் வீணா.

அந்த அம்மாளும் ஏனோ வீணாவை விழுங்கி விடுபவள் போலதான் பார்த்தாள்.

''அதே அம்மாதான் இவள்... ஆமாம்; ஏன், அப்படி என்னைப் பார்த்து முறைக்கிறாள்?'' அறையை விட்டு அவள் வெளியே வந்தாள். வராந்தாவில் காத்துக் கொண்டிருந்த அவளுடைய சிநேகிதிகளிடமிருந்து பெரும் கூச்சல் எழுந்தது.

''எத்தனை நாழி அந்தக் கண்ணாடியைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பே...? நாங்க பசியை பொறுத்துண்டு மஹாராணிக்காகக் காத்துண்டிருக்கணுமா? இன்னிக்கு உன்

ட்ரீட் ஏமாத்தப் பார்க்காதே...'' என்ற கத்தலின் நடுவே அவர்களைத் தள்ளிக் கொண்டு ஓட்டலின் டிபன் ஹாலுக்குள் நுழைந்தாள் வீணா.

அங்கே காலியாக இருந்த ஒரு மேஜையை நெருங்கி அவளும் தோழிகளும் இடம் பிடித்து அமர்ந்தனர்.

மூக்கில் பொடித்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு, மெனு கார்டை எடுத்து,

''பஞ்சாபியா, குஜராத்தியா... இல்லே நம்ப ஊரா? யாருக்கு என்ன டிபன் வேணும்னு பார்த்துட்டுச் சொல்லுங்கோ'' - தோழிகளை அதட்டியபடி மெனு கார்டைப் பக்கத்தில் இருந்தவளிடம் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிய போது, 'திக்' கென்ற உணர்வில் நெஞ்சு படபடத்தது.

அந்த சிவப்பு டொயோட்டோக்காரன் அவளை முறைத்தபடி எதிர்பக்கத்து மூலையிலிருந்ததொரு மேஜையையொட்டி அமர்ந்திருந்தான்.

அவன் எதிரில் அந்த அம்மாள் தன் முதுகுப் புறத்தைக் காட்டியபடி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

''அப்படியென்றால், அவன் அந்தப் பச்சைப் புடவைக்காரியின் மகனோ? இல்லே தம்பியோ?''

''ஆமாம்... அவனைத் தெரிந்து கொள்ள ஏன் மனம் இவ்வளவு துடிக்கணும்?''

''அவன் கெடக்கான்... அவன் பக்கம் திரும்பக் கூடாது'' என்றதொரு போலிக் கோபத்துடன் மேஜையைப் பார்த்தாள்.

ஆனால், கடைக்கண் பார்வை ஏனோ அந்த டொயோட்டோக்காரன் பின்னால் ஓடியது.

4

பெண்ணைப் பெற்று விட்டால் மட்டும் போதுமா? பணமும் - அந்தஸ்தும் மட்டும் இருந்துவிட்டால் போதுமா? காலா காலத்தில் அவளை ஒரு நல்லவன் கையில் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டியது பெற்றோர்களின் கடமை அல்லவா?

காலம் எத்தனை வேகமாக முன்னேறி விட்டிருந் தால் என்ன? இன்னமும் பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கு, கல்யாணம் என்ற காரியத்தில் இருக்கும் பொறுப்பு சிறிதும் மாறவேயில்லை.

கல்லூரிக்கு போய் வந்து கொண்டிருந்து, ஆங்கிலத்தைக் கடித்து உமிழ்ந்தபடி - வட நாட்டுச் சாப்பாட்டை ருசித்து, உடையை ரசித்துக் கொண்டு, 'நாங்கள் இந்தத் தலை முறையைச் சேர்ந்தவர்கள் - உங்களிலிருந்து மாறுபட்ட வர்கள்' என்றெல்லாம் எதிர்த்துப் பேசி கும்மாளம் அடிப்பதுடன் சரி...

''வரதட்சணை வாங்குகிறவனை மணக்கமாட்டேன்'' என்று எந்தப் பெண்ணாவது தன் வாழ்க்கையை சமூக நலனுக்காகத் தியாகம் செய்ய முன் வருகிறாளா?

அம்மாவும் - அப்பாவும் ஆயிரம் கடன்பட்டு பணத்தை திரட்டி, தங்கள் சக்திக்கேற்றபடி பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்த பிறகும், இரண்டு மாதம் கழித்துப் பெண் புகுந்த வீட்டிலிருந்து வந்து நிற்கிறாள்.

''அம்மா... நீங்க மாப்பிள்ளைக்கு வாங்கித் தருவதாகச் சொன்ன ஸ்கூட்டரைப் பத்தி ஞாபகப்படுத்திட்டு வரச் சொன்னார்.''

''வேலைக்குப் போய்ச் சம்பாதிக்கிற பெண்ணைக் கொடுத்திருக்கிறேனே.. அந்த சம்பாத்தியத்தை சேர்த்து வச்சு ஒரு ஸ்கூட்டர் உன் கணவனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்திடேன்... இந்தக் கல்யாணக் கடன் கழுத்து மட்டும் இருக்கே...' - அம்மா சொன்னதும், 'பிலுபிலு' வென்று அழத் தொடங்குகிறாள் பெண்.

''நீங்க ஏன் வீணாக ஒப்புக் கொண்டீங்க...? அவா கேக்கறதிலே நியாயம் இருக்கே...''

''ஆயிரம் பொய் சொல்லி ஒரு தாலி கட்டுன்னு அப்போ என்னவெல்லாமோ சொன்னோம்...''

''ஸ்கூட்டரைப் பத்தி நீங்க ஏதாவது ஒரு வழி செய்யாட்டா நான் மூட்டைப்பூச்சி மருந்தை சாப்பிட்டு விடுவேன்.''

''அடிப்பாவி... இதுக்காகவா உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தோம்? நம் நிலைமைக்கு மீறின இடமுன்னு தெரிஞ்சும் சம்மதம்னு நீ தலையாட்டினே... இன்னும் இரண்டு வருஷம் காத்திருந்தா குடியா மூழ்கிடும்?'' - அம்மா முணுமுணுக்கிறாள்.

''எனக்கு இந்த வரன் வேண்டாம்... நான் காத்திருக் கிறேன்'' என்று சொல்ல வாய் வரவில்லை.

இளம் பருவம்... தோழிகள் எல்லோருக்கும் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது என்ற நினைப்பில் ஏற்பட்ட ஆதங்கம்... அவளுக்கும் ஒரு துணை தேவை... பெண்ணைப் பெற்றதும் பெற்றோர்கள் முன்கூட்டியே சிந்தித்திருக்க வேண்டும்.

''கல்யாணம் செய்து கொடுக்கக் கையாலாகாதவர் களுக்குப் பிள்ளை குட்டிகள் ஏன்? நாங்களா ஆசைப்பட்டு

வந்து பிறந்தோம்? உங்களது ஆசைகளின் பலனை நாங்கள் இப்போது அனுபவிக்கிறோம்...''

- படபடவென்று பேசிவிடும் சாமர்த்தியம் உடையவள்தான் பெண்.

''அம்மா... எச்சரிச்சுட்டுப் போகிறேன். பணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்கோ...''

- நேற்றுவரை மகளாக அந்த வீட்டில் வளைய வந்தவள் இன்று யாரோ போல எப்படிப் பேசுகிறாள்? தாய் குமைந்து போகிறாள்.

நடுத்தரக் குடும்பத்தினர் வீட்டில் அடிக்கடி ஏற்படும் நிகழ்ச்சி இது.

பணக்காரர்களுக்கோ வேறு பல தொல்லைகள்.

மிக ஏழைகளுக்கோ பெண்ணை எங்காவது பிடித்துத் தள்ளினால் போதும் என்ற கவலை.

என்றுதான் இந்த சமூக நிலை மாறப் போகிறதோ?

ஒரே வினாடியில் பலவும் எண்ணியபடி நர்மதாவைத் தொலைபேசியில் அழைத்தாள் சந்திரா.

''இப்பத்தான் ஒன்னைப்பத்தி நினைச்சேன்... நீயே கூப்பிட்டுட்டே... ஒனக்கு ஆயுசு நூறு!''

- பதட்டமாகப் பேசினாள் மறுபக்கத்தில் நர்மதா.

அது சுத்தப் பொய் என்பது சந்திராவுக்குத் தெரியும்.

நர்மதா அப்படித் தேனொழுகப் பேசும் பழக்க முடையவள்.

''ஒனக்கு 'சீதா அண்ட் கோ' மிஸ்டர் பத்மனாபன் குடும்பத்தைப் பத்தி ஏதாவது தெரியுமா?''

''புரியறது. அவருடைய இரண்டாவது பிள்ளைக்கு இன்னும் கல்யாணமாகலை. அவனை ஒன் பெண்ணுக்குப் பார்க்கலாம்னு நினைக்கிறே, இல்லையா?''

''ஆமாம். குடும்பம் எப்படி!''

''பத்மனாபன் எனக்கு ஒரு வழியில் தூர பந்து. பெரிய தொழிலதிபர். அவர் மனைவி சாரதா ரொம்ப நல்லவள். பிறந்தகத்துச் செல்வமும் நிறைய இருக்கு. ஆனாலும் துளி கூட கர்வம் கிடையாது. இரண்டு பிள்ளைகளும் அப்பாவோட பிசினசில் உதவி பண்ணிண்டிருக்கா... அடையாரில் பங்களா. இப்பத்தான் அதை விஸ்தரிச்சு அழகாகக் கட்டியிருக்கா. நம்ம பொண்ணுக்கு அந்த இடம் கிடைக்கக் கொடுத்து வச்சிருக்கணும்... மூத்தவனுக்குப் போன வருஷந்தான் கல்யாணம் ஆச்சு. பொண் ஜர்னலிசம் பண்ணி முடிச்சிருக்கா... அவ அப்பா டில்லியிலே பெரிய வேலையிலே இருக்கார். பெண் நம்ப எணாபோல நல்லா இருப்பா... நான்தான் அவனுக்கு அந்தப் பெண்ணை பிக்ஸ் பண்ணினேன்...''

''அதெல்லாம் விட்டுத் தள்ளு... பையன் எப்படி?''

''தங்கக் கம்பி. கொஞ்சம் அரட்டலாப் பேசுவான். கள்ளம் கபடு தெரியாது வளர்ந்த குழந்தைகள்... தங்கை துர்க்கா பி.ஏ. கடைசி வருஷம் படிக்கிறா. இவனுக்குக் கல்யாணம் ஆனதும் துர்க்காவுக்குப் பார்க்கணும்னு சொல்லிண்டிருக்கா...''

''இந்த விபரங்கள் கொடுத்ததற்கு ரொம்ப தாங்க்ஸ்.''

''தாங்க்ஸ்ஸோட நிறுத்திண்டுடாதே! மேலே ஆக வேண்டியதைப் பார். அவாளுக்கு ஜாதகப் பொருத்தத்திலே ரொம்ப நம்பிக்கை உண்டு. எதுக்கும் ஒரு நல்ல நாள்

பார்த்து உன் பெண் ஜாதகத்தைக் கொடுத்துட்டு, பையனுடையதை வாங்கிண்டு வர ஏற்பாடு செய். பெண்ணைப் பெத்தவாதான் தலையிலே அட்சதையைப் போட்டுண்டு ஆரம்பிக்கணும்! இன்னும் அந்தச் சம்பிரதாயம் மாறவேயில்லையே...''

''சரி, அப்படியே செய்கிறேன். அவர்கிட்டே மொதல்லே பேசறேன்...''

''இந்த விஷயத்திற்கு ஒரு 'கோ பிட்வின்' தேவையாச்சே - அதனாலே நான் உன் குடும்பத்தைப் பத்தி சாரதாவிடம் ஒரு வார்த்தை போட்டு வைக்கிறேன். உங்க கம்பெனி ஆடிட்டர் சுந்தரம் இது விஷயத்தில் பலே ஆளாச்சே... அவரைத் தூது நடக்க ஏவி விட்டுடு! கச்சிதமா முடிச்சுடுவார்!''

''அப்படியே செய்கிறேன்...'' பெருமூச்சுடன் போனை வைத்தாள் சந்திரா.

ஜகந்நாதன் சட்டென்று அவள் யோசனையைக் கேட்டுவிட மாட்டார். 'குழந்தைக்கு இப்போது கல்யாணத் திற்கு என்ன அவசரம்?' என்று தர்க்கம் செய்வார்.

அவரைப் பொறுத்தவரையில் மகளை இன்னும் பச்ச பாப்பா என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பாப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கிற உலக விஷயம் அப்பாவுக்கே தெரியாது.

''மகள் கல்யாண விஷயத்தில் தான் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும்'' என்று எண்ணியபடி டெலிபோன் டைரக்டரியைப் புரட்டி, இன்னொரு சிநேகிதி அவர்களது மாதர் சங்கத்துக்குப் பொருளாளர் ஸ்ரீமதி கமலா ரமேஷ் நம்பரைத் தேடினாள்.

''நேத்திக்குத்தான் நம்ம சங்கத் தலைவியிடம் உன்னைப் பற்றிப் பேசிண்டிருந்தேன்...''

''அப்படியா? சந்தோஷம். எனக்கு ஒரு தகவல் தேவை.''

''என்ன விஷயம்னு சொல்லு.''

''உனக்கு 'சீதா அண்ட் கோ' பத்மனாபன் குடும்பத்தைப் பத்தித் தெரியுமா!''

''நன்னா தெரியும். பத்மனாபன் ரொம்ப கர்வம் பிடிச்சவர். அவர் மனைவி சாரதா பெரிய மேனாமினுக்கி. ஏழைகளைத் துச்சமாப் பாப்பா... பிள்ளைகளைப் பத்திச் சொல்லவே வேண்டாம்! பெரியவன் ஆடின ஆட்டம் கொஞ்சம் நஞ்சமில்லை... கல்யாணம் ஆனதும் அடங்கிக் கிடக்கான். அவன் பெண்டாட்டி டெல்லிக்காரி ரொம்ப ஸ்டைல்.''

''சின்னப் பிள்ளையைப் பத்தி ஏதாவது...''

''சந்திரா முடிக்குமுன் கமலா மறுபக்கத்திலிருந்து குறுக்கிட்டாள்.

''அவன் பெரிய 'வுமனைசர்' ஆச்சே... காலேஜ் பக்கத்திலே ரௌண்ட் அடிச்சிண்டு, எங்கே கண்ணி வைக்கலாம்னு நோட்டமுடறதுதான் அவன் பொழுது போக்கு!''

''அப்படியா...?'' சந்திராவின் உணர்வுகள் தோய்ந்து போயின.

''புழுத்துப்போற அளவு பணமிருக்கு, அதுக்காக ரொம்ப போய் சகதியிலே இறங்க முடியுமா? வீணாவுக்கு அப்படி வயசாயிடலே... அவசரப்படாதே! ஸ்டேட்ஸில் என் அண்ணா பிள்ளை பெரிய டாக்டரா இருக்கான். வாரிக்

கொட்டறான். அவனுக்கு ஒரு நல்ல இடமா தேடிண் டிருக்கா மன்னி... ரெண்டு மாசத்திலே அவாள்ளாம் இங்கே வரா. நான் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன். பையனும் பெண்ணும் பார்த்துப் பேசிக்கிடட்டும்... சம்மதிச்சா கல்யாணத்தை சமாய்ச்சிடலாம்!''

''தாங்க்யூ!'' என்றவாறு போனை வைத்தாள் சந்திரா.

கமலாவுக்கு எப்போதும் கற்பனை அதிகம். தன் குடும்பத்தைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் பொல்லாத வர்கள்.

''இவளது அண்ணா பிள்ளை அமெரிக்காவில் என்ன செய்கிறானோ? கண்முன் இருப்பவனை விட்டுக் கண் காணாத இடத்திலே இருப்பவனை நம்பி எப்படிப் பெண் தருவது? மேலும், ஜகந்நாதன் பெண்ணை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பச் சம்மதிக்க மாட்டாரே?'' சந்திராவின் தலை சுற்றியது.

''பெண் என்று பூமிதனில் பிறந்து விட்டால் மிகப் பிழை இருக்குதடி தங்கமே தங்கம்'' - ரேடியோவில் இருந்து எழுந்த இசையைச் சட்டென்று மூடினாள்.

கவலையில் மனம் கனத்தது.

'பெண் குழந்தையா? - வீணா பிறந்தபோது, அவளது ஒன்றுவிட்ட பாட்டி விசாரித்ததைக் கேட்டு வெகுண்டு போனாள். பெண் குழந்தையாய் இருந்தால் என்னவாம்?' என்று பாட்டி மேல் எரிச்சல் பட்டாள்.

''பெண் என்றாலே பல பிரச்சனைகள்?'' என்ற தன் அனுபவத்தைத்தான் பாட்டி அள்ளி வீசினாள்.

அது இப்போதல்லவா தெரிகிறது...

'வீணாவின் கல்யாணம் அப்படி ஒன்றும் சுலபமாக இருக்கப் போவதில்லை...' கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தாள்.

அவளுக்குக் கணவன் பக்கத்தவர்களின் ஆதரவு கிடையாது. பிறந்தகத்தவர்கள் இன்னமும் அவள் கையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் கும்பல். ஜகந்நாதனின் ஒத்துழைப்பு மிகவும் குறைவு... வீணாவோ பயங்கரமான பிடிவாதக்காரப் பெண்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் அவள் கல்யாணக் கோதாவில் குதிக்க வேண்டும்... கடவுளே!

ஆயாசத்தில் ஊஞ்சலில் சாய்ந்து கொண்டு விட்டாள்.

5

காதல் கொண்டவனுக்குப் பயம் கிடையாது; வெட்கமும் கிடையாது. தனது டொயோட்டா காரை தோட்டத்தின் முன்பகுதியில் கார் நிறுத்த ஒதுக்கப் பட்டிருந்த இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான் சுகுமார்.

அருகில் நின்ற அந்த ஃபியட்டை உற்றுப் பார்த்தான்.

அண்ணா சாலையின் ஸ்பென்ஸர் பில்டிங்கிலிருந்து அவன் அந்த ஃபியட்டைத் துரத்திக் கொண்டுதான் வந்தான்! சினிமாப் படங்களில் வரும் வில்லன் கதாநாயகியைக் காரில் துரத்தி வருவது போல - இப்படியும் அப்படியும் போக்குவரத்து நெரிசலில் புகுந்து

நீந்தி முடிவில் கிரீம்ஸ் ரோடில் புதிதாக ஆரம்பித்திருந்த அந்த 'ஈட்டிங் ஹவுஸு'க்குள் வண்டி திரும்புவதைக் கண்டு, மெல்லத் தொடர்ந்தான்.

தொழிலதிபர் பத்மநாபனின் மூத்த மகன் சித்தார்த்தைவிட, இளையவனான சுகுமார் துணிச்சல் மிக்கவன் என்பதில் புகழ் பெற்றவன். அவனை உண்மையில் பூரணமாக அறிந்து கொண்டவர்கள் யாரும் கிடையாது. அட்டகாசமாக காரை ஓட்டிக் கொண்டுவந்து, ஆர்ப்பாட்டமாகத் தங்கள் அலுவலகத்தில் இறங்கும் சுகுமாரைத் தொழிலாளிகள் மிக்க கர்வம் பிடித்தவன் என்று அஞ்சி ஒதுங்குவர்.

அம்மாவுக்கு அவன் செல்லப் பிள்ளை; அண்ணனுக்குப் பொறாமை தரும் சகோதரன்; தோழர்களுக்கு அவன் குஷிப் பேர்வழி... பெண்களுக்கு மயக்கம் தரும் மன்மதன்!

பெண்களுடன் அவன் தாராளமாகத்தான் பேசினான். லிஃப்ட் ஏறிக் கொள்ளும் இளம் காலேஜ் குமரிகளை அவன் மறுக்காது ஏற்றிக் கொண்டு, தேவைப்பட்ட இடத்திலே கொண்டு சென்று இறக்குவான். அழகான பெண்ணாக இருந்தால் கொஞ்சம் நெருங்கி அமர்ந்து மேலே உராய்ந்து, சல்லாபமாகப் பேசிப் பார்ப்பான்.

அவனைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை... சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை இரண்டும் சரியாக அமைந்தபோது, அவன் கொஞ்சம் பெண்களிடம் உல்லாசமாகத்தான் நடந்து கொண்டான். ஆனால், அவர்களையெல்லாம் அவன் காதலித்து விட்டதாகக் கொள்ள முடியாது.

ஒரு கவர்ச்சி உணர்வில் நெருங்கிப் பழக ஆசையும், நெருங்க பயமுமான திரிசங்கு சொர்க்க நிலையில்

ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் ஊரார் கண்களில் உல்லாச புருஷனாகத்தான் தென்பட்டான்.

அவனது இருபத்தி ஏழு வயது அனுபவத்தில், அவன் மனதைக் கவர்ந்து கொண்ட பெண் எவளையும் இதுவரை அவன் சந்திக்கவேயில்லை. கையைக் கோர்த்துக் கொண்டு சில பெண்களுடன் கடற்கரையில் இருளில் உலாவியிருக்கிறான்... ஆனால் அந்த நெருக்கம் கூட அவனுக்கு விரைவில் வெறுப்பைத் தந்தது உண்மை.

அம்மா அவனுக்காகப் பார்த்து வைத்த இடங்களில் பெண்பார்க்க, தந்தையின் உத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து போய் வந்திருக்கிறான்.

"பார்க்க நன்னாதானே இருக்காள். ஏண்டா வேண்டாம்னு மறுக்கிறே...? - அம்மா தொணதொணப்பது வழக்கம்.

ஆறு இடங்களுக்கு மேல் பெண் பார்த்து மறுத்து விட்டு சலித்துப்போய், கல்யாணமே வேண்டாம் என்று ஒதுங்கிக் கொண்டவன். "உன் மனதில் யாராவது இருந்தால் சொல்லித் தொலையேன்..." அம்மா ஒருநாள் வெளிப்படையாகவே கேட்டுவிட்டாள்.

அப்படி யாராவது இருந்தால்தானே சொல்ல... சாலையிலே அவனிடம் வந்து தொற்றிக்கொண்டு, காரில் சுற்றிக் கொண்டு - கண்ட சினிமாக்களுக்குக் கூட துணையாக வந்து, ஒட்டல்களில் அவனுடன் சாப்பிட்டு பிக்னிக் போகும்போது கூட வந்த யாரும் அவனுக்குச் சுவாரஸ்யப்படவில்லை.

அவன் மட்டும் பத்மநாபனது மகனாக இல்லாது ஒரு சாதாரண வீட்டுப் பிள்ளையாக இருந்திருந்தால், அந்த மோகினிகள் அவனைச்சுற்றி அலைந்திருக்க மாட்டார்கள்.

''பெரிய இடத்துப்பிள்ளை... நல்லாப் பிடித்துக் கொண்டு கல்யாணப் பந்தலில் கொண்டு வந்து நிறுத்த வேண்டும்'' என்ற திட்டத்துடன் அணுகின பெண்களை எட்டவே வைத்து சிநேகிதம் பாராட்டி, பரிசுகள் வழங்கி மெல்ல தப்பித்துக் கொண்டு வந்தவன்...

சமீப காலத்தில் அழகான பெண்களின் அருகாமை ஏனோ அவனுக்குப் பெருத்த அலர்ஜியாக இருந்தது.

''ஏண்டா, அந்த 'நைட் கியூனை' எப்படிடா கழட்டி விட்டே...?'' என்று சிநேகிதர்கள் அவனது அந்தரங்கத்தை தொட்டு பேசும்போது, அவனுக்குக் கட்டுக் கடங்காத கோபம் வந்தது.

மேல்நாட்டு படங்களைப் பார்க்கிற அந்த தோழர்கள் ஆங்கிலத்தில் வழுக்கி விழுந்து கொண்டு, அமெரிக்காவில் இருப்பது போல செய்த ஆர்ப்பாட்டங்கள்... பேச்சுடன் சரி.

ஓர் இளம்பெண் அவனைப் பார்த்து சிரித்துப் பேசி விட்டால் போதும்!

''என்னடா சுகுமார், புது பிரெண்டை எப்போது பிடித்தாய்?' - முதுகில் ஓங்கித் தட்டும்போது சிநேகிதனின் குரல் வளையை நெரிக்கமாட்டோமே என்றதோர் ஆவேசமான ஆத்திரம் அவனுள் எழுவதுண்டு...

பேசிக்கொண்டு நிற்கிற பெண்களையெல்லாம் அவன் பெண்டாட்டியாக்கிக் கொள்ள முடியுமா?

பெண்களைப் பற்றிக் கசந்து வெறுப்பேறி விட்டிருந்த அவன் மனத்தில், இப்போது திடீரென்று வசந்தம் வீசிக் கொண்டிருந்தது...

முதன் முதல் பார்த்த அக்கணத்திலேயே அந்தப் பெண் அவனை அப்படியே தூக்கி மனதிற்குள்ளே ஈர்த்துக் கொண்டு விட்டாளே...!

வில்லனைப்போல் அவளது காரைத் தொடர்ந்து அவளது வீட்டையும் கண்டுபிடித்து விட்டிருந்தான்... தொழிலதிபர் ஜகந்நாதனின் செல்வமகள் அவள் என்று தெரிந்தபோது மனத்தில்தான் எத்தனை ஆனந்தம்... அந்தஸ்து வேற்றுமை, ஜாதி வித்தியாசம் இவையில்லாத தனக்குச் சமமான பெண் மேல் காதல் என்றால், அம்மாவிற்குக் கசக்கவா போகிறது?

மக்கள் பெருக்கத்துடன் போட்டியிட்டுக் கொண்டு, மூலை முடுக்கெல்லாம் தோன்றிவிட்டிருந்த பெரிய ஓட்டல்களில் சுகுணா ஈட்டிங் ஹவுஸூம் ஒன்று. அங்கே பிரமாதப்பட்ட உணவு வகைகளை அவன் இது வரை ருசித்தது இல்லை.

தன்னந்தனியாக அவன் ஓர் ஓட்டலுக்குள் நுழைந்ததே கிடையாது. துணையின்றி சாப்பிட அவனுக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. உள்ளே வந்தவன், 'ரம்யா, மேனகா, அனுசுயா' என்ற பெயர்களுடன் தனித்தனியே தென்பட்ட ஹால்களை நோட்டமிட்டான். 'அவள் எந்த ஹாலில் சென்று மறைந்து கொண்டாள்?'

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு யோசனையுடன் நின்ற போது.

'அனுசூயா' என்ற ஹாலிலிருந்து கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு இரு இளம் பெண்கள் வெளியே வந்தனர்.

''ஜானு, என்ன ஒரே இருட்டு... மங்கிய வெளிச்சத்தில் கரப்பான் பூச்சியை வறுத்துக் கொண்டு வைத்தால்

கூடத் தெரியாமல் நாம சாப்பிடணும்... இது என்ன பாழாய்ப் போன பேஷனோ? வீணாவின் பிடிவாதம் இல்லாட்டா நான் வந்திருக்கவே மாட்டேன்.''

... ஒருத்தி முணுமுணுத்தது அவன் காதில் படவே, தனக்குள் புன்னகைத்தபடி அனுசுயா ஹாலின் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

மெழுகுவர்த்திகளைக் கொளுத்தி வைத்தது போன்ற உருவில் ஒளியைக் கக்கிக் கொண்டிருந்த மின்விளக்குகள் எழுப்பிய மெல்லிய வெளிச்சத்தில், ஹாலுக்குள் போடப்பட்டிருந்த அத்தனை மேஜைகளைச் சுற்றிலும் கும்பல்.

பனிப்படலத்திற்குள் தட்டுத்தடுமாறி, நடக்கிறவன் போல மேஜையெதிலும் முட்டிக் கொள்ளாது நகர்ந்து கண்களால் மெல்லத் துழாவினான். வெளிச்சத்திலிருந்து வந்த கண்கள் நிதானத்தை அடைந்தவுடன், அவள் எங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்பதைக் கண்டுபிடித்து விட்டான்.

அவளருகில் காலியாக ஒரு மேஜை கிடப்பதை நொடியில் கண்டு கொண்டு, ஒரே தாவலில் அங்கே விரைந்தவன் அவளையும் அறியாது, அவள்மீது சற்று உராய்ந்து விடவே, ''சாரி மேடம்,'' என்று மன்னிப்புக் கோரியபடி உட்கார்ந்தான்.

நேருக்கு நேர் அவனைப் பார்த்த வீணாவின் முகம் சிவந்து நெஞ்சு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

''இவன் தவறிப்போய் மேலே இடிக்கவில்லை... வேண்டுமென்றே இடித்துவிட்டு உரசிக்கொண்டு போகிறான். கூட்டத்தில் பெண்களின் மேல் வேண்டு-

மென்றே இடித்து விட்டு, அதில் ஓர் அல்ப சுகத்தைக் காணும் சில அயோக்கியர்களில் இவனும் ஒருவன்.

''அவளும் பார்த்துக் கொண்டேதான் வருகிறாள்... கடந்த சில நாட்களாக இவன் அவளைத் தொடர்ந்து கொண்டே வருகிறான். 'ஹூம்... இதை வளர விடக் கூடாது. ஒரு முடிவு கட்டியாகவேண்டும்...' கண்களால் அவனை வெட்டிவிட்டு, தன் தோழிகள் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

''ஐந்து குலோப்ஜாமூன், ஐந்து சமோசா, காப்பி'' - சர்வரிடம் ஆர்டர் செய்துவிட்டு, அவனை மிடுக்காகப் பார்த்தாள்.

தன் எதிரே நின்ற சர்வரிடம் அவன் உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். ''குலோப்ஜாமூன், சமோசா, காப்பி.''

வீணாவிற்கு ஆத்திரம் மண்டிக் கொண்டு வந்தது.

''ஓட்டலுக்கு அவளைப் பின் தொடர்ந்து வந்தது போதாது என்று, அவள் கேட்ட அதே டிபனைக் கேட்டு வேடிக்கையா பண்ணுகிறான்... அயோக்கிய ராஸ்கல், வெளியே வரட்டும், பல்லைத் தட்டி விடுகிறேன்'' என்று உறுமிக் கொண்டே, அவனைப் பாராததுபோல சர்வர் கொண்டு வந்து வைத்த டிபனை சாப்பிடுவதில் முனைந்தாள்.

பேச்சும் சிரிப்புமாக தோழிகள் டிபனைக் கொரித்தது வீணாவுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. அடுத்த மேஜையருகே உட்கார்ந்து குலோப்ஜாமுனை ஸ்பூனால் துளி விழுங்கி விட்டு, பார்வையால் அவளைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப் பொல்லாதவன் தலைமேலே காப்பிக் கோப்பையைத் 'தொப்'பென்று போட்டு உடைக்க மாட்டோமா என்ற ஆத்திரத்தில் குமுறிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

சாவதானமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த தோழி களை விட்டு தனியே கைகழுவ அவள் எழுந்து வாஷ் பேசின் அருகே சென்று நின்றாள். ஷேவிங் லோஷனின் மணம் 'குப்'பென்று முகத்தில் மோத, திரும்பியவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள். அடுத்த பேசினருகே அவன் கையைக் கழுவிக் கொண்டு நின்றான்.

''மிஸ்டர், நானும் பார்த்துண்டே வரேன். இந்த விளையாட்டை வேறெங்கேயாவது வச்சுக்கோங்க...''

''என் பெயர் சுகுமார் சொன்னா புரியும்.''

''நடிக்கத் தேவையில்லை... நாலு நாளா என் காரைத் தொடர்ந்து வருவதன் நோக்கம்?''

''சென்னை சாலைகள் திரு. ஜெகந்நாதன் அவர்களின் மகளின் ஏகபோக உரிமையில்லையே?''

''அடப்பாவி! என் அப்பாவின் பெயரைக்கூடத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறானே... பெரிய அயோக்கியன். ஒரு பெண் பின்னாலேயே தொடர்ந்து வருவது இவனுக்கு அனுபோக உரிமையோ...?''

''மிஸ் வீணா... நீங்க அநாவசியமாகக் கோவிச்சுக் கிறீங்க... ஆனா, கோவத்திலே கூட, நீங்க அழகாக இருக்கிறீங்க!''

''ஷட் அப்! உங்க காம்பிளிமெண்டைக் குப்பைக் கூடையில் போடுங்க... இன்னொரு தடவை என் பின்னால் வந்தால்...''

அவன் சிரித்தான். ''வந்தால்...?''

''பல்லைத் தட்டிக் கையில் தந்து விடுவேன்!''

''கராத்தே குங்ஃபூ எல்லாம் தெரியுமாக்கும்...!''

அவன் கலகலவென்று சிரித்தபொழுது, அவன் [illegible] கிராப் முடியைப் பிடித்து, அவனை உலுக்க [illegible] போன்ற ஆவேசத்தில் பரபரத்துப் போனாள்.

அதற்குள் அவளது தோழிகள் சிரிப்பும் கும்மாளமுமாக வெளியே வந்ததைக் காணவே, அவள் தாடையிறுக அவனை வெறித்தாள்.

கண்களைச் சிமிட்டி விட்டு அவன் அங்கிருந்து நழுவி வெளியே வந்து, தன் காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

6

கணவன் அலுவலகம் கிளம்பி விட்டார். பெண் கல்லூரிக்குப் போய்விட்டாள். பகல் சமையல் என்ன என்று திட்டவட்டமாக சமையற்கார அம்மாவுக்குச் சொல்லியாகி விட்டது...

வேலைக்காரி பின்பக்கம் துணிகளைத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டில் ஓர் அசாதாரண அமைதி. ஏதாவது செய்யமாட்டோமா என்ற ஆதங்கத்துடன் வளைய வந்த சந்திராவை தோழி நர்மதா போனில் அழைத்தாள்.

''பத்மநாபனின் இளைய பிள்ளையோட ஜாதகத்தை வாங்கிண்டு வந்திட்டியா? - ஆவலுடன் கேட்டாள் நர்மதா.

ஒரு வாரத்துக்கு முன்பு நர்மதாவுடன் பேசிய அன்று இரவே ஜகந்நாதனிடம் சந்திரா மெல்லப் பேசிப் பார்த்தாள்.

உண்ட களைப்பு. மறுநாள் பம்பாய் பார்ட்டி ஒன்றுடன் வியாபார சம்பந்தமாகப் பேச வேண்டிய சங்கதிகள் அவன் தலையில் நிறைத்துக் கொண்டிருந்தன. 'ஆடிட்டர் சுந்தரத்துக்கிட்ட சொல்றேன்...' - ஒரே வார்த்தையில் அடக்கி விட்டு, ஏசியை திருப்பி விட்டுக் கொண்டு சில வினாடிகளில் உறங்கிப் போய் விட்டான்.

மறுநாள் காலை நின்று நிதானித்துப் பேச அவனுக்குப் பொழுதே இருக்கவில்லை. அடுத்த நாளும் அதே கதிதான்! வேகமாக ஒருவாரம் ஓடிச் சென்று விட்டது. ஆடிட்டர் சுந்தரத்திடம் ஜாதக விஷயமாக அவன் எதுவும் சொல்லியிருக்கவில்லை. கணவனை மீறிக் கொண்டு அதைப்பற்றி பேச சந்திராவுக்கு விருப்பம் இருக்கவில்லை.

''இன்னும் இவர் ஏற்பாடு செய்யலேன்னு நினைக்கிறேன்.'' என்றாள் சந்திரா.

''இது மாதிரி காரியங்களை துரிதமாக செய்து முடிக்கணும். மீன மேஷம் பார்த்துண்டு இருக்கக் கூடாது... அது போகட்டும், நாளை பகல் எங்கள் வீட்டிலே ஒரு சின்ன விருந்து. என் நாத்தனார் பெண், ஸ்டேட்ஸில் டாக்டராக வேலை பார்க்கிறவள் வந்திருக்கிறாள். மூணு வாரந்தான் தங்கப் போகிறாள். எல்லாரும் கூப்பிடறதுக்குள்ள நான் முந்திக் கொண்டு விட்டேன்! அவளை நான் மாதர் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறதைப் போல ஒரு சின்ன விருந்து. எல்லாரையும் கூப்பிட்டிருக்கேன். நீயும் வந்திடணும்.''

''கட்டாயம் வரணுமா?''

''உன்னை நான் எதுக்கு அழைக்கிறேன் தெரியுமா? நாளைக்கு சாரதா வரதா ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறாள். நீ

அவளை நேரில் சந்திக்கணும். அவளை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன், பேசிப் பார். பழகுவதற்கு சாரதா ரொம்ப சரளமானவள். உனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சுப் போயிடும்...''

''சாரதாவை எனக்குப் பிடிச்சாப் போதுமா?'' சந்திரா சிரித்தாள்.

''முதலில் சம்பந்தியைப் பிடிச்சா மத்ததெல்லாம் தானே பிடிக்கும். பெண்ணைப் பெத்து வைத்துக் கொண்டு நீ ரொம்பத்தான் கிராக்கி பண்ற. 'இந்தப் பெண்ணை நானே பண்ணிக் கொள்வேன்' என்று யாரும் மாலையை எடுத்துண்டு வாசலில் வந்து நிற்க மாட்டான். எத்தனைதான் பண அந்தஸ்து இருந்தாலும் நாம் முயற்சி பண்ணாட்டா ஒன்னும் நடக்காது.'' - நர்மதாவின் குரலில் எரிச்சல் ஒலித்தது.

''கோவிச்சுக்காதம்மா! நாளை பகல்தானே... கட்டாயம் வந்துடறேன்.'' ஒப்புக்கொண்டு போனை வைத்தாள்.

நர்மதா விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்த நேரம் அவள் சென்றுவர மிகவும் ஏற்றதாக அமைந்து இருந்தது.

அலுவலகத்திற்கு கணவனுக்கு சாப்பாடு அனுப்பி விட்டு, அவள் கிளம்பிவிடலாம்... வீணா கல்லூரியில் இருப்பாள். அதனால் அவளைத் தனியாக விட்டுப் போகிறோமே என்ற கவலை இல்லை... நர்மதா வீட்டு விருந்துக்கு அவள் ஆயத்தமானாள்.

அமெரிக்காவிலிருந்து வந்துள்ள நர்மதாவின் நாத்தனார் மகளை வெறுங்கையுடனா சென்று சந்திப்பது... வழியில் ஒரு கடையில் தஞ்சாவூர் தட்டு ஒன்றை வாங்கிப் பரிசுக் காகிதத்தில் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

நர்மதாவிற்கு எந்தக் காரியத்தையும் சின்னதாக செய்யத் தெரியாது. ஆடம்பரப்பிரியை அவள். வரவே பறைக்குள் புகுந்ததும் உடனேயே திடுக்கிட்டுப் போனா சந்திரா. பெண்களின் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொ டிருந்தது.

தன் நாத்தனார் மகளைச் சந்திக்க சங்கத்தி அத்தனை பேரையும் அழைத்து விட்டிருந்தாள். வா சலிக்காது வந்தவர்களை தன் நாத்தனார் மகளு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் நர்மதா.

அத்தனை ஆர்ப்பாட்டங்களுக்கும் காரணகர்த் வான அந்த அமெரிக்க டாக்டரோ, நடுத்தர வய தாண்டிக் கொண்டிருந்த ஒடிசலான பெண்... மிகவு கூச்சமுடையவளாகக் காணப்பட்டாள்.

ஒரே சமயத்தில் பலரைச் சந்திக்க நேரிட்டதா என்னவோ, அசட்டுச் சிரிப்புடன் மூக்கின்மீது வழி கனமான கண்ணாடி வழியே வந்தவர்களை வியப்பு பார்த்து 'ஆமா' இல்லை - என்ற சில வார்த்தைக உதிர்த்து விட்டு, தலையை அசைத்துக் கொண்டிருந்தா அவள்.

பிசிபேலா, தேங்காய் சாதம்' பகளாபாத், தயி வடை, மைசூர்பாகு, பாதாம்கீர் - என்று 'மெனு' எக் சக்கமாகத்தான் இருந்தது. எல்லோருக்கும் தரையில் இலை போட்டுப் பரிமாறப்பட்டது.

கூச்சலும் சிரிப்புமாக விருந்து ஒரு வழியாக முடிந்தது. வரவேற்பறையில் மறுபடியும் எல்லோரு கூடினர். சந்திராவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு பரப வென அவளை இழுத்துக் கொண்டு நடந்தாள் நர்மதா.

ஒரு துளி வாசனைப் பாக்கை வாயில் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு தாடையை மெல்ல அசைத்தபடி சோபாவில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த ஐம்பது வயதை தாண்டிவிட்டிருந்த - சற்றுப் பருமனான அந்தப் பெண்மணி அருகே வந்து நின்றாள்.

''மீட் மை டியர் பிரெண்ட் சந்திரா, கேள்விப் பட்டிருப்பியே, தொழிலதிபர் ஜகந்நாதன் - அவரோட மனைவி, சந்திரா. இவங்க 'சீதா அண்ட் கோவின்' அதிபர் [illegible]பனின் மனைவி. ரெண்டு பேரும் பேசிக் கொண்டிருங்கோ... பாதாம்கீர் கொண்டு வரேன்.''

''வேண்டாம். நான் வெற்றிலை போட்டிருக்கேன்'' என்றாள் சாரதா.

''நான் அதிகமாக சாப்பிட்டுவிட்டேன். வேண்டாம்'' என்றாள் சந்திரா. இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து புன்னகைத்துக் கொண்டனர்.

சாதாரண விருந்துதானே என்று இருவரும் மிகவும் எளிமையாக உடுத்திக் கொண்டு வந்திருந்தனர்.

சரிகையில்லாத நீல போச்சாம்பள்ளி பட்டுசேலை யும் அதற்கேற்ற ரவிக்கையுமாக வந்திருந்த சாரதா, தனது ஒப்பனையையும் கூட மிதமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

வழக்கம்போல அவள் மீதிருந்து 'குப்'பென்று எழுந்து பரவும் சென்ட் வாசம் மூக்கைத் துளைக்க வைக்காமல், அன்று- லேசா மனதிற்கு இதமாக, அவள் சூடிக்கொண்டிருந்த மல்லிகை மணத்துடன் கலந்து காற்றோடு வீசியது.

சந்திரா, வங்காள நூல் சேலை ஒன்றை உடுத்திக் கொண்டு தலையில் கதம்பம் சூடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஜகந்நாதன் விதவிதமான வெளிநாட்டு செண்டுகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும், அவைகளை மகளுக்குக் கொடுத்து விடுவாள் சந்திரா.

அனாவசியமான ஒப்பனை அவளுக்குப் பிடிக்காத விஷயம்.

"நேற்றுதான் டாக்டர் மாலதி விருந்துக்கு ஒப்புக் கொண்டாளாம். இருபத்துநாலு மணி நேரத்துல நர்மதா ரொம்ப அமர்க்களப்படுத்திட்டா... ஷீ யீஸ் ய குட் ஆர்கனைசர்!" - மெல்ல சிரித்தாள் சாரதா.

முத்துப்போல வரிசையாகத் தெரிந்த அந்தப் பற்கள் போலியல்ல என்று கடைக் கண்ணால் கணிப்புச் செய்து கொண்டாள் சந்திரா. வருங்கால சம்பந்தியாகப் போகிறவள் என்பதால், கொஞ்சம் எச்சரிக்கையுடன்தான் அவளிடம் பேச வேண்டும் என்று எண்ணி, புன்னகைத்து ஆமோதித்தாள்.

"நர்மதாவுக்கு எங்க மாதர் சங்கத்திலே நல்ல ஓர்க்கர் என்று பெயர்... ரொம்ப சுறுசுறுப்பு..."

"சாப்பாடுகூட ரொம்ப பிரமாதமாக இருந்தது. எங்க வீட்ல பிசிபேலா செய்தால் நான் கொஞ்சம் பட்டை இலவங்கம் இதுகளைப் போடற பழக்கம். என் பிள்ளைகளுக்குப் பூண்டு மசாலா எல்லாம் ரொம்ப பிடிக்கும்."

"எங்க வீட்லகூட எனக்கும் அவருக்கும் மசாலா போட்ட சாப்பாடுதான் பிடிக்கும்..."

"ஆமா; உங்க பொண்ணுக்கு என்ன வயசு?"

"பதினெட்டு முடிஞ்சுட்டது..." சந்திராவின் நெஞ்சு 'பக் பக்'கென்று அடித்துக் கொண்டது.

"என்ன படிக்கிறாள்?" - அடுத்த கேள்வியைக் கேட்ட [illegible] மறுபடியும் ஒரு துளி பாக்கைப் போட்டுக் கொண்டு [illegible] தொடங்கினாள்.

"பி.ஏ. கடைசி வருஷம்."

"அதுக்கப்புறம் மேலே படிக்க வைக்கிற உத்தேசம் [illegible]?"

"கல்யாணம் செய்துடணும்னு என் விருப்பம்..." [illegible] போனாள் சந்திரா.

'உங்க பிள்ளையைப் பற்றி நான் சிலது தெரிஞ்சுக்கலாமா?' கேட்க வேண்டும் போல ஆவல். [illegible] கேட்கத் துணிவிருக்கவில்லை. பிள்ளையைப் பெத்தவளாயிற்றே சாரதா! சட்டென்று முந்திக் கொள்ள [illegible].

"உங்களை நான் இதுக்கு முன்னாடி எங்கோ பார்த்த [illegible]ருக்கு-"

"இது மாதிரி ஏதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சியில் நாம் [illegible]ருக்கலாம் - எனக்குக் கூட உங்களைப் பார்த்திருக் [illegible] நினைவு வருது..." - சந்திரா மெல்லிய குரலில் பேசினாள்.

"நர்மதா ரொம்ப வற்புறுத்தினதால் வந்தேன்... [illegible]க்கு என் பெரிய பிள்ளை டெல்லிக்குப் [illegible]டுக் கொண்டிருக்கான். மாட்டுப்பெண் கூடப் [illegible] போகிறாள். ரொம்ப நாழியாயிட்டது. நான் [illegible]ணும். இப்போதெல்லாம் நான் காரை ஓட்டற [illegible]. இந்த நெரிசலான போக்குவரத்தைப் பார்த்தால் [illegible] தலை சுத்தறது."

"நான் கூட கிளம்பணும். நாழியாயிடுத்து... உங்களுக்கு ஆட்சேபம் இல்லைன்னா என் காரிலே [illegible]. நான் கொண்டு விட்டுடறேன்..."

''நீங்க அண்ணா நகர்லதானே இருக்கேள்... ந அடையாறு. ஆளுக்கொரு பக்கத்திலே இருக்கோ உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்? என் சின்னப் பிள்ளை வரச் சொல்லியிருக்கேன் - அநேகமாக வாச காத்திண்டிருப்பான். தேங்க்யூ வெரிமச்! வரட்டுமா மிடுக்காக எழுந்திருந்தாள் சாரதா.

''வெற்றிலை பாக்கு வாங்கிண்டு மெது கிளம்பலாம் அவசரப்படாதீங்க-'' என்று கைகை உயர் அமர்த்தினாள் நர்மதா.

அதற்குப் பின் ஒரே கலகலப்பு... வந்தவர் எல்லோரும் டாக்டர் மாலதியிடம் சொல்லிக் கொண் வெற்றிலைப் பாக்கைப் பெற்றுக்கொண்டு, நர்மதாவை புகழ்ந்து, நன்றி தெரிவித்துவிட்டுப் புறப்பட்டனர். பல சொந்தக் காரில் வந்திருந்தனர். சிலர் சிநேகிதிகளின் கார தொத்திக் கொண்டனர்.

ஏக காலத்தில் கார்கள் கிளம்ப முயன்றதின ஏற்பட்ட நெரிசல்களுக்கிடையே தோட்டத்தில் ஒரு பக் நிறுத்தியிருந்த சிவப்பு வண்ண டயோட்டாவிலிருந் இறங்கிய இளைஞன், ''அம்மா இந்தப் பக்கம்-'' என் குரல் கொடுத்தான்.

''நான் சொன்னபடி என் சின்னப்பிள்ளை வந்திருக்கான் கூட்டிண்டு போக. மறுபடியும் சந்திப்போம் வரட்டுமா?'' தலையை அசைத்துவிட்டு சாரதா அந் திக்கை நோக்கி விரைந்தாள்.

காரின் அருகே நின்ற அந்த வாலிபனை ஊன்றி கவனித்தாள் சந்திரா... 'பார்க்க நன்னாதான் இருக்கான் நர்மதா சொல்வது போல குணமும் நல்லதாக இருந்தா

இவனையே முடிச்சிடலாம்...'' மனத்திற்குள்

பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் கண்களில் மனதிற்குப் ள்ளைகள் தென்படும்போது ஏற்படும் ஒரு சந்திரா மறுபடியும் அவனைத் திரும்பிப் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது. 'இன்று பேசி கட்டாயம் ஆடிட்டர் சுந்தரத்தை ஏவிவிட

உ பிடிச்சா போதுமா... பையனை நம்ப பிடிக்க வேண்டாமா?' என்று இ'க்குப் ஜகந்நாதன்! ஒரே பிடிவாதமாக இருந்து இந்த எப்படியாவது முடிக்கப் பார்க்கணும்...''

பிடிச்ச இடமாயிருந்திட்டா முதலாவ வரனையே முடிச்சிடலாம்... கால் செருப்பு கட்டோட அலையணும் என்கிறது '' தாயார் என்னவோ முணுமுணுக்க, மகன் திரும்பிப் பார்த்தான். அதற்குள் அவள் கொண்டு வந்து நிறுத்திய காரில் ஏறிக் விட்டாள். 'இது அம்மாவா, பெண்ணா... அதிசயம்? வித்தியாசமே தெரியலையே...''

மறுபடியும் ஒருமுறை ப்ார்க்க முயன்றான். கறுப்புக் ளே மறைந்து கொண்டிருந்த அவளை நன்றாகப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் ஒரு நல்ல நிறைவு.

மாமியாரை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

7

வேகமாக ஓட்டி வந்த பியட் காரை பங்களாவின் முன் நிறுத்திவிட்டு, காரின் முன்பக்கக் கண்ணாடி வழியே தன்னைப் பார்த்துக் கொண் வீணா. உதட்டு ஓரத்திலே பூத்திருந்த வியர்வையும்; மீது புரண்டு கிடந்த கூந்தலுமாக - ரொம்ப அவசரமா புறப்பட்டு வந்தவள் போலத் தெரிந்த தன் முகத் பார்த்து சிணுங்கிக் கொண்டாள்.

ஆளுக்கொரு பக்கம் சென்று டிக்கெட் விற்பது தோழிகளிடையே ஏற்பட்ட தீர்மானத்தின்படி, அந்தப் பக்கம் புறப்பட்டிருந்தாள்.

அண்ணா நகரிலிருந்து அடையாரிலிருந்த பங்களாவை அடைவதற்குள், பல மைல்கள் காரை வந்தது போன்றதொரு சலிப்பு... நளினிதான் அவ தூண்டி விட்டவள்.

பங்களாவை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது மில்லை. கேட்டை ஒட்டிய மதில் சுவர் - முகப் பளபளக்கும் பித்தளைத் தகட்டில் 'சீதா' என்ற பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். கட்டை குட்டையாகக் சட்டை அணிந்த காவலாளி ஒருவன் வாசலில் நிற் 'அம்மா வரச் சொன்னாங்க' என்று நீ சொன்னதும், கேட்டை திறந்து வழிவிட்டு விடுவான்... நாய்களில் பங்களா ஏது? கன்னுக்குட்டிகள் போல இரண்டு நா பயப்படாதே! பகல்வேளையில் அவற்றைக் வச்சிருப்பாங்க... அந்த மாமி ரொம்ப நல்லவங்க. இன்னார் வீட்டுப் பொண்ணுன்னு அறிமுகம் செய்

விட்டால் போதும்! உட்கார வைச்சு ... கட்டாயம் டிராமா டிக்கெட் வாங்கிண்டு, தொகை கொடுப்பாங்க.''

போயிட்டு வந்துடேன் நளினி...'' - கெஞ்சிப் வீணா.

ஜகந்நாதன் மகள் போய் டிக்கெட் வித்தால் வேற! நான் போனால் மாமி ஒரு பத்து கொடுத்து அனுப்பிடுவாங்க... நீ விற்றால் கிடைக்கும்!''

வைச்சு அனுப்புற... மாமி என்ன தர்றான்னு சொல்றேன்'' - சிரித்துக்கொண்டுதான் வீணா.

ஆரம்பித்த கல்லூரி மாணவிகள் சங்கத்தினர் நல்ல சமூகப் பணிகளுக்கு கணிசமாக நிதி ... ஒரு அமெச்சூர் நாடக சபையினர் இனாமாக ஒரு நாடகம் போட்டுத் தர . டிக்கெட் விற்று - பணம் சேர்க்க வேண்டியது பொறுப்பு...

நெற்றியின் மீது படர்ந்த கூந்தலை விரலால் கொண்டாள். கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டாள். தோள்பையிலிருந்த டைத் திறந்து, பஞ்சினால் பவுடரை லேசாக ஒத்திக் கொண்டாள். லிப்ஸ்டிக்கை எடுத்து உதட்டின்மீது தடவிச் சரிசெய்து கொண்டு, றையும் பையில் போட்டு மூடினாள்.

ஒப்பனைக்குப் பின் கண்ணாடியில் பளிச் அவள் முகம் தெரிந்ததைக் கண்டு திருப்தியுடன் அமுக்கி விட்டு கேட்டருகே திரும்பினாள்.

''உள்ளே என்னை எதிர்பார்த்திட்டிருப்பாங்க'' அவள் சொல்லி முடிக்குமுன் காவல்காரன் கேட்டை அகலமாகத் திறந்து வைத்துவிட்டான். வேகமாக உள்ளே ஓடிய காரையும், அவளையும் வேடிக்கையாகப் பார்த்தவன் 'இதுவரை எல்லாம் வெளியிலே நடந்துக் கிட்டிருந்தது இப்போ வீடுவரை வந்துட்டது! ஊம், நமக்கென்ன பெரிய மனிதங்க வீட்டு சமாச்சாரம்!' என்று முணுத்தபடி மறுபடியும் கேட்டை மூடினான்.

தோட்டத்தின் பின்புறத்திலிருந்து எழுந்த நாய்களின் குரைப்பைக் கேட்டு புன்முறுவலித்தபடி, வாயில் முன்பு வண்டியை நிறுத்திவிட்டு இறங்கி சுற்று முற்றும் பார்த்தாள்.

யாரையும் காணவில்லை.

வேகமாக படிகளைத் தாண்டி, வராந்தாவை கடந்து, திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்த கதவின் முன் தயக்கமாக நின்றாள். நாய்கள் தொடர்ந்து குரைத்துக் கொண்டிருந்தன. வாயிலிலிருந்த அழைப்பு மணியை அழுத்தினாள்.

இனிய சங்கீதமாக மணி இசைத்தது.

ஆனால், வீட்டிலிருந்து எவரும் வெளியே வரவில்லை. கால் செருப்புகளைக் கழட்டி வெளியே வைத்துவிட்டு இடது சுண்டு விரல் நகத்தைக் கடித்த மென்றவாறு மெல்ல வரவேற்பு அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அத்தனை பெரிய பங்களாவில் யார் என்று கேட்க ஆளில்லாததோடு, மனித அரவமே இல்லாதிருந்ததைக் கண்டு அவளுக்கு ஒரே வியப்பு. ''கட்டியிருக்கும் நாய்களை நம்பிக் கொண்டு கதவைத் திறந்து போட்டு

எஜமானி எங்கே போயிருப்பாள்? ரொம்ப ... இருக்கு...'' தனக்குள்ளே சொல்லியபடி கால் ... கம்பளத்தின்மீது மெல்ல நடந்தாள்.

...புறமிருந்த அறைக்குள்ளிருந்து யாரோ ... போன்ற தண்ணீர் கொட்டும் சத்தம் கேட்டது.

அவளுக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது. ''மாமி பாத்ரூமிற் ... இருக்காங்க போலிருக்கு'' என்று எண்ணியவளாக, ... அறைக்குள் போடப்பட்டிருந்த சோபாவில் ...

நாய்களின் குரைப்பு திடீரென்று அடங்கிப் ... கவனித்தாள்.

...ரோரமாகப் போடப்பட்டிருந்த மேஜை மீதிருந்த ... 'டிக் டிக்' என ஒலிப்பது துல்லியமாகக் கேட்டது. ...ல் அசைந்த சரவிளக்குகளிலிருந்து எழுந்த ... ஓசையைத் தவிர வீட்டில் நிலவிய அமைதி ... ஒருகணம் அச்சுறுத்தியது..

''...ல் போன்ற வீடு. இதற்கு அதிக ஆட்கள் ...படும்தான்... அதற்காக ஒரு நாலு ஆட்களைக் கூட ... கொள்ளாமல் கருமித்தனமா செய்வாங்க? ... நளினி சொன்னபடி இந்த மாமி எக்கச்சக்கமா ... அள்ளிக் கொடுத்து விடமாட்டா... இருக்கிற ...மையைப் பார்த்தா ஒரு காப்பிகூட சமையலறை ... வராது போலிருக்கு... சரி. வந்தாச்சு. வெட்கத்தை ... டிக்கெட்டை எடுத்து நீட்டிப் பார்க்கலாம்...''

...லறைக் கதவு திறக்கப்படும் ஓசையைக் ... திரும்பினாள். அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

ஈரத்தலையை துவாலையால் துவட்டியபடி, பனியனில் உள்ளேயிருந்து வந்த அந்த டொயோட் காரனை கண்டு அரண்டு போய்விட்டாள்.

''ஹலோ, வாட் ஈஸ் சர்ப்ரைஸ்!'' என்றபடி இடது கைவிரல்களால் தன் கிராப்பு முடியைச் கொண்டு, ஈரத்துண்டை அங்கிருந்த ஒரு நாற்காலி மீது போட்டுவிட்டு அருகில் வந்து நின்றான்.

அவள் கரத்திலிருந்த டிக்கெட் புத்தக பார்த்தவன், பற்கள் லேசாகத் தெரிய மெல்ல சிரித்

''டிராமாவா டான்ஸா? டிக்கெட்டுகளுக்கு விலை வைச்சிருக்கீங்களா?'' கேட்டபடி அவன் இ அருகில் வருவதைக் கண்டு பயத்தோடு எழுந்து நின்

''நான் மிஸஸ் பத்மநாபனைப் பார்க்க வ 'அவங்க'' என்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்து மிரள விழி

''அவங்க வீட்டில் இல்லை. பரவாயில்லை. டிக்கெட் சிலவற்றை என்கிட்ட கொடுக்கலாம். அவங்களோட இளைய மகன். பேரை ஏற்க சொல்லியிருக்கேன். நினைவிருக்கும். என்னை சுகுமார் என்று கூப்பிடலாம் மிஸ் வீணா!''

முகம் சிவந்து போனாள் வீணா. நெஞ்சு 'படக் என்று அடித்துக் கொண்டது. ''பரவாயில்லை. வீ வேற யாராவது பெண்கள் இருந்தால் அவங்க கொடுத்துட்டுப் போறேன்...'' என்ற அவள் முயன்றபோது, ஒரே எட்டில் கதவருகே சென்று, வேகமாக சாத்தி விட்டு அதன் மேல் சாய்ந்து கொண்

''இப்ப இந்த வீட்டில் நம் இருவரைத் தவிர யாரும் கிடையாது! என் அண்ணாவும் மன்னி

டென்னிஸுக்குப் போயிருக்கா... என் தங்கை தன் சிநேகதி வீட்டுக்குப் போயிருக்காள். அம்மா கடைத்தெருவுக்குப் புறப்பட்டு போய் பத்து நிமிஷங்கூட ஆகவில்லை. தோட்டக்காரன் சித்த முன்னதான் வெளியே போனான். சமையற்காரர் வழக்கமான சாயங்கால வாக்கிங் போயிருக்கார். இருட்டின பிறகுதான் வருவார். அப்பா ஆபீஸ்ல ஒரு மீட்டிங்ல இருக்கார்...''

''இந்த விவரம் தெரிஞ்சிருந்தா நான் வந்திருக்க மாட்டேன். தயவு செய்து வழியை விடுங்க...'' உதடுகள் கோபத்துடன் துடிக்க அதட்டினாள் வீணா.

''எங்க வீட்டுக்குள்ளேயே வந்து என்னையே மிரட்டறீங்களே! ரொம்ப துணிச்சல் உங்களுக்கு... எதிர்பாராத இந்த சந்தர்ப்பத்தை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பறேன். அதனால...'' அவன் அருகில் நெருங்குவதைக் கண்டு பயத்துடன் சற்று எட்ட நகர்ந்து நின்றாள்.

இந்தப் பொல்லாதவனால் தனக்கு ஏதாவது அவமானம் நேர்ந்து விடுமோ... ''பெரிய மனிதருடைய பிள்ளை என்று நினைத்து தன்னந்தனியாக வந்தது எத்தனை தவறு. ''உடல் முழுவதும் நடுங்க அவனைத் திகைப்புடன் பார்த்தாள்.

''வயதிலே என்னைவிட சிறியவள் நீ... அதனால் ஒருமையிலேயே உன்னை அழைக்க விரும்பறேன். வீணா, என் கேள்விக்கு ஒரே ஒரு வார்த்தை நீ பதில் சொன்னால் போதும்! பிறகு தாராளமாக வெளியே போகலாம்...''

மௌனமாகக் கோபத்துடன் வெறித்த அவளைக் கண்டு அவன் மோகனமாகச் சிரித்தான்.

''உன்னை சில நாட்களாக என் காரில் தொடர்ந்தது உண்மைதான்... அதற்குக் காரணமில்லாமல் போகவை மனதைத் திறந்து உன்னோடு இரண்டு வார்த்தை பேசணும்னு சுத்திண்டிருந்தேன். இன்னைக்கு அந்த சந்தர்ப்பம் தானாகக் கிடைச்சது எனக்கு எத்தனை ஆனந்தமாக இருக்கிறது தெரியுமா?

''வீணா, உன்னைக் கண்டதுமே என் மனசிலே காதல் ஏற்பட்டது. உன்னைக் கல்யாணம் செய்துக்க விரும்பறேன். பதில்?''

''ப்ளடிபூல்! வழியைவிடு... இல்லாட்டா...?''

''எனக்கு பதில் சொல்லாட்டா, உன்னைப் போக விடமாட்டேன்...'' - சிரித்தபடி அவன் அவள் தோள் மீது தன் கரத்தைத் துணிவாக வைத்தான்.

அவ்வளவுதான். ஒரே துள்ளலில் நகர்ந்து கொண்டாள் வீணா. கோபத்துடன் ஓங்கி அவன் கன்னத்தில் அழுத்தமாக ஒரு அறை விட்டாள்.

''அயோக்கிய ராஸ்கல்! யார்கிட்ட இந்த விளையாட்டு?'' என்று சீறினாள்.

கன்னத்தைத் துடைத்துக் கொள்ள அவன் தன் கையை உயர்த்தியதும், முழு பலத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு அவனை ஓர் ஓரமாகத் தள்ளிவிட்டு கதவைத் திறந்து கொண்டு, தலை தெறிக்க வரவேற்பு அறையை ஒரே கணத்தில் கடந்து வராண்டாவில் பறந்து, படிகளில் தாவி ஓடிச் சென்று காரின் கதவைத் திறந்து அதில் ஏறிக் கொண்டாள்.

''ஏய், எங்கே என் கேள்விக்குப் பதில்?'' - சிரித்துக் கொண்டு பின்னால் ஓடி வந்தான் சுகுமார்.

''பலமான பதிலைக் கொடுத்தேனே, போறாதா? ஐ [illegible] இடியட்!'' - கத்தியபடி அவள் காரை வேகமாகக் கிளப்பினாள்.

கேட்டை பரபரப்புடன் திறந்தான் காவல்காரன். அந்த பென்ஸ் அப்பால் போனதும் கேட்டை மூட நினைத்த போது, எஜமானியின் பென்ஸ் விரைவாகத் திரும்புவதைக் கண்டு நின்று விட்டான்.

வேகமாக வண்டியை வெளியே ஓட்டிக்கொண்டு வந்த பெண்ணை சாரதா வியப்புடன் எட்டிப் பார்த்தாள். காரிலிருந்து இறங்கியதும் அந்த அழகான காலணிகள் அவள் கண்களில் பட்டன.

''என்னம்மா அதுக்குள்ள திரும்பி வந்துட்டேள்?'' என்று விளையாட்டாகக் கேட்ட மகனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.

''ஆமா, கார்ல போறாளே அவள் யார்? கால் செருப்பை கூட மறந்து விட்டுட்டுப் போறாளே, என்ன அர்த்தம்?''

''அந்தப் பெண் யார் தெரியுமா? தொழிலதிபர் ஜகந்நாதனின் செல்ல மகள் வீணா... நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பறோம். ஆனா, கல்யாணம் செய்துக்க முடிவு பண்ணிட்டேன்னு இன்னிக்குத்தான் சொன்னேன். அதனால் சந்தோஷத்தையும் வெட்கத்தையும் தாங்க முடியாமல் கால் செருப்பைக்கூட மறந்து விட்டுட்டு காரில் பறந்துட்டாள்... மேலே தொடர வேண்டியது உங்கள் கடமை?'' - சுருக்கமாகச் சொல்லி விட்டு மாடிப்பக்கம் போய்விட்டான் சுகுமார்.

மணி பர்ஸை எடுக்க மறந்துபோய் விட்டு வீடு திரும்பியவளுக்கு இப்படியொரு எதிர்பாரா இனிய செய்தியா? திகைப்பும் மகிழ்ச்சியுமாக உள்ளே விரைந்தாள்.

8

ஜகந்நாதன் வியாபார விஷயமாக இரண்டு தினங்களை பம்பாயில் கழிக்க நேர்ந்து விட்டது. முதல் நாள் இரவு விமானத்தில் அவன் புறப்பட்டுப் போயிருந்தான்.

வேண்டா வெறுப்பாக ஆரம்பித்த திருமண வாழ்க்கை என்ற போதிலும், சந்திரா தன் கணவனை ஒரு கணம் கூட பிரிந்திருந்ததில்லை. அவன் இல்லாத வீடு வெறுமையாகத் தெரிந்தது. அந்த இரண்டு நாட்கள் இரண்டு யுகமாக அச்சுறுத்தியது. முன்னர் எல்லாம் வியாபார நிமித்தம் வெளியூர் செல்ல நேரிட்ட போது அவன் மனைவியையும், மகளையும் கூடவே அழைத்துச் செல்வது வழக்கம். அவனாலும், அவனது குடும்பத்தைப் பிரிந்து கணமும் இருக்க முடியாது.

இப்பொழுது கல்லூரி மாணவியாகி விட்டிருந்தாள் வீணா. அவளது படிப்பு முக்கியமானது. நினைத்த பொழுது காலேஜிற்கு லீவு போட்டுவிட்டு அழைத்துச் செல்வது இயலாத காரியம். மேலும் வீட்டை விட்டு சட்டென்று வெளியூர் புறப்பட சந்திராவாலும் ஆகாத செயல். காலை விடியுமுன்பே ஜகந்நாதன் அவளைப் போனில் கூப்பிட்டுப் பேசி விட்டிருந்தான்.

''வீணா எப்படி இருக்கா?''

''இதென்ன கேள்வி? நீங்க ராத்திரி கிளம்பறச்சே [illegible] போலத்தான் இருக்கா!'' மகிழ்ச்சியுடன் [illegible] சந்திரா.

ஜகந்நாதனுக்கு மகள் மேல் கொள்ளை ஆசை! [illegible] மீது உயிர். அதுபற்றி சந்திராவுக்கு உள்ளூரப் [illegible].

''நீ கவனிக்கலையா சந்திரா... வீணா நேத்தி [illegible]காலத்திலிருந்தே கலகலப்பா இல்லே. காலேஜிலே [illegible] நடந்ததா? உடம்புக்கு ஏதாவது...''

''உங்க பொண்ணுக்கு ஒண்ணும் இல்லே... கவலைப் [illegible] காரியங்களை முடிச்சுட்டு கிளம்பி வாங்கோ!'' - [illegible]டன் கடிந்து கொண்டாள்.

''பம்பாயிலிருந்து ஏதேனும் வாங்கிட்டு வரணுமா?''

''நீங்க பத்திரமா திரும்பி வந்தா போதும். இங்கே [illegible]க்காதது என்ன சொல்லுங்கோ?''

''நான் உன் அருகில் இல்லாத குறை இருக்கலையா?''

''போதும்! போன்லகூடப் பேத்த வேணாம். குழந்தை [illegible] பேசறேளா?'' - பேச்சை மாற்றினாள் அவள்.

''கூப்பிடு அவளை. அவ குரலைக் கேட்காட்டா இன்னிக்கு வேலையே ஓடாது!''

''இப்படித் தவிக்கிற நீங்க, அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்தா என்ன செய்வேளாம்?''

''உள்ளூரிலேயே மாப்பிள்ளையைப் பிடிப்பேன். [illegible] இரண்டு தடவை அவ வீட்டிலேயே போய் [illegible].''

''அசடு வழியறது! வீணாவைக் கூப்பிடறேன்.''

''என்னப்பா...?'' - வீணா போனில் சிணுங்கினாள்.

''இப்பத்தான் எழுந்தியா? காப்பி சாப்பிட்டாயோ, நேத்திக்கு ஒரு மாதிரியா இருந்தியேன்னு கவலையா இருந்தது. உடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லையே...'' கவலையுடன் கேட்டான் ஜகந்நாதன்.

முதல் நாள் மாலை மகளை அவன் பார்த்தபோது கவலைப்பட்டுத்தான் போனான். முகம் வெளுத்து, முன் நெற்றிமீது கூந்தல் புரள அவசரமாகக் காரிலிருந்து இறங்கி தடதடவென மாடிக்கு விரைந்து ஓடினாள் வீணா. ''என்ன ஆச்சு...? ஏன், இப்படி ஓடறா?'' - மனைவியிடம் பதைப்புடன் கேட்டான் அவன்.

''ஒண்ணும் ஆகலை. அவளுடைய 'மூட்'களில் இதுவும் ஒண்ணு! அவ்வளவுதான். ஒரு இளம் பெண்ணை வளர்க்கிற தாயாருக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும். பேசாம இருங்கோ!'' செல்லமாகக் கணவனை அதட்டினாள் சந்திரா.

ஆனால், அவள் மனதிலும் சிறிது கவலை ஏற்படத்தான் செய்தது. இரவு சாப்பாட்டை வீணா கொரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''எனக்குப் பால் வேண்டாம். நான் தூங்கப் போகிறேன்.'' - எரிச்சலுடன் கூறிவிட்டுப் படுக்கச் சென்றாள்.

யார் மேல் கோபம்? எதற்காகக் கோபம்? சந்திரா ஒன்றும் புரியாதவளாக நின்றாள். கல்லூரி நேரம் தவிர பொழுது முழுவதும் மகளைக் கண்காணித்துத்தான் வளர்க்கிறாள். அப்படியிருந்தும் அவளுக்கு...? அன்று

[illegible] கல்லூரிக்குப் புறப்படுமுன், தாயிடம் 'கடுகடு' [illegible] பேசினாள் மகள்.

[illegible] ரவா உப்புமா பிடிக்காதுன்னு தெரியுமே...'' [illegible] அம்மா பரிமாறிய டிபனை கோபத்துடன் வெறித்தாள்.

[illegible] சாப்பிடக் கத்துக்கணும்... பல்லக்கில் [illegible] தெரியணும். தூக்கவும் தெரியணும்!''

''அவசியம் இல்லே...'' என்று படபடவெனப் [illegible] எழுந்து கையைக் கழுவிக் கொண்டாள். [illegible] அம்மா கொணர்ந்து வைத்த டிபன் [illegible] எடுத்துத் தோள்பையில் போட்டுக் கொண்டாள்.

''வரேன்...'' புத்தக சுமையுடன் கிளம்பி விட்டாள். [illegible] போல ஓடி வந்து அம்மாவை இறுக கட்டிக் [illegible] கன்னத்திலே தன் மென்மையான உதட்டை [illegible] கொஞ்சி விட்டுப் போகவில்லை.

''என்ன வந்து விட்டது இந்தப் பெண்ணுக்கு'' [illegible] உறுத்திய அந்தக் கேள்வியுடன் சமையலறையை [illegible] முடித்துக் கொண்டு அலுப்புடன் [illegible] றைக்கு வந்தாள்.

[illegible] பத்திரிக்கையைப் புரட்டக்கூட நேரம் [illegible] லையே என்று, மடிப்பாக காப்பி மேஜை [illegible] பத்திரிகையை கையில் எடுத்துக் கொண்டதும் [illegible] அழைப்புமணி அழுத்தமாக ஒலித்தது.

[illegible] திறந்தாள். அன்று அசப்பிலே பார்த்த அந்த [illegible] நின்று கொண்டிருந்தான். அவனைத் தாண்டி [illegible] பார்வை, வாயிலில் நிறுத்தி இருந்த சிவப்பு [illegible] மீது படிந்தது.

''வாங்கோ!'' என்றபடி கதவை அகலத் திறந்து விட்டு நகர்ந்தாள்.

''நான் அவசரமாக இதைக் கொடுத்துட்டுப் போக வந்தேன். என் பெயர் சுகுமார். நான் பத்மநாபன் அவர்களது இளையபிள்ளை. அன்று என் அம்மாவை அழைத்துப் போக மிஸஸ் நர்மதா வீட்டுக்கு நான் வந்த போது உங்களைப் பார்த்திருக்கேன்.'' புன்முறுவல் செய்தான்.

''உள்ளே வந்து ஒரு நிமிஷம் உட்கார்ந்துட்டுப் போகலாமே...'' - வற்புறுத்தினாள் சந்திரா. சாரதாவின் மகனை நன்றாகப் பார்க்க இதைவிட வேறு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமா என்ற ஆதங்கம்.

வரவேற்பறை சோபாவின் மீது சுகுமாரன் சாய்ந்து கொண்டான். சில வினாடிகளில் காப்பி தம்ளருடன் உள்ளேயிருந்து வெளிப்பட்டாள் சந்திரா.

''உங்கம்மாவை நான் நர்மதா வீட்டில் சந்திச்சிருக்கேன்... வெறி பிளஸண்ட் பர்சன்!'' - புன்னகைத்தாள்.

காப்பியை வேகமாகப் பருகி விட்டு தன் ஃபிரீப் கேஸை திறந்து, பிளாஸ்டிக் பொட்டலம் ஒன்றை எடுத்தான் அவன்.

அதை அவனிடமிருந்து வாங்கிய சந்திரா பிரித்துப் பார்த்ததும் திகைத்துப் போனாள். சில தினங்களுக்கு முன் அண்ணாசாலை கடையொன்றில் அதிக விலை கொடுத்து வீணா வாங்கிவிட்டிருந்த புத்தம் புது பாதணிகள் உள்ளே இருந்தன.

''நேற்று எங்க வீட்டுக்கு வீணா வந்திருந்தா. திரும்பிப் போற அவசரத்திலே கால் செருப்புகளை

...போயிட்டா-'' கூறியபடி அவன் எழுந்தான். ... ஆபீஸிற்கு நேரமாகிறது. விடை பெற்றபடி ... விரைந்து விட்டான்.

குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து போனாள் சந்திரா. வீணாவுடன் ... பழகியவன் போல அல்லவா பேசுகிறான்? ... அவளது மகள் பத்மநாபன் வீட்டுக்கு முதல் நாள் ... ஏன் போனாள்! அதைப்பற்றி எதுவுமே அவள் ... சொல்லலையே... மேலே சிந்திக்குமுன் தொலைபேசி ... அழைத்தது.

வேகமாகச் சென்று எடுத்தாள். திருமதி பத்ம... மகிழ்ச்சியான குரல் மறுபுறமிருந்து ஒலித்தது.

''...வேலையா இருக்கேளா நிதானமா பேச முடியு...''... பூர்வ பீடிகையுடன் சாரதா ஆரம்பித்தாள்.

''சொல்லுங்கோ... ஃபிரியாத்தான் இருக்கேன்.''

''நாம ரெண்டு பேரும் சந்திச்சுப் பழகறதுக்குள்ளே ... குழந்தைகள் சந்திச்சு ரொம்ப நெருக்கமான ...ர்களாயிட்டார்களாம்! உங்க பெண் வீணாவும் என் ... சுகுமாரும் ஒருத்தரையொருத்தர் விரும்பறா - ... ஜாதகத்தை ரொம்பவே துருவிப் பார்க்கிற வழக்கம். ...க்கு நன்னா பார்த்துதான் டெல்லி வரனை ... பண்ணினேன். இப்ப விஷயத்தைப் புரிஞ்சுண்ட ... ஜாதகமே தேவையில்லைங்கிறது என் அபிப்பிராயம்.''

சந்திராவின் முகம் சூடாகிக் காதுகள் கபகபவென ... இதென்ன வெடிகுண்டு! அவளுக்குத் தெரியாது, ... அந்த இளைஞனைச் சந்தித்துக் காதல் கொண்டு ...ளாமே...? கல்யாணம் வரை போய்விட்ட ...யைத் தாய் தெரிந்து கொள்ளவில்லை! கணவன்

காதில் பட்டால்... முதலில் 'தொம் தொம்' [illegible] கோபத்தில் கூத்தாடுவார். ''பெரிய மனிதன் [illegible] பிள்ளை என்றால் மட்டும் போதுமா? அவன் [illegible] பட்டவன்? என்ன குணம்? படிப்பு என்ன? இ[illegible] தெரியாமல்...'' சட்டென அவளுக்குச் சிரிப்பு [illegible]

அவளுடைய வாழ்க்கையில் ஜகந்நாதன் [illegible] குழப்பம் செய்தபோது, அவளது தந்தை, அவனது [illegible] இத்யாதிகளையா பார்த்தார்? அவர்கள் தகுதிக்கு [illegible] முடியாத வரன் என்று எத்தனை அவசரப்பட்டார். [illegible] பையனைப் பார்த்தால் அடக்கமாகக் கௌ[illegible] பின்னணி... இன்னும் ஏன் அவள் தயங்க வேண்டு[illegible]

ஜாதகப் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்[illegible] இடங்களில் அலைவதைவிட, வலுவில் வரும் வர[illegible] விட வேண்டும்.

''குழந்தைகள் ரெண்டு பேரும் கல்யாணம் [illegible] வந்துவிட்டது பற்றி சந்தோஷம். இவர் ஊரில் இ[illegible] நாளன்னிக்குத்தான் வரார். வெறுமனே சம்பிரதாய[illegible] பெண் பாக்கிறதை வச்சுக்கலாம். உங்க வீட்[illegible] அவர்கிட்ட கேட்டு ஒரு நல்ல நாளா பாத்துச் சொல்லிடு[illegible] நர்மதா ஏற்கனவே சில விஷயங்களைப் பத்தி [illegible] இருக்கா. கோத்திரம் இல்லே. மத்த விஷயங்களு[illegible] மனசுக்குப் பிடிச்சிருக்கு. சுபஸ்ய சீக்கிரம் இல்லியா[illegible]

''ஆனா, வீணாவின் படிப்பு முடியலைன்[illegible] சமயம்...'' சந்திரா முடிக்குமுன், ''கல்யாணத்துக்[illegible] பேஷா படிக்கட்டும். என் பெரிய நாட்டுப் [illegible] அலயன்ஸ் ஃபிரான்ஸேயில் பிரெஞ்சு படிக்[illegible] பேக்கிங் கோர்ஸ் சேர்ந்திருக்கா. அவா இஷ்[illegible] விட்டிருக்கேன்.'' சாரதா பெருமை தொனிக்கப் பே[illegible]

[illegible] நாம சந்திச்சு மேற்கொண்டு பேசனும்...''

[illegible]ணை, சீர் எதுவுமே தேவையில்லை. [illegible] உடுத்தின புடவையோட அனுப்பினாலும் [illegible] தயார்! பெண் பார்க்கிற அன்னைக்கிப் [illegible] வச்சிடட்டுமா!'' என்று கேட்டபடி சாரதா [illegible] வைத்தாள்.

[illegible] சிரிப்பு வந்தது. 'பிரபல தொழிலதிப [illegible] மகள் வீணா... அவருக்குப்பின் அத்தனை [illegible] மகளுக்குத்தானே என்ற விஷயம் சாரதாவுக்கா [illegible]? இதுவே ஒரு ஏழை வீட்டுப் பெண்ணாக [illegible]...' எண்ணியபடியே வேலைகளைக் கவனித்தாள். [illegible]

[illegible] மாலை ஜகந்நாதன் பம்பாயிலிருந்து பேசியு [illegible] இது பற்றி சந்திரா பேசவில்லை. ''வீணாவுக்குக் [illegible]திற்கு அவசரம் என்ன?'' என்று விவாதிப்பான் [illegible]லை... 'வயது வித்தியாசம் அதிகம்' என்று [illegible] கட்டை போடலாம். ஏழு அல்லது எட்டு வயசு [illegible]சமானால் என்ன? குடியா முழுகிவிடும் என்று [illegible] வேண்டும்... எண்ணிக் கொண்டாள் அவள்.

[illegible] மாலை வீடு திரும்பிய மகளிடம் மெல்லக் [illegible] ''பத்மநாபன் மகன் சுகுமாரை உனக்குத் [illegible]?''

''அவன் எவனோ... எனக்குத் தெரியாது. ஏம்மா [illegible].''

அதற்குமேல் தூண்டித் துருவ சந்திரா முயலவில்லை. [illegible]களுக்கிடையே சண்டை போலும்! இது [illegible]' என எண்ணிக் கொண்டாள்.

9

ஜகந்நாதன் ஊர் திரும்பியதும் சந்திரா அ[illegible]
அனுமதியுடன் பரபரப்பாகச் செயல்பட்டாள்.

அதன் விளைவாக அந்த வெள்ளிக்கிழமை [illegible]
பார்க்கும் நிகழ்ச்சியை வைத்துக் கொண்டு விட்டிரு[illegible]

''காலேஜிலிருந்து நீ நேரே வீட்டுக்கு வ[illegible]
ஸ்பெஷல் கிளாஸ், போர்ட்ஸ்ன்னு இன்னிக்கு [illegible]
கழிக்காதே...''

மகள் புறப்படுமுன் எச்சரித்தாள்.

''என்ன விசேஷம்? எனக்குத் தெரிவிக்கக் கூ[illegible]

''எல்லாம் நல்ல சங்கதிதான். உன்னை பெண் [illegible]
வரப்போரா... அதனாலதான் சுருக்க வரச் சொல்றே[illegible]

''யார் வரப்போரா? மாப்பிள்ளை யார்னு சொ[illegible]
முடியுமா?''

சந்திரா தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

நேற்று முளைத்த மூணு இலை இவள்! இவளா[illegible]
ரகசியத்தைக் காப்பாத்திக்க முடியுமென்றால், சந்திரா[illegible]
இந்த விவகாரத்தை ஒரு சஸ்பென்சாக வைக்க முடி[illegible]

''கல்யாண வயசானதும் பெண்ணைப் பார்க்க [illegible]
இடத்திலே இருந்து யாராவது வந்து கொண்டிருப்பா[illegible]

''நாலு இடம் என்ன அம்மா! பத்து இடத்தி[illegible]
யிருந்தும் வரட்டுமே... ஆனா, என்னைப் பாடச் சொ[illegible]
ஆடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திக்கக்கூடாது. நான் எல்லாரு[illegible]
விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ண மாட்டேன்.''

இப்போ யாரும் இதெல்லாம் எதிர்பார்க்கிற
[illegible] எல்லோருக்கும் காப்பி டிபன் பரிமாறினதும்
[illegible] வந்து கூப்பிடுவேன்... நீ காலேஜ் உடுப்போட
[illegible] நான் எடுத்து வைக்கிற சிகப்பு புடவையைக்
[illegible] தலையை வாரிப் பின்னி பூ வச்சுண்டு -
[illegible] இருக்கும் நகைகளில் எதையாவது போட்டுண்டு
[illegible] போறும்.''

[illegible] காஞ்சிபுரம் பட்டுப் புடவையை எடுத்து
[illegible] அம்மா!''

[illegible] உனக்குப் பிடிச்ச சைனா சில்க்கை எடுத்து
[illegible] காதிலே வைரத் தோடும் - கழுத்திலே
[illegible] போட்டுண்டு வந்தா போறும். காலேஜிற்கு
[illegible] - கழுத்தும் கையும் மூளியா' வந்து நிக்காதே!
[illegible] எதுக்கும் வற்புறுத்த மாட்டேன்... சரிதானே!''
[illegible] சந்திரா.

''அம்மா, டிபனுக்கு வழக்கமாக செய்கிற பஜ்ஜி,
[illegible] வேண்டாம். காரமா பக்கடாவும் - கொஞ்சம் பாதாம்
[illegible] செய்யச் சொல்லுங்கோ'' - மகள் கொஞ்சினாள்.

இது பிரமாதமான விஷயமா... நீ சமத்தா நான்
[illegible] கேட்கணும்...''

அம்மா பிள்ளையைப் பிடிக்கலைன்னா...?''

அவனுக்குப் பெண்ணைப் பிடிக்கலைன்னா...?''
[illegible] வேடிக்கையாகச் சிரித்தாள்.

இரண்டு பேரும் வேண்டாம்னு விலகிக்க உரிமை
[illegible] இல்லையா?...''

''பார்த்ததும் உனக்கு அவனைப் பிடிச்சுப்
[illegible]''

''உடனே கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கமாட்...
படிப்பை முடிக்க வேண்டாமா?'' - கேட்டபடி தா...
கன்னத்தைச் செல்லமாகக் கிள்ளிவிட்டு, ...
மூட்டையுடன் வேகமாக காரில் ஏறிக்கொண்டாள்.

அதற்குப்பின் சந்திராவுக்குப் பல வேலை...
காத்திருந்தன. வேலைக்காரியுடன் முன்னறையை ஒழு...
செய்யத் தொடங்கினாள். சோபாக்களை இடம் மா...
போடச் செய்தாள். அலமாரியில் சாய்ந்து ...
புத்தகங்களை எடுத்து ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்...
மூலையில் அடுக்காகக் கிடந்த பத்திரிகை...
அப்புறப்படுத்தி, திரைச்சீலைகளைத் தூசி போகத் ...
ரத்ன கம்பளத்தை இழுத்து எடுத்து உதறச் சொ...
திரும்ப பரத்தி - தோட்டத்திலிருந்து சில ரோஜாப்பூக்...
கத்தரித்து வந்து ஜாடியில் சொருகி நீர் ஊற்றி...
இடுப்பிலே கைகளை ஊன்றி சில வினாடி...
முன்னறையின் பாங்கினைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்...
பின்னர் சாப்பாட்டறைக்கு வந்தாள். மேஜை...
துடைத்து... நாற்காலிகளை நகர்த்திப் போட்டு தரை...
வேலைக்காரி சுத்தம் செய்வதை மேற்பார்வையிட்...
சுவரில் தொங்கிய கடிகாரம் நின்றுவிட்டிருப்ப...
கவனித்து, சாவி கொடுத்து சரியாகப் பூட்டி விட்டாள்.

பகல் சாப்பாட்டின்போது அவளுக்கு தே...
இருக்கவில்லை. சமையலறை தரையிலேயே உட்கார்...
ஒரே வாயாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்...
சமையற்கார அம்மாளுக்குத் தேவையான சாமான்க...
எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, தயாரிக்க வேண்...
டிபனைப்பற்றி சொல்லிவிட்டு. மாடிக்கு விரைந்தாள்.

...மணி அளவில் சாரதா வரப்போகிறாள்... அரை
... நிகழ்ச்சி. பெண் பார்க்கும் படலம் என்றாலும்
...த்தனை முஸ்தீபுகள் தேவையாக இருந்தன.

...ா உடுத்திக்கொள்ள நீலவண்ண சைனா
...யையும் அதன் ஜோடி ரவிக்கையையும் எடுத்து
... படுக்கை மீது வைத்தாள். லாக்கரைத் திறந்து
...ிலிருந்து கணவரின் நண்பர் ஒருவர் வீணாவுக்காக
... வந்தளித்த பரிசான அந்த முத்துமாலையையும்,
...களையும் எடுத்து புடவைமீது ஞாபகமாக
...தாள். அவர்கள் வரப்போகிறார்கள் என்ற பரபரப்பில்
... பெண் கைகளில் ஒன்றும் அணியாது வந்து நிற்கப்
...ின என்ற கவலையில் வளையல் பெட்டியைத்
... ஒரு ஜோடி தங்க வளையல்களை எடுத்து
...ன் வைத்தாள். பின்னர்... அவளது அலங்காரமும்
...மாச்சே...

சாரதா அன்று மிகவும் எளிமையாகத்தானே உடுத்தி
...ாள்... இன்றும் அப்படியே வரக்கூடும். வருங்கால
...ியின் முன் பகட்டாக அவள் நின்றால் நன்றாக
...தே...

தன் பீரோவிலிருந்த அடுக்குப் புடவைகளில் ஒரு
...ப் பட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து, ரவிக்கையுடன் ஒரு
... தயாராக வைத்தாள். பூக்காரி வந்தால் இன்று
... அதிகமாகப் பூ வாங்கி வைக்க வேண்டும்
... மனதில் குறித்துக் கொண்டு கீழே வந்தாள்.
... விரைவில் திருமணம் முடிந்துவிடும் என்றதொரு
...யான கற்பனை அவளது மூச்சை அடைத்தது.

வீணாவைப் பிரிந்து அவளும் அவளது கணவரும்,
...த்தான் தனியாக அத்தனை பெரிய பங்களாவில்

வாழப் போகிறார்களோ என்ற நினைப்பு நெஞ்[illegible] என்னவோ செய்தது.

நேரம் எத்தனை வேகமாக விரைந்துவிட்டது!

ஜகந்நாதன் கொஞ்சம் முன்னதாகவே அலுவலகத்[illegible]லிருந்து திரும்பிவிட்டிருந்தான்.

அவசரமாகக் குளித்துவிட்டு, வேட்டி - ஜிப்பா[illegible] முன்னறையில் வந்து உட்கார்ந்து விட்டான்.

வீணாவும் அலங்காரம் செய்து கொண்டு மாடி[illegible]யில் காத்திருந்தாள். சாரதா, தான் புறப்படப் போ[illegible] அறிவிக்க முன் கூட்டியே போனில் கூப்பிட்டுச் சொ[illegible] விட்டாள்.

சந்திராவின் கையும் காலும் பதறின.

பரீட்சைக்குப் போகும் மாணவிபோல பத[illegible] விரைந்து சென்று முகத்தைக் கழுவி - முடியை [illegible] கொண்டையிட்டுக் கொண்டு தன் அலங்கார[illegible] விரைவாக முடித்துக் கொண்டாள்.

முன்னதாக எடுத்துவைத்த டமாஸ்க் மேஜை விரி[illegible] எடுத்துப்போட்டு, பளபளவென்ற ஸ்டீல் தட்டுகளை[illegible] தம்ளர்களையும் வைத்தாள். சமையற்காரி உதவி[illegible]டிபனை முன்னதாகப் பரிமாறி ஒரு கத்தை ஊதுவத்தி[illegible] பூஜையறையில் புகைக்கவிட்டு, வாசலில் எட்டிப் பார்த்[illegible]

சிவப்பு டொயோட்டோ கார் சிங்காரமாக வ[illegible] நிற்கவே அவள் நெஞ்சு படபடக்கத் தொடங்கியது.

''வாங்கோ! வாங்கோ!...'' என்று உபசரித்து[illegible] முன்னறையிலிருந்த ஜகந்நாதனை எச்சரித்தாள். அ[illegible] விரைந்து சென்று திரு. பத்மநாபனை வரவேற்று உள்[illegible]

[illegible] சென்றான். வாட்டசாட்டமாக- உயரமாக [illegible] பத்மநாபன் முகத்தில் தெரிந்த கண்டிப்பைப் [illegible] சந்திராவுக்குக் கொஞ்சம் பயமாகத்தானிருந்தது. [illegible] ஸ்போர்ட்ஸ் ஷர்ட்டும், பாண்டுமாகக் [illegible] புறப்பட்டிருந்த சுகுமார் பார்க்க முன்னை [illegible]மாகக் காணப்பட்டான்.

''வீணாவும் வந்து உட்கார்ந்துடட்டுமே...'' சாரதா [illegible] சொன்னதைப் புரிந்துகொண்டு மூச்சிறைக்க [illegible] மாடிக்கு ஓடினாள்.

''அவாள்ளாம் வந்தாச்சு. நீயும் கீழே வந்துடு. ஒட்டு [illegible] கையைக் குவிச்சு நமஸ்தேன்னு சொல்லிட்டு [illegible] உட்கார்ந்துக்கோ... பாடச் சொல்லி யாரும் [illegible]மாட்டா'' என்று தைரியம் சொன்னாள்.

தோழி நளினியிடம் அன்று காலை இந்த சங்கதியை [illegible] ரகசியமாகச் சொன்னபோது, அவள் சிரித்தாள்.

''என்னமோ அதிசயமா சொல்ல வந்துட்டியே... [illegible] இத்தோட ரெண்டு மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் [illegible] வந்து போனார்கள்...''

''உனக்கு ஒருத்தரையும் புடிக்கலையா?''

''முதலில் வந்த மாப்பிள்ளை சுமாரா இருந்தான். [illegible] அவன் அம்மாவைக் கட்டோட பிடிக்கலை. [illegible] பல்லை அடிக்கடி காட்டிக் கொண்டு உரத்த [illegible] பேசினாள். என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. [illegible]பிள்ளை ஓ.கேன்னு சொல்லிட்டா இந்தம்மாளோட [illegible] காலமாவது குடித்தனம் பண்ணணுமேன்னு [illegible] பயந்து வேண்டாம்னுட்டேன்.''

''இரண்டாவது வந்தவனையும் பிடிக்கலையா?''

''அவன் கொஞ்சம் குள்ளமா தடியா இருந்தான். நிறமும் நல்ல கருப்பு. திருதிருவென்று அவன் கண் விழிச்சதும்... அசடு வழிய பேசினதும், பார்த்ததுமே வேண்டாம்னு மனசில் முடிவு செய்துட்டேன்.''

''எப்படி இருவரையும் வேண்டாம்னு ஒதுக்கினே?''

''நேரே முகத்துக்கெதிரே சொல்வது நாகரிகம் இல்லையே... அதுவும் நாம் படிச்ச பெண்களாச்சே இன்சல்ட்டிங்கா சொல்லக் கூடாது பார். பெரியவங்களை பேச விட்டுட்டு, காப்பி எடுத்துக் கொண்டு வரது போல அம்மாவோட உள்ளே போனேன். 'எனக்கு மாப்பிள்ளையை பிடிக்கலை - வாக்குக் கொடுத்துட்டு பின்னாலே அவஸ்தை படாதீங்க'ன்னு கண்டிப்பா சொல்லிட்டேன்... வீணா உனக்குப் பிடிக்காட்டி அம்மாகிட்டே மெள்ள சொல்லிடு இல்லாட்டா பெரியவங்க பாட்டிலே பேசி முடிச்சு ஹனிமூனுக்கு எங்கே அனுப்பறதுன்னு திட்டம் போட்டு வாங்க. பிறகு மறுக்கிறது அசிங்கம். மாப்பிள்ளைப் பசங்க வந்து பார்த்துட்டு, பெண்ணைப் பிடிக்கலைன்னு சொல்ல உரிமை இருக்காப்போல் நமக்கும் இருக்கே... நாம என்ன பழங்காலத்து பத்தாம்பசலிகளா... நாணிக்கோணிக் கொண்டு கதவு மூலையிலிருந்து எட்டிப்பார்க்க... மாப்பிள்ளை பையன் நம்மை முறைச்சுப் பார்த்தா நாமும் பதிலுக்கு விரைப்பா பார்க்க முடியும். உங்க குவாலிபிகேஷன் என்ன? எங்கே வேலை பார்க்கிறீங்க? ஸ்போர்ட்ஸிலே ஏதாவது இன்ட்ரஸ்ட் உண்டா... பிடிச்ச கதாசிரியர் யார் அப்படின்னு மடமடன்னு கேள்விகள் கேட்க நமக்கும் துணிச்சல் இருக்கு!''

சிநேகிதிகள் இருவரும் வேடிக்கையாகப் பேசி [illegible]. தோழியின் அனுபவ அறிவுரைகளை நினைவில் [illegible] மாடிப்படிகளில் மெல்ல இறங்கி வந்தாள் வீணா.

தோளை விட்டு நழுவிய சில்க் புடவையை சரி செய்து கொண்டு முன்னறைக்குள் வந்தவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

புன்னகை தவழ்ந்த முகத்துடன் சுகுமார் உட்கார்ந்திருந்தான். பக்கத்தில் அந்த ஓட்டலில் பார்த்த பச்சை வண்ண மைசூர் சில்க் மாமி அன்று வெளிர் மஞ்சள் பட்டுப் புடவையில் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளின் பக்கத்தில் பருமனாக அமர்ந்திருந்தவர்தான் திரு. [illegible]வோ? நெஞ்சு தீவிரமாக அடித்துக் கொண்டது.

இது யாருடைய ஏற்பாடு? அன்று கன்னத்தில் அறை வாங்கிக் கொண்ட ஆத்திரத்தில் அவன் இப்படி பழி வாங்கப் புறப்பட்டிருக்கிறானா! 'குபுக்' கென்று எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டாள். கைகளைக் குவித்து எல்லோருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, ஒருபக்கம் ஒதுக்கமாக இருந்த சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். எல்லோரும் பேசினார்கள், சிரித்தார்கள். ஆனால், அவள் மௌனமாக தரையில் விரித்திருந்த கம்பளத்திலிருந்த பூக்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

இடையே ஒருமுறை தலையை நிமிர்த்தியபோது, தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சுகுமார்.

பெண் பார்க்க வந்துவிட்டான். அயோக்கியன்! பூ மாலையை எடுத்து வந்து வீணா அவன் கழுத்தில் போட்டு விடுவாள் என்ற எண்ணமோ? பற்களைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

டிபன் சாப்பிட எல்லோரும் எழுந்தார்கள். அவள் புடவைத் தலைப்பை செருகிக் கொண்டு வேகமாகப் பின்னால் சென்றாள்.

காப்பிக் கெட்டிலைத் தன் கையில் வாங்கிக் கொண்ட மகளைப் பார்த்து மெல்ல சிரித்தாள் சந்திரா.

''மனம் போல மாங்கல்யம் வாச்சுடுத்துன்னு ரொம்ப குஷியா?''

தாயாரை முறைத்தாள் மகள்.

''அவசரப்பட்டு வாக்குக் கொடுத்திடாதீங்க. எச்சரிக்கத்தான் உள்ளே ஓடிவந்தேன்.''

''ஏன் இப்படி ஒரு தடை உத்தரவு?''

''எனக்கு மாப்பிள்ளையைப் பிடிக்கலை. இவரை நான் கல்யாணம் செஞ்சுக்க முடியாது.''

கையிலிருந்த அல்வா கிண்ணத்தை தவற விட்டு விடுகிறவள் போல சந்திரா பதறிப் போனாள்.

''என்ன சொல்றே? ஒரே குழப்பமா இருக்கே...''

இந்த பத்மநாபன் வீட்டவர்கள்தான் பெண் பார்க்க வருகிறாங்கன்னு முன்னமே தெரிஞ்சிருந்தா நான் வேண்டாம்னு சொல்லித் தடுத்திருப்பேன்... வந்துட்டாங்க. மரியாதையா பேசி அனுப்பிடுங்க. அப்பா சொன்னார் அது இதுன்னு என்னை நீங்க வற்புறுத்த முடியாது!'' கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டு, போலி புன்னகையுடன் காப்பி கெட்டிலை சுமந்தபடி சாப்பாட்டறைக்குள் நுழைந்தாள்.

''பார்க்க பெண் அழகா இருக்கா... பதுவிசாவும் காணப் படுகிறா'' என்று எண்ணிய பத்மநாபன் மனைவியையும் மகனையும் பெருமையோடு பார்த்தார்.

10

சம்பிரதாயத்திற்காக காப்பி டிபன் சாப்பிட அவர்கள் காத்திருந்தனர்.

சாரதா ஸ்பூனால் துளி அளவு அல்வாவை எடுத்து தட்டில் போட்டுக்கொண்டு, காப்பியை தம்ளரில் ஊற்றித் தன் அருகே மேஜைமேல் வைத்த வீணாவைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

அடக்கமா இருக்காள். ரெண்டு பேரும் ஆசைப்படுறாங்கள். எல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சா போறும்... சுகுமாருக்குக் கல்யாணமானா, திருத்தணி முருகனுக்குப் பால் அபிஷேகம் பண்றதா வேண்டுதலை... கல்யாணமான உடன் குடும்பத்தோட முதல்ல கோவிலுக்குப் போய்ட்டு வரணும். மூத்த மாட்டுப் பெண்ணுக்கு சுகுமாரோட பாட்டியின் வைர அட்டிகையைப் போட்டாச்சு. வீணாவுக்கு என் அட்டிகையைத் தந்துடறதாகத் தனியா சொல்லியாச்சு... இவளுக்கு? ஜகந்நாதன் தன் ஒரே பெண்ணுக்கு ஏதாவது செய்வார். இருந்தாலும், நம்ப பக்கத்துக்கு தான் வைர நெக்லசைப் போடறது தானே நியாயம்? கிரகப் பிரவேசத்துக்கு மூத்தவளுக்கு வாங்கினாற்போல் ரஸ்ட் கடையிலேயே புடவை வாங்கிடனும். எத்தனை வேலையிருக்கு''

அல்நாஷ்கா போன்ற மனோராஜ்யத்தில் சஞ்சரித்த சாரதா, கணவர் தொண்டையைச் செருமும் சத்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்டாள். வீட்டுக்குக் கிளம்பலாமே?' என்று பார்வையால் ஜாடை செய்த பத்மநாபன் முதலில் எழுந்தார். இடத்தைக் காலிசெய்ய மனமில்லாதவன்

போல, வீணாவை இன்னொரு தடவை ஆசை தீர பார்த்துவிட்டுத் தயக்கமாக எழுந்திருந்தான் சுகுமார்.

பெண் பார்த்த கையோடு மற்றவைகளைப் பேசவே சாரதாவுக்குப் பிடித்தமாக இருக்கவில்லை.

''துர்க்கா வரமுடியாதபடி போச்சு. கார்த்தாலே பாத்ரூமில் காலை சுளுக்கிண்டுட்டா. பெண் எப்படி யிருக்கா? நான் பார்க்கலையேன்னு போனதும் என்னை தொலைக்கப் போறா! அவளைத் தனியா ஒரு நாளைக்கு மறுபடி அழைச்சிண்டு வரவேண்டியிருக்கும். அப்போ மத்த விஷயங்களைப் பேசிக்கலாம்...'' என்றபடி சந்திராவின் கைகளை அன்போடு பற்றிக் கொண்டாள்.

''அவா ரெண்டு பேருக்கும் பிடிச்சுப் போயிருக்கு. நமக்கும் ஆட்சேபணை இல்லே. மத்ததெல்லாம் உங்க இஷ்டப்படி செய்யுங்கோ துர்க்காவோட வரச்சே [illegible] விட்டுப் பேசிப்போம், சரிதானே?'' என்று புன்முறு வலித்தாள்.

சந்திரா தலையை ஆட்டினாள். அடிவயிற்றில் நெருப்பாக ஒரு கிலி. எப்படியாவது அவர்கள் எல்லோரும் புறப்பட்டுப்போனால் போதும் என்பது போன்றதோர் மன அயர்வு.

மாப்பிள்ளையைத் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று வீணா சொல்லிவிட்டாளே? அதை எப்படி சாரதாவுக்குத் தெரிவிப்பது?

வந்தவர்கள் போனபின்பு உற்சாகமாக உள்ளே வந்த ஜகந்நாதன் மகளின் கன்னத்தை செல்லமாக வருடினான்.

''கல்யாணத்துக்கு முந்தி உன் பெரியப்பா வீட்டுக்குப் போய் ஒரு பத்துநாள் தங்கிவிட்டு வா. [illegible]

[illegible] தரிசனம் பண்ணிவிட்டு... என் மன்னி [illegible] திருப்திப்படுத்தராப்ல பவ்யமா நடந்து [illegible] வந்துடணும்... உன்னை அவுங்க வீட்டுக்கு [illegible] இல்லேன்னு என் மேலே பெரிய புகார்... [illegible] ஷோக்காத்தான் இருக்கான். ஓ.கே. தானே?'' [illegible] கேட்டான்.

[illegible] முகத்தை சிணுங்கிவிட்டு மாடிக்கு விரைந்து [illegible] முன்னறைக்குச் சென்ற கணவனைப் பின் [illegible] சந்திரா. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். [illegible] யாரும் அருகில் தென்படவில்லை.

''[illegible] பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளையைப் பிடிக்க [illegible] அதனாலே நீங்களே நாசூக்காக ஏதாவது காரணம் [illegible] கற்பிச்சு விடுங்கோ!'' என்றாள்.

[illegible]டுப் போனான் ஜகந்நாதன்.

''[illegible] பிடிக்கலை - இப்படி ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் [illegible] நமக்குக் கிடைச்சிருக்கு...'' - அவன் குரலிலே [illegible] தொனித்தது.

''பல வருஷங்களுக்கு முன்னே இப்படித்தான் என் [illegible] என்கிட்டே சொன்னார்...''

[illegible]யாக சிரித்தான் அவன்.

''உனக்கு ஆரம்பத்திலே என்னைப் பிடிக்கலை, [illegible]...''

[illegible]போன தன் முகத்தை மெல்ல திருப்பிக் [illegible].

''அதெல்லாம் பழைய கதை! வற்புறுத்தி பெண்ணைக் [illegible]கொடுக்கும் பழக்கம் பரவலாக இருந்த காலம்...

இப்போ வீணாவை நாம் அவ இஷ்டத்துக்கு எதி
கட்டாயப்படுத்த முடியாது. அது தவறுகூட. கல்யாண
ஆயிரம் காலத்துப் பயிர்...''

கவலையோடு ஜன்னல் பக்கம் பார்த்தான் கணவ

''இது வீண் விவகாரம், பேசாம இருந்த பத்மநாபனை
பெண் பார்க்க வரச்சொல்லிட்டு, இப்போ மூஞ்சியில
அடிச்சாப்ல மறுத்தா என்ன அர்த்தம்?''

''வீணாவை அதட்டி மிரட்டி கல்யாணத்துக்கு
உட்பட செஞ்சுட்டு, ஆறு மாசத்திலே டைவர்ஸ் வேணும்
அவ நம்ம வீட்ல வந்து அழுதுண்டு நின்னா என்ன
செய்வேள்? அப்போ ஏற்படப்போற சங்கடத்தைவி
இப்போ வரப் போற மனத்தாங்கல் எத்தனையோ பே
ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லுங்கோ...''

''சந்திரா! நீயே அந்த மாமிகிட்டே பேசிடு
தானே!''

''கூடாது. இது கௌரவப் பிரச்சனை. பெண்ணின்
தகப்பன்தான் சொல்லணும்!'' - சந்திரா அழுத்தலாகச்
விட்டு மாடிப்பக்கம் விரைந்தாள்.

தன் படுக்கையில் கட்டிலின்மீது சாய்ந்துகொண்டு
நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டிருந்த வீணா காலடி ஓசை
கேட்டு நிமிர்ந்தாள். இடுப்பிலே கைகளை ஊன்றியபடி
நின்ற சந்திரா மகளைக் கோபத்துடன் வெறித்தாள்.

''எனக்கு உண்மை தெரிஞ்சாகணும். இது உ
காலேஜ்ல போடற நாடகம் இல்லே... பெரிய மனுஷ
வீட்டு பொல்லாப்பை விலைக்கு வாங்கிட்டே
சுகுமாருக்கு என்ன குறைச்சல்? படிப்பு இல்லையா? அழகு
இல்லையா? அந்தஸ்தில்லையா?

ணம் இல்லே?'' சீறினாள் மகள்.

பின்னே அவனோட ஏன் நெருங்கிப் பழகினே -
ன்னு அவனுக்கு ஆசை காட்டினாயே ஏன்?''

யார் அப்படி செய்தா? அவனை எனக்கு முன்ன
தெரியாது.''

உன் புது செருப்பு அவன் வீட்டுக்குத் தானே நடந்து
அவன் அதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.
வீட்டுக்கு நீ ஏன் போனே? எனக்கு மானம்
''

நடந்ததை நன்னா தெரிஞ்சுட்டா நீங்க வெட்கப்
தேவையில்லை. கொஞ்ச நாளா இந்த சுகுமார் என்
பின்னாலே தன்னோட டெயோட்டாவை ஓட்டிண்டு
சினிமா வில்லன் போல. பின்னால் வரதும் -
ல வந்து சிரிக்கிறதும் மேலே தவறிப்போய்
டாப்ல நடிக்கிறதுமா என் வயிற்றெரிச்சலைக்
டிக் கொண்டிருந்தான்.''

ஏன் முதல்லியே என்கிட்ட வந்து சொல்லலை?''

வேலையத்த தடிப்பசங்கள் செய்கிற விஷமத்தை
சமாளிச்சுக்கலாம்னு சொல்லலை! எப்படியோ நம்ப
அட்ரஸை கண்டுபிடிச்சுட்டான். நான் யாருடைய
என்கிறதும் தெரிஞ்சி போச்சு. பெரிய வலையா
அம்மாவை ஏவி விட்டான்! இவன் பத்மநாபனோட
ன்னு எனக்குத் தெரியாது. எங்க காலேஜ் டிராமா
விற்க மிஸஸ் பத்மநாபனைப் பார்க்கப்
போனேன். இந்த தடியன் தனியா வீட்ல இருந்தான்.
என்னை மடக்கிண்டு காதல் ஊதல்னு உளறினாள்.
ணம் பண்ணிக்கோன்னு வழி மறிச்சு இடைஞ்சல்

பண்ணினான். என்னாலே கோபத்தை அடக்கி
முடியலை. ஓங்கி கன்னத்திலே அடிச்சுட்டு
வந்துட்டேன். செருப்பை அந்த அவசரத்திலே வி
வந்திட்டேன். அதை தனக்குச் சாதகமா எடுத்
இங்கே வந்து நின்னுருக்கான்... அம்மா நான் சொ
அத்தனையும் உண்மை. எனக்கும் சுகுமா
எந்தவிதமான தொடர்பும் கிடையாது. என்னை நம்பு
ப்ளீஸ், அம்மா...!'' என்று விம்மி யழுத தன்
மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள் சந்திரா.

இதென்ன வேடிக்கை...? சரித்திரம் திரும்பு
என்பார்களே அதுபோல, அவள் வாழ்க்கை
நடந்ததைப் போல அவளது மகளின் வாழ்க்கை
இப்படி ஒரு சம்பவமா? சந்திரா தைரியசாலி
தான். ஆனால் வீணாவைப்போல, தன்னிடம் வம்பு
ஜகந்நாதன் கன்னத்தில் 'ஓங்கி அறையத் துணி
வில்லையே... வற்புறுத்தப்பட்ட கல்யாணத்திற்கு
கொண்டு, வெறுப்புடன் வாழ்க்கையைத் தொ
பின்னர் அவனது உணர்வுகளைத் தன் செய்கை
அடித்தாள். காலந்தாழ்ந்த தண்டனை இது!

''என்ன, அம்மாவும் பெண்ணும் என்ன முடி
வந்திருக்கேள்? எனக்குத் தெரிஞ்சா நல்லது!'' - கே
கதவருகில் வந்து நின்ற கணவனைத் திரும்பிப் பார்த்
சந்திரா.

அந்த நாள் நினைப்பு நீர்வீழ்ச்சியாக நெஞ்சில்
காதுமடல்கள் சூடாகிப் போயின அவளுக்கு.
ஜகந்நாதனைப் புரிந்து கொள்ளாது வெறுத்து ஒதுக்கி
பின்னர் அதே ஜகந்நாதனது அன்புக்கு அவள்
ஏங்கித் தவித்தாள்.

ஆனால் இப்போது நிலைமையே வேறு. வீணா
துப் பெண். அவளை வற்புறுத்த முடியாது.
கட்டாயக் கல்யாணம் நடந்து விட்டாலும்,
போல அதை ஏற்று சமாளித்து வாழ்க்கையை
கொள்ள வீணாவுக்குப் பொறுமை இருக்காது.
மறுநாளே பிறந்தகத்தில் வந்து நிற்பாளே!

வீணாவுக்கு சுகுமாரனைக் கல்யாணம் செய்துக்க
சொன்ன முடிவில் மாற்றம் ஏதும் இல்லை
பெண் அழறா...''

எதுக்கு அழணும்? உன்னை நான் வற்புறுத்த
உண்மையைச் சொல்லப் போனா, உனக்கு
சீக்கிரம் கல்யாணம் பண்ண எனக்கே இஷ்ட
அசடு. கண்ணைத் துடைச்சுக்கோ... உனக்குப்
அது எனக்கும் பிடிக்கலைன்னுதான்
கொஞ்சநாள் கழிச்சு நானே பத்மநாபனுக்குப்
பண்ணிடறேன்...'' அருகே வந்து மகளின்
துடைத்து சமாதானப்படுத்தினான்.

கள் பல விரைந்தன. அவர்கள் பெண் பார்க்க
நிகழ்ச்சியை வீணா மறந்தே போனாள். அன்று
அவளது பெற்றோர்களின் திருமண நாள். ஏதாவது
பரிசும் - வாழ்த்துக் கார்டும் வாங்கிச் சென்று
அப்பாவும் - அம்மாவும் காப்பி - டிபன்
வருமுன் மேஜைமேல் வைத்து அவர்களை
வேண்டும் என்ற ஆசை உந்த... அண்ணா
பரிசுப் பொருள் கடைக்குள் நுழைந்தாள்.

வாசகம் கொண்டதொரு கார்டைத்
துக் கொண்டாள். அவளது பெற்றோர்களுக்கு

அவள் பரிசுகளை வழங்குவது சாத்தியப்பட[illegible] அம்மாவிடம் என்னதான் இல்லை... அப்பாவுக்கு[illegible] என்னத்தை வாங்குவது? பல தடவை சுத்திப் [illegible] விட்டு, முடிவில் அப்பாவுக்கு ஒரு பேனாவு[illegible] அம்மாவுக்கு ஒரு சிறு மணிபர்சும் வாங்கிக் கொண்[illegible] பணம் கொடுத்துவிட்டு, கடைக்காரப் பையன் கட்டித்[illegible] பார்சலுடன் அவள் திரும்பியபோது திடுக்கிட்டு [illegible] விட்டாள்.

''உன்னிடம் நான் பேச விரும்பறேன். ஒரே [illegible] நிமிஷந்தான். மறுப்பு இல்லையே?'' - கேட்டபடி [illegible] அருகில் நின்று கொண்டிருந்தான் சுகுமார்.

அந்தக் கடைக்கு அவள் போவாள் என்[illegible] அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? மறுபடியும் பின் தொ[illegible] விளையாட்டை ஆரம்பித்து விட்டானா மன[illegible] உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு அவனை உறுத்துப் பார்[illegible]

''உன் பொழுதை வீணாக்க மாட்டேன்னு [illegible] சொல்கிறேன். ஒரே ஒரு சந்தேகம் - அதை உன்கிட்ட[illegible] கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்க ஆசைப்படறேன்... ரெண்டு த[illegible] உன் வீட்டுக்குப் போன் பண்ணினேன். நீ வீட்[illegible] இல்லைன்னு உன் அம்மா சொன்னாங்க...''

இந்த சில நாட்களில் அவன் மிகவும் மா[illegible] போயிருந்தான். அந்த உல்லாசப் பார்வை, வேடிக்கை[illegible] சிரிப்பு இரண்டும் மறைந்துவிட்டிருந்தன. இளைத்[illegible] கருத்து சோர்ந்து போய்க் காணப்பட்டான்.

ஒருகணம் உள்ளத்திலே தோன்றிய இரக்க உணர்[illegible] இறுக்கமாக அடக்கிக் கொண்டாள்.

[illegible] பெரிய வேஷம்... ஆசாமி நடிக்கிறான்!'' [illegible] முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

[illegible] நகர்ந்து நின்று பேசலாமா-?'' வராந்தா [illegible] பக்கம் அவன் ஒதுங்கிக்கொண்டான்.

[illegible] சொன்னால் நல்லது!'' என்று தோளைக் [illegible] நகர்ந்து நின்று கொண்டாள்.

[illegible] படிப்பு முடியும் வரை உனக்கு கல்யாணம் [illegible] விருப்பம் இல்லைனு உன் அப்பா - என் [illegible] சொன்னார் - அப்படின்னா என்ன அர்த்தம்?''

[illegible] உங்களுக்குப் புரியலையா? ஜாதகம் [illegible] படிப்பு முடியணும் என்று சொல்வதன் [illegible] ஒண்ணே ஒண்ணுதான்... இந்த வரனைப் [illegible] முகத்திலடித்தாற்போல சொல்றதை [illegible] மனசைப் புண்படுத்தாம ஏதாவது சாக்கு சொல்லி [illegible]றெதுன்னு பொருள்! எனக்கு உங்களைப் [illegible] அவ்வளவுதான்!''

[illegible]காரணம்?''

''உங்க நடத்தை... வெரி ஸாரி; குட்பை!'' சொல்லி [illegible] வேகமாக கடையின் படிகளைத் தாவி ஓரமாக [illegible] வைத்திருந்த காருக்குள் ஏறிக்கொண்டாள். [illegible] ஓட்டிக்கொண்டே நெஞ்சம் பதைபதைக்க [illegible] வழியே பார்வையைப் பின்புறம் ஓட்டினாள்.

சுகுமாரின் டொயோட்டா அவளைப் பின்பற்ற [illegible].

11

அன்று, பிற்பகல் சந்திரா மாதர்சங்க [illegible] கலந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது.

குடும்பப் பெண்களின் சௌகரியத்தை [illegible] கூட்டம் எப்பொழுதும்போல் மூன்று மணி [illegible] நடந்தது. ஐந்து மணிக்குள் முடிந்தது.

கிளம்பும்போதே சந்திராவுக்குக் கொஞ்சம் [illegible] பாகத்தானிருந்தது - சிநேகிதி நர்மதா சில [illegible] அவளை தொலைபேசியில் கூப்பிடவேயில்லை. [illegible] அழைத்து அறுக்கும் அவள் 'டக்'கென்று [illegible] கொண்டதன் காரணத்தை சந்திரா அறிவாள் [illegible] உறவுக்காரர் பத்மநாபன் பிள்ளைக்கு மன[illegible] அனாவசியமாக அவளுக்கு நர்மதாவின் [illegible] அதற்குள் நர்மதா மாதர் சங்கத்து தோழிகள் [illegible] சங்கதியைப் பரப்பிவிட்டிருந்தாள். அன்று பிற்ப[illegible] ஹாலில் கும்பலாகக் கூடிப் பேசிக் கொண்டிரு[illegible]

ஒரு சில கும்பலில் சந்திராவின் பெயர் [illegible] அவர்கள் பேசியது பட்டும்படாமலும் காதில் [illegible]

''சந்திராவுக்கு ரொம்ப ஆணவம். பெ[illegible] பெத்துவச்சுண்டு இப்படி திமிரா பேசக்கூடாது.''

''பணம் இருக்கு... தம் பெண்ணுக்கு ஒரு [illegible] கூட வைக்க முடியும்னு கர்வம்...''

'பணம் இருந்துட்டா போதுமா... இப்படி [illegible] பெரிய வீட்டு வரன்களை ஒதுக்கினா - பின்னால [illegible] வீட்டை பலர் ஒதுக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். [illegible]

[illegible] இவளுக்கு? எனக்கென்னவோ விஷயம் [illegible] மனசில் படறது. வீணாவுக்குக் காதல் [illegible] ஏதாவது இருக்குமோ என்னவோ... அதனாலே [illegible] சாக்கை போட்டுவிட்டாள்... இல்லாட்டா, [illegible] வீட்டு வரனை வேண்டாம் என்பதற்கு [illegible]''

[illegible] நெஞ்சு படபடக்க உடல் வியர்க்க ஓர் [illegible] அமர்ந்தாள் சந்திரா.

[illegible] காலத்தில் மல்லித் தோட்டத்தில் கோமதி [illegible] வேலை பார்த்தபோது, இப்படித்தான் [illegible] பற்றி மற்ற ஆசிரியைகள் வம்பு பேசினர் - [illegible] பதைத்துப் போனாள். இப்பொழுது அவளது [illegible] பற்றி மாதர் சங்கத்துப் பெண்கள் வம்புக்கிழுக்[illegible]. ஆதாரமின்றி ஏற்படும் படாப்பழிகளை [illegible] ஏற்க வேண்டும் என்பது சிலரது ஜாதக [illegible] போலும்? எண்ணிக் குமைந்தாள். அவளுக்கு [illegible] கூட்டம் ரசிக்கவே இல்லை... பெருத்த [illegible]யுடன் வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் ஒரு காலைவேளையின் [illegible] அழைப்புமணி அழுத்தமாக ஒலிப்பதைக் கேட்டு [illegible] கதவைத் திறந்தாள்.

அவளது சித்தி பார்வதி ஒரு கையில் சின்ன [illegible] இன்னொரு கையில் துணிப்பையுமாக வியர்க்க [illegible] பெருமூச்சுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

பிறந்த வீட்டுக்கு சந்திரா ரொம்பவே உதவி [illegible]. சித்தியின் பெண் கலாவுக்குக் கல்யாணம் [illegible] வைத்து, தம்பி வேணுகோபாலுக்கு வேறு ஒரு

நிறுவனத்தில் வேலை பார்த்துக் கொடுத்து... நகரத்தில் வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்து அவர்கள் [illegible] வசதி செய்து தந்திருந்தாள்.

வேணுவுக்கு கல்யாணமானதும், தனிக்குடித் தனத்தை தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான்.

வேலை உயர்வும் - சம்பள ஏற்றமும் கிடைத்த அவன் பெற்றவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. கடைசி காலத்தில் அப்பாவும் அம்மாவும் சந்திராவுக்கு சுமையாகிப் போனார்கள். ஜகந்நாதனை அவள் தன் பிறந்த வீட்டுக்குச் செய்த உதவிகளைத் தடுக்கவில்லை. ஆனால் தங்களுடன் வைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. எப்பொழுதாவது வந்து சிலநாள் தங்கியதை மறுக்க வில்லை. இந்தச் சலுகையை எடுத்துக் கொண்டு [illegible] பார்வதி நினைத்த பொழுது அவர்களுடன் வந்து [illegible] விடுவது வழக்கம். அதுவும் கணவன் இறந்த [illegible] தன்னந்தனியாக ஒரு அறை குடியிருப்பில் அவளுடைய வாழ்க்கை சலித்து விட்டிருந்தது. மூத்தபெண் வாழாது வாழ்கிறவள், தன்னைக் கூட வைத்துக் கொண்டால் என்ன குறைந்து போய் விடுவாள்? உள்ளூரப் பொருமிக் கொண்டிருந்தாள்.

பார்வதிக்கு அனுசரணையாகப் பேசவே தெரியாது. அந்தக் காலத்து மனுஷியாக - தானுண்டு தன் [illegible] உண்டு என்று ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி இருக்க மாட்டாள். இந்த காலத்துப் பாட்டியாக நாசூக்காக நடந்து கொள்ளவும் மாட்டாள். தோட்டக்காரனிலிருந்து - சமையற்காரி [illegible] ஒரு மூச்சு சண்டை போட்டு - பேத்தியுடன் மனத்தாங்கல் பட்டுக்கொண்டு... குட்டையைக் குழப்பி விட்டுத்தான் கிளம்புவாள்!

இப்போது சித்தி எதற்காக வந்தாள்?

வெறுப்பை அடக்கிக் கொண்டு 'வாங்க சித்தி' என்று [illegible] கையிலிருந்து துணிப்பையை வாங்கிக் [illegible].

"இந்த பஸ்ஸுக்கு நின்று கால் ஒஞ்சு போச்சு" [illegible] சித்தி மடமடவென்று செருப்புக்காலுடன் [illegible] நுழைந்து விட்டாள். செருப்பில் அப்பிக் கொண்டு [illegible] செருப்புழுதி அத்தனையையும் முன்னறையின் [illegible] கம்பளத்தில் உதிர்த்துவிட்டு சோபா ஒன்றில் [illegible] கொண்டாள்.

"தனியாகிவிட்டாள் - பாவம்! நாள் கிழமைகளின் [illegible] ஒதுக்கக்கூடாது" என்று அனுதாபப்பட்டு, சந்திரா [illegible] அப்பொழுது நல்ல புடவைகளை வாங்கித்தான் [illegible]. ஆனால் சித்தி அவைகளைத் தன் மகளுக்கு [illegible], எப்பொழுதும்போல ஒரு பழைய நூல் [illegible] உடுத்திக் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

"என் மூத்தமகள் வாழாது வாழ்கிறாள் - என்ன [illegible] பெற்றவள் இல்லை ஆனாலும், வளர்த்தவள் [illegible] நினைக்காமல் இப்படி தரித்திரப்பட என்னைத் [illegible] தன்னந்தனியா விடணுமா..." என விளம்பரப் [illegible] போல, கழுத்தோரம் பிசிறுவிட்ட ரவிக்கையும் [illegible] நைந்த புடவையுமாகப் புறப்பட்டிருந்தாள்.

"இந்த வேளையில் கொஞ்சம் வெந்நீர் கிடைக்குமா? [illegible] வாளி எடுத்து வை... பஸ்ஸிலே எல்லார் மேலேயும் [illegible] வந்தேன். தலையில் ஒரு செம்பு ஜலம் [illegible] தான் பாந்தமா இருக்கும்..." உத்திரவிட்டாள் [illegible].

மண்டையைக் குடைந்த பல கவலைகளை [illegible] மாக்கிவிட்டு, சந்திரா வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் விருந்[illegible] பணிவிடைகள் செய்ய வேண்டியதாகிவிட்டது.

சாப்பாட்டுக்குப்பின் - தான் கொண்[illegible] பையிலிருந்து நான்கு கொய்யாப்பழங்களை மேஜை[illegible] வைத்தாள் பார்வதி.

''குழந்தை எங்கே? காலேஜுக்குப் போயிருக்[illegible] மாப்பிள்ளை சாயங்காலந்தான் வருவாராக்கும்! [illegible] பிடிக்குமேன்னு கொய்யாப்பழம் வாங்கிண்டு [illegible] எடுத்து உள்ளே வை-'' என்றபடி சந்திராவின் [illegible] உட்கார்ந்து கொண்டாள். சுற்று முற்றும் [illegible] ஓட்டினாள் சித்தி பார்வதி.

''ஆமாம்... போன தடவை நான் வந்திரு[illegible] இந்த ஜன்னலுக்குப் பச்சை திரைபோட்டிருந்தே [illegible] மாத்திட்டே போல இருக்கே...''

''ஆமாம் சுவருக்கு வர்ணம் பூசினோம். [illegible] தகுந்தாப்பலே கர்ட்டன்களை மாத்தினோம்.''

''இப்படி பணத்தை ஏன்தான் கரியாக்கணு[illegible]

சித்தி முகத்தைக் குலுக்கினாள். அவள் [illegible] சொல்லப் போகிறாள் என்பது சந்திராவுக்குத் [illegible] 'ஒண்டுக் குடித்தனத்திலே நான் தவிக்கிறேன் - [illegible] ஜன்னலுக்கு அலங்காரம் பண்ண ஆயிரம் செலவழி[illegible] - வளர்த்த தாய்னு பரிவுகாட்டி கூட வச்சு காப்பா[illegible] குறைஞ்சா போயிடுவே...' மனம் பலவாறு [illegible] பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயமா சித்தி வந்து தொலைக்[illegible] உள்ளூரக் கோபத்தில் பொங்கினாள்.

[illegible] ஒய்வு எடுத்துக்கோ சித்தி...'' [illegible] சொன்னாள்.

[illegible]ட்டதும் படுத்தா எனக்கு ஜீரணமாகாது. [illegible] சில சங்கதி பேசணும். அதுக்காகவே புறப்பட்டு [illegible]கேன். அந்தக் காலத்திலே முன் கோபக்கார உன் [illegible] நான் ரொம்ப பாடுபட்டேன். அவர் [illegible] இப்போ தனியா பரதேசிபோல - கேட்பார் [illegible] வாழ்ந்து அலுத்துப் போச்சு. உன் கிட்ட [illegible]... வேணுகிட்ட கொஞ்சநாள்... கமலாகிட்ட [illegible] இருந்துட்டுப் போகணுங்கிற உத்தேசத்தோட [illegible]கேன்... உனக்கு ஆக்ஷேபனை இல்லையே? [illegible] பெரிய பங்களாவில் எங்கேயாவது ஒரு பக்கம் [illegible] சுருட்டிக்கொண்டு இருக்கிறேன். உனக்கு [illegible] இருக்காது...'' பட படவென்று பொரிந்தாள் [illegible] அவள் எத்தனை பெரிய இடைஞ்சல் என்று [illegible] அனுபவங்கள் விளக்கியிருந்தன... சந்திராவுக்குப் [illegible] முடியவில்லை. வாயிற்படி தாண்டி உள்ளே வந்து [illegible] வயதானவள்- சித்தி என்ற உறவு. சில நாட்கள் [illegible] தொலையட்டும் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

''சந்திரா, நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதானா? [illegible] பார்க்க பத்மநாபன் வீட்டிலிருந்து [illegible]. நீ பிடி கொடுத்துப் பேசலையாமே?''

சந்திராவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. விஷயம் [illegible] பரவிவிட்டதா?''

''பெரிய இடத்தை விடலாமா-?''

''இடம் பெரிசா இருந்தா என்ன... சின்னதா இருந்தா [illegible] வீணாவுக்குப் பிடிக்கலை'' - காரமாக [illegible]விட்டு எழுந்து உள்ளே மறைந்துவிட்டாள்.

காலேஜிலிருந்து வந்ததும் பின்கட்டு [illegible] இருந்த பார்வதியைப் பார்த்துவிட்டாள் வீணா.

''இப்போ இந்த கிழம் இங்கே டேரா [illegible] வந்துட்டதா?''

''பேசாம இரு! பெரியவாளை அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. என்ன இருந்தாலும் பாட்டி இல்லையா?''

உதட்டைச் சுழித்தாள் வீணா. ''ஐ டோண்ட் [illegible] ஹர்'' என்றபடி, அம்மா கலக்கித் தந்த பாதாம்பாலை உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கினாள்.

பின்னால் வந்து நின்ற பார்வதி தொண்டையைச் செருமினாள்.

''ஆசாரம் கொஞ்சம்கூட தெரியாம வளர்ந்திருக்கிற பெண்ணை... இப்படி எச்சில் பண்ணியா சாப்பிடறது? சகிக்கலை!'' என்று முணுமுணுத்தாள். அத்துடன் நிற்கவில்லை.

''ஏண்டி வீணா! பத்மநாபன் பிள்ளையைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேனுட்டியாமே... அவனுக்கு என்ன குறைச்சல்?''

கண்கள் அனலாகப் பாட்டியை முறைத்தாள் பேத்தி.

''இப்படிப் பார்த்தா நான் பயந்துடுவேனா? உங்கம்மாவுடைய பெண்தான்னு நீ நிரூபிச்சுட்டே. அந்தக் காலத்திலே உங்கம்மா இப்படித்தான் ஜகந்நாதன் பெண் பார்த்துட்டுப் போனதும், கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன்னு சண்டித்தனம் பண்ணினா! நான் விட்டேனா? ஒரே பிடிவாதமா இருந்து அவனைக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சேன். அதனாலே இப்போ சுகப்படறா. இந்த வாழ்க்கையெல்லாம் யாரால வந்தது தெரியுமா? இந்தப் பார்வதியாலே... புரிஞ்சுக்கோ?''

''உங்கம்மா அடிமையா சொன்னதைக் கேட்டுண்டு இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பாட்டி நான் இந்தக் காலத்துப் [illegible]... யாருக்கும் அடிமையல்ல. யாரும் என்னை [illegible] முடியாது... நீங்க என் விஷயத்திலே [illegible]ம இருங்கோ, போரும்?'' குட்டிப் புலியாகச் [illegible]டு மாடிக்கு விரைந்தாள்.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக மாடி ஹாலில் உலாவினாள் [illegible]. மெல்ல அங்கே வந்த சந்திராவைப் பார்த்ததும் பெண் குபீரென்று சிரித்தாள்.

''இப்ப என்ன வந்துட்டது? கீழே பாட்டிகிட்டே [illegible] கொண்டே... இங்கே அம்மாவைப் பார்த்து [illegible]?''

''பாட்டிமேலே கோபம்தான் வந்தது. அதேசமயம் [illegible] சொன்ன கதை சுவாரஸ்யமா இருந்தது. ஆமாம், [illegible] அது உண்மையா? உங்களுக்கு அப்பாவை [illegible]திலே பிடிக்கலையா?''

''பாட்டி என்னமோ உளருகிறா...''

மாடிப்படியில் காலடிச் சத்தம் கேட்டு இரண்டு [illegible] திரும்பினர். ஜகந்நாதன் மேலே வந்து கொண்டிருந்தான்.

''எல்லாத்தையும் நான் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன். உன் பாட்டி சொன்னதும் உண்மைதான். [illegible]மாவை நான் பெண் பார்க்கப் போனப்போ அவளுக்கு என்னைப் பிடிக்கலை - கட்டாயப்படுத்தி கல்யாணம் பண்ணின்டேன். பின்னால் நாளாவட்டத்தில் பிடிச்சுப் போச்சு. வேணும்னா, உன் அம்மாவையே கேளு'' - [illegible]க்கையாக உசுப்பிவிட்டான் ஜகந்நாதன்.

முகம் சிவந்து போனாள் சந்திரா. [illegible] கோபத்துடன் கணவனை வெறித்தாள்.

''உங்கப்பாவுக்கு வேலையில்லை - [illegible] வேலையில்லை. யாரும் இப்ப அசடு வழிய வேண்[illegible] - என்று அதட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

அவள் நெஞ்சு படபடத்தது. கல்யாணத்தின் [illegible] அவள் ஜகந்நாதனை வெறுத்தாள் - அவனது [illegible] மறுத்தாள் - ஆனால், இப்போது அவளுக்கு [illegible] உயிருக்கும் இனியவனாகவல்லவா இருக்கிறான்! [illegible] சமயம் வீணாவுக்கும் அப்படி ஒரு மனமாற்றம் ஏற்பட[illegible] என்ன பயன்? சாரதா அவள்மீது மெத்த மனத்தாங்க[illegible] இருக்கிறாளே. அவளது கோபம் மாதர் சங்க[illegible] உறுப்பினர்களிடம் பிரதிபலிக்கிறதே! இனி [illegible] முகத்துடன் அவள் மீண்டும் அந்த வரனை நாட முடி[illegible] துன்பத்துடன் சந்திரா பெருமூச்சு விட்டாள்.

12

சந்திரா தலை வெடித்துவிடும் போன்ற ஓர் இறு[illegible] உணர்வில் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எப்பொழுதும் தன் மாமியாரின் வரவைக் கண்[illegible] கொள்ளாது ஒதுங்கியபடி வளையவரும் ஜகந்நாதன் அந்[illegible] பொறுமையை இழந்து கேட்டுவிட்டான்.

''உன் சித்தி இங்கே எத்தனை நாள் காம்ப் போட[illegible] உத்தேசித்திருக்கிறாள்?''

சந்திராவுக்கு பார்வதிமீது அத்தனை அன்பு பொங்கி [illegible] ஆனால், தன் தந்தையின் மனைவி என்ற [illegible] - வயதாகி விட்டது- தள்ளாடுகிறாள் என்ற [illegible]த்திற்காக அவளைத் அங்கே தங்கவிட்டிருக்கிறாள்.

[illegible] இருந்தாலும் தன் பிறந்த வீட்டைச் சேர்ந்தவள் [illegible] பார்வதி...

அந்தக் கேள்வி சந்திராவின் நெஞ்சை சுருக்கென்று [illegible]

''[illegible] அப்படி கேட்கிறேள்! அதிகம் போனா இரண்டு [illegible] இருப்பா. சித்திக்குத்தான் ஒரு இடத்தில் சிவனேனு [illegible] முடியாதே. பெண்ணைப் பார்க்கணும்னு நாளைக்கே [illegible]னாலும் ஆச்சரியமில்லே...''

''ஒரு வருஷம் வேணுமானாலும் தங்கிக்கட்டும். [illegible] விஷயங்களில் தலையிடாம இருந்தால் சரி...'' [illegible] கூறிவிட்டு அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பி விட்டான்.

இது வீணாவின் வேலை. அப்பாவிடம் சித்தியின் [illegible]டைப்பற்றி மூட்டிக் கொடுத்து விட்டிருக் [illegible] தந்தைக்கு மகளைப்பற்றிதான் கவலை - வீட்டில் [illegible]ர்கள் படும் வேதனையைப் பற்றி அக்கறை [illegible] பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு அவள் திரும்பிய [illegible] பின்கட்டு ஊஞ்சலை விட்டு சித்தி எழுந்து வந்து [illegible]ள்.

[illegible]ப்பிள்ளை எப்போது நகருவார் என்று காத்திருந்து [illegible] படையெடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்!

அன்று வீணாவுக்கு லீவு நாள். அதிகநேரம் தூங்கி [illegible] மெள்ள குளியலை முடித்துக் கொண்டு மாடியி

ளின்று அப்பொழுதுதான் கிழே வந்து கொண் [illegible]
அவளது புத்தம் புது மாக்ஸி தரையைப் [illegible]
கொண்டு வந்தது.

''ஏண்டி வீணா! காலேஜ் லீவுன்னா [illegible]
தூங்கணுமா? வசதியா வாழ்ந்தாதான் என்ன - [illegible]
இன்னொருத்தன் வீட்டுக்குப் போற பெண்தானே [illegible]
எழுந்து - குளிச்சிட்டு - அழகா சமையல் செய்யக் [illegible]
கூடாதா? இது என்ன வேஷம்? புடவை [illegible]
வயசாகலைன்னு நினைப்பா-?'' இரைந்தாள் பார்வதி.

வீணா முகம் சுருங்கிப் போனாள். அவளை [illegible]
இந்தப் பாட்டிக்கு என்ன அதிகாரம்? எல்லாம் [illegible]
கொடுக்கிற இடம் என்று வெகுண்டபடி, [illegible]
முகத்தைக் கடுமையாகப் பார்த்தாள்.

''காப்பி சாப்பிடு. இட்லி ஆறி அவலாப் [illegible]
பிரட் ரோஸ்ட் போட்டுத் தரட்டுமா?'' - சந்திரா [illegible]
உபசரித்தாள். சித்தி பார்வதி தன் மகளைக் [illegible]
அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை.

''முன்பெல்லாம் வீணா ஒரு பள்ளிக்கூட [illegible]
இருந்தாள். சித்தி வந்தபோது அதட்டியதைப் [illegible]
வில்லை... இப்போது அவள் ஒரு காலேஜ் [illegible]
பெற்றோர்கள் கூடாகப் பேசினாலே சிணுங்கிக் [illegible]
இளம் பருவம். இந்த சித்தி வந்த இடத்தில் அக்கடா [illegible]
கிடக்கக் கூடாதோ?'' கோபத்துடன் தாடை [illegible]
வேகமாக உள்ளே சென்றாள்.

''காப்பி மட்டும் எனக்குப் போரும். [illegible]
வேண்டாம். நான் அவசரமாக கடைத்தெருவரை [illegible]
வேண்டியிருக்கு...'' மகள் குரல் கொடுத்தாள்.

[illegible] எந்தப் பக்கம் போறா?'' - விசாரித்துக்
[illegible] சாப்பாட்டறைக்குள் வந்தாள்.

[illegible] மேஜைமேல் வைத்தாள் சந்திரா.
[illegible] பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

[illegible] மடியில் கட்டிக்கொண்டு'
[illegible] அதுபோல, சித்தியுடன் வீணா கடைக்குப்
[illegible] சங்கதியா?

[illegible] அவ தன் தோழிகளோட கடைகடையா ஏறி
[illegible] உங்களுக்குச் சரிப்படாது. சாயங்காலம் நான்
[illegible] வெளியே அழைச்சிண்டு போறேன்.'' என
[illegible]

[illegible] தனியா போறாளே, கூட துணைக்குப்
[illegible] கேட்டேன். இப்போ கடைத்தெருவில்,
[illegible] வேகாத வெயிலில் எதுக்கு அலைய
[illegible] இவளா காரை ஓட்டிண்டு போகப்
[illegible] நீ என்ன பெரிய அசடா இருக்கே... கார்
[illegible] - குழந்தை கையில் தூக்கிக் கொடுத்து
[illegible] இந்த நெரிசலான போக்குவரத்திலே
[illegible] வேண்டாமோ?''

[illegible] ஒரே வாயில் காப்பியை விழுங்கினாள்.
[illegible] வெளியே நடந்து விட்டாள்.

[illegible] அனுப்பி வைக்க வாசலுக்கு வந்தாள் சந்திரா.

[illegible] பாட்டியைச் சீக்கிரம் மூட்டை கட்டி ஊருக்கு
[illegible] எனக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுடும்போல
[illegible] இவளோட அந்தக் காலத்திலே
[illegible] வாழ்ந்தேளோ? உண்மையில் உங்களுக்கு
[illegible] பொறுமை! வரட்டுமா...'' என்று சிரித்தபடி

வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு சாலையில் [illegible] மறைந்து விட்டாள் வீணா.

சந்திரா கதவைச் சாத்திக் கொண்டு [illegible] முன் தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது.

மச்சினர் பாலகிருஷ்ணன் மகன் ராஜு [illegible]

''நான் வரும்போதெல்லாம் அவசரமா [illegible] றேன்னு உங்களுக்குக் குறை - இல்லையா?''

''பின்னே இருக்காதா சொல்லு?''

''நான் இன்னிக்கு மத்தியானம் [illegible] வந்துடறேன். சரியா பன்னிரண்டு மணிக்கு [illegible] வேன்... சரிதானே?'' -? சிரித்தபடி போனை [illegible] ராஜு.

மைத்துனர் பிள்ளை அபூர்வமாகச் சாப்பிட [illegible] சமையல் சற்று தடபுடலாக இருக்க வேண்டு [illegible] கவனிக்க அவள் சமையலறைக்குள் ஓடினாள்.

ராஜு நேரத்தைக் கண்டிப்பாக அனு [illegible] சொன்னபடி பன்னிரண்டு மணி அளவில் டாக் [illegible] இறங்கினான்.

''எங்கே வீணா...? காலேஜுக்குப் போயிரு [illegible] கேட்டபடி கையைக் கழுவிக் கொண்டு சாப்பிட [illegible]

''கடைத் தெரு வரை போயிருக்காள்... [illegible] புத்தகங்கள் வாங்கணுமாம். கிளம்பி போயிருக்க [illegible] சமயம்தான்'' என்றாள் சந்திரா.

சித்தி பார்வதி எதிர்புறமாக மேஜையருகே [illegible] திருந்தாள். ''சௌக்கியமா?'' என்ற விசாரி [illegible] மௌனமாகச் சாப்பிட்டாள்.

[illegible]வின் கல்யாணத்தின்போது பொடிப் பைய [illegible] ராஜு இப்போது வாட்டசாட்டமான [illegible] வளர்ந்து விட்டதைக் கண்ட பார்வதி சிறிது [illegible] தன் வாயை மூடிக்கொண்டு மௌனமாகச் [illegible]

[illegible] நேத்தி கார்த்தாலயே மெட்ராஸ் வந்துட் [illegible]டியா ரொம்ப வேலையிருந்தது. வியாபார [illegible] மிஸ்டர் பத்மநாபனோட தொழிற்சாலைக்குப் [illegible]தேன்... சந்திரா சித்தி! ஒண்ணு கேட்டா [illegible] மாட்டேளே...'' - முறுவலித்தான்.

[illegible]வின் நெஞ்சு படபடத்தது. பெண் பார்க்க [illegible] வந்து போன பின் சில நாட்களாக எல்லோரும் [illegible] பிடுங்கிக் கொண்டிருந்த அதே கேள்விதான்!

[illegible]பத்மநாபன் வீட்டு வரனை வேண்டாம்னு [illegible]ளாமே ஏன்?''

[illegible] முகம் சிவந்தாள். உன்னிப்பாகப் பேச்சைக் [illegible] கொண்டே சாதத்தைப் பிசைந்தபடி உட்கார்ந் [illegible] பார்வதியைப் பார்க்க அவளுக்கு எரிச்சலாக [illegible]

[illegible]மான சிந்தனையில் மனம் அலைபாய்ந்து [illegible] இந்தச் சமயத்தில் அவள் தனியாக இருக்க [illegible]. ஆனால், எல்லோரும் அவள் வீட்டிற்கு [illegible] கொண்டாட வந்திருக்கிறார்களே!

[illegible]வரை இந்த சின்ன சங்கதி பரவி விட்டது [illegible] இருக்கே...'' - கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு [illegible] அவள்.

''சின்ன சங்கதியா? பெரிய இடம்... [illegible] பெரிய தொழிலதிபர். ரொம்ப செல்வாக்குள்ள மனி[illegible] ஏன்? சுகுமாரனுக்கு என்ன குறை?''

காரை கராஜில் நிறுத்திவிட்டுப் பின்பக்[illegible] வீட்டிற்குள் நுழைந்த வீணாவின் காதுகளில் அ[illegible] பேசுவது விழுந்துவிட்டது.

''என்னைக் கேளுங்கோ அண்ணா! அம்மா [illegible] பயப்படுவா. எனக்குப் பிடிக்கலே. அவ்வளவுதா[illegible] பட்டென்று கூறிவிட்டு சாப்பிட ஆயத்தமானாள்.

''என்னமோ புத்தகம் வாங்கணும்னு போனியே வெறுங்கையோட வந்திருக்கியே...'' - சந்திரா பே[illegible] மாற்றியபடி மகளை விசாரித்தாள்.

''நான் தேடின புத்தகம் கிடைக்கல்லே. திரும்பி[illegible]டேன்.'' - நறுக்கென பதிலளித்த மகளை நிமி[illegible] பார்த்தாள். வீணா பதட்டமாகக் காணப்பட்டாள். மு[illegible] கோபத்தால் 'சிவ்' வென்றிருந்தது.

''ஆமாம்! யார்மேல் கோபம்? எதற்காகக் கோப[illegible] புத்தகக் கடையில் யாருடனாவது சண்டையா?'' [illegible] சமயம் வீணா திமிராக - அனாவசியமாகத் தூக்கி எறி[illegible] பேசி, வீண் சண்டையை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்[illegible] வருவதுண்டு.

''இந்தப் பெண்ணுக்குப் பொறுமையைத் துளிக்கூட[illegible] கொடுக்காது அழகை மட்டும் அள்ளிக் கொடுத்து விட்[illegible] பிரமன்...'' - மனதிற்குள்ளே கசந்து கொண்டாள் சந்தி[illegible]

மௌனமாக சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்[illegible] அனைவரும் எழுந்தனர். சித்தி பார்வதி பின்பக்[illegible] நழுவிவிட்டாள்.

வெற்றிலை பாக்குத் தட்டைக் கையில் எடுத்துக் [illegible] முன்னறைக்குள் வந்தாள் சந்திரா. ஒரு துளி [illegible] வாயில் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு ராஜு [illegible]டாகக் கேட்டான்,

''ஏன் பிடிக்கலே வீணா? உன் அண்ணாகிட்டே [illegible]லாம் இல்லையா?'' - கண்களைச் சிமிட்டினான்.

புத்தகக் கடையருகே அந்த சிவப்பு டயோட்டோவைப் [illegible] பதட்டமடைந்து போனாள் வீணா. அவனும் [illegible]ன்றே ஜோடி போட்டுக் கொண்டு கடைக்குள் [illegible] என்று வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள்.

சுகுமார், பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த இளம் பெண் [illegible] சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவள் பக்கம் [illegible]கூடப் பார்க்கவில்லை. காரணமின்றி தன் நெஞ்சு [illegible] எரிவதை உணர்ந்தாள் அவள். 'ஆமாம், அவள் [illegible]ராக இருந்தால் என்ன? வேலையற்ற தடியன் [illegible] ஒருத்தியோடு உல்லாசமாக ஊர் சுற்றித் [illegible]றான்!' ஆத்திரம் பீறிட்டது. திரும்பிப் பார்ப்பான் [illegible]மாகப் புன்னகைத்து அவமானப்படுத்த வேண்டும் [illegible] ஆவலுடன், சில நிமிடங்கள் கடைவாயிலிலேயே [illegible]த்தாள்.

அந்தப் பெண்ணுடன் பேசும் சுவாரஸ்யத்தில் அவன் [illegible] பக்கம் பார்க்கவில்லை. அவமான உணர்வில் [illegible], ஆத்திரத்தால் தத்தளித்து, பதை பதைக்கும் [illegible]டன் காரில் ஏறிக் கொண்டு வேகமாக வீட்டுக்குத் [illegible] விட்டிருந்தாள்.

அந்த நிலையில் ராஜுவின் கேள்வி அவளது [illegible]த்திற்கு தூபம் போட்டது.

''அவன் ஒரு குடிகாரன் பெண் பொறுக்கி...''

கடகடவென்று ராஜு உரத்துச் சிரித்ததைக் [illegible] அரண்டு போனாள் வீணா.

''உன் அப்பாவுக்குக் கூட கல்யாணத்துக்கு [illegible] இப்படி பல கெட்ட பெயர்கள் இருந்தன அம்[illegible] கேளு!''

''ராஜு, வாயை மூடு?'' - முகம் சிவக்கக் [illegible] கத்தினாள் சந்திரா.

''ஸாரி சித்தி! வேடிக்கைக்குச் சொன்னேன். [illegible] காலத்தில் சித்தப்பா பேர்ல அப்படி ஒரு அ[illegible] இருந்ததாம்... இப்ப யாராவது அவர் மேலே ஒரு [illegible] தூஷணையாகப் பேச முடியுமோ? [illegible] சொல்றதையெல்லாம் கேட்டுண்டு நல்ல வரனை [illegible] விட்டிருக்கே வீணா! எனக்கு வருத்தமா இருக்கு'' [illegible] ராஜு.

''அண்ணா! சித்த முன்னேகூட அந்த அயோக்[illegible] ஒரு அழகான பெண்ணோட காரில் பார்த்தேன். [illegible] திடுக்கிட்டுப் போனேன் தெரியுமா?'' ஓங்கி[illegible] வேண்டும் போலிருந்தது.

''என்னவோ அண்ணா எனக்குப் பிடிக்[illegible] அவ்வளவுதான்'' - கூறிவிட்டு எழுந்து விட்டாள்.

''நானும் கிளம்பணும். அடுத்த மாசம் இந்தப் [illegible] வரும்போது பாக்கறேன்...'' விடைபெற்றுக் கொண்[illegible] ராஜு.

மாடியறைக்கு விரைந்த வீணா படுக்கைமீது விழுந்[illegible] அழத் துவங்கினாள்.

[illegible]துக்கு அழறே? அண்ணா கிடக்கிறான்'' [illegible] சமாதானப்படுத்திய சந்திரா அன்புடன் [illegible] கொடுத்தாள்.

[illegible] அழுத காரணத்தை அம்மாவிடம் கூடச் [illegible]வில்லையே! மேலும் மேலும் கட்டுக் [illegible] அழுதாள் வீணா.

13

[illegible] பங்களாவாசம். வேளாவேளைக்கு நல்ல [illegible] உடம்பில் வேர்வைபடாது பர்மா தேக்கு [illegible]யில் நாள் முழுவதும் புரண்டு படுத்துத் [illegible] எல்லாம் இருந்தும் சித்தி பார்வதிக்குப் [illegible]மாகக் கனத்தது.

[illegible] குடித்தனத்தில் ஒரே அறையில் தனியாக [illegible]போதிலும் - அங்கிருந்த சுவாரஸ்யம், இந்த [illegible]வாசத்தில் துளியும் அவளுக்கு இருக்கவில்லை. [illegible] சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, பாத்திரங்களை [illegible] போட்டுவிட்டு, முற்றத்து குறட்டில் உட்கார்ந்து [illegible] போதும். அந்த வீட்டின் மற்ற போஷன் [illegible] பிரச்சனைகளிலிருந்து, அடுத்த தெருவிலிருந்த [illegible] வீட்டவர்களின் வம்புகளை எதிர்வீட்டு [illegible]போடு கொட்டியளந்து மகிழ்வாள்.

[illegible] காலை மாப்பிள்ளை அலுவலகம் போகும் [illegible] கட்டிலிருந்து வெளியே தலை நீட்ட முடியாத [illegible] நாருக்காக இரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு

சந்திரா நாள் முழுவதும் ஏதோ காரியமாக [illegible] வீணாவோ வியாதிக்காரியைக் கண்டு [illegible] பார்வதியைப் பார்த்தாலே ஓடிக் கொண்டிருந்[illegible]

வேலைக்காரர்களுடனாவது பேசுவோம் [illegible] அவர்களுக்குக்கூட அசாத்திய பரபரப்பு. [illegible] முனியம்மாளுக்கு நிற்க நேரமே கிடையாது [illegible] பெருத்த இடக்குக்காரியாக இருந்தாள்.

வந்தநாளே வாசல் பக்கம் வந்தபோது, [illegible] உனக்கு எத்தனை குழந்தைகள்? இரண்டு ஆண் [illegible] பெண்ணா? நாலு குழந்தைகளை வளர்க்க உனக்கு [illegible] படியாகுமோ? இந்த வீட்டு எஜமானர் [illegible] பார்த்தாவது நீ கத்துக் கொண்டிருக்க[illegible] இத்தனைச் சொத்திருந்தும் ஒண்ணே ஒண்ணு [illegible] கண்ணுன்னு பெத்து வச்சுக்கொண்டிருக்கா... [illegible] யிலே போய் யோசனை கேட்டியா?' எல்லா[illegible] தலையை ஆட்டினாள் முனியம்மாள். சிறிது [illegible] வீட்டு டிரைவரிடம் அவள் பேசியது பார்வதியின் [illegible] துல்லியமாகக் கேட்டது.

''இந்த வீட்டு விருந்தாளிக் கிழவிக்கு [illegible] வாய்...''

''எஜமானரோட மாமியார்- அந்த துணிச்சல் [illegible] களுக்கு?''

''சித்த நேரம் சும்மா இருக்கிறதில்லை. [illegible] தொணன்னு ஏதாச்சும் கேட்டுக்கிட்டு... பெரிய [illegible]

''ஓசி சோத்தை தின்னுட்டு சும்மா கிடக்க [illegible] கிழவின்னு சொல்ல வரியா?'' - டிரைவர் [illegible] சிரித்தான்.

''[illegible]தோட சொந்தப் பொண்ணு தாயை பத்துநாள் [illegible] காப்பாத்தறதில்லை... இங்கே வந்து ரொம்ப [illegible] போடுது கிழவி...''

''[illegible] வாயை வச்சுகிட்டு சும்மா இருந்தாத் தானே?''

[illegible]ரென்று இருவரும் உரக்கச் சிரித்தனர். பார்வதி [illegible] நெருப்புப்பட்டது போன்ற எரிச்சல். நெஞ்சு [illegible] போனாள். ''அனுதாபத்தோட கேட்டேன். [illegible] இப்படியா அரட்டை அடிக்கணும்- [illegible] சனியன்'' என்று கோபத்துடன் பின் கட்டிற்குப் [illegible] விட்டாள். ஆனாலும், வாயைப் பூட்டி வைத்துக் [illegible] வீட்டில் சிறைப்பட்டுக் கிடக்க அவளால் [illegible]வில்லை.

பார்வதி வந்த மறுநாளே சந்திரா கடைக்குச் சென்று [illegible] வெளியே உடுத்திச் செல்ல ஒரு நூல் சேலையும் - [illegible] புடவையும் வாங்கித் தந்துவிட்டிருந்தாள். [illegible] இரண்டு வெள்ளை ரவிக்கைகளையும் [illegible] தைக்கச் சொல்லி வாங்கிக் கொடுத்து [illegible]ருந்தாள். வீட்டில் எப்படி வேணுமானாலும் வளைய [illegible]. வெளியில் செல்லும் போது ஏழைக் கோலம் [illegible] அவர்களை அவமானப்படுத்த வேண்டாம் என [illegible] நினைத்தாள். பார்வதி அந்தக் காலத்துப் [illegible]. நரைத்துப்போன கூந்தலைப் படிய வாரி [illegible] முடிச்சுப் போட்டுக்கொண்டு புதிய பட்டுப் [illegible] மடிசார் கட்டிக்கொண்டு கோவிலுக்குப் [illegible]ட்டாள். 'கோவிலுக்குப் போகப் போறேன் கூட [illegible]' என்று வீணாவைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள். [illegible] மாடியைவிட்டு கீழே இறங்கவேயில்லை.

''காரில்தானே போகப்போகிறோம். கால் வலிக்க நடக்கவா போகிறோம்? துணை எதுக்கு? என்று சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு கிளம்பினாள். கோவிலில் அன்று கூட்டம் அதிகம் இருக்கவில்லை. நிம்மதியாக விநாயகரிலிருந்து எல்லா தெய்வங்களையும் வணங்கி விட்டு, வெளிப் பிரகாரத்தில் விச்ராந்தியாக ஒரு பக்க உட்கார்ந்து கொண்டாள். மஞ்சள் வெயில் மறைந்த மாலைவேளை குளத்திலிருந்து குளுமையை வாரிக் கொண்டு வீசிய காற்று வெப்பத்தை வெகுவாகத் தணித்து விட்டிருந்தது. ஓதுவாரின் இன்னிசையை அனுபவித்த வண்ணம் அங்கங்கே சிறு கும்பலாகப் பலர் உட்கார்ந் திருந்தனர். அவசரமாக வீட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இன்றி சுற்றுமுற்றும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்த அவளது பக்கத்தில் அந்தக் காலத்து சிநேகிதி அகிலாண்டம் வந்து உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

''சௌக்கியமா பார்வதி? உன்னைப் பார்த்து பல நாள் ஆச்சே...'' என்று விசாரித்துக் கொண்டே அவளது புதுப்பட்டுப் புடவையை நோட்டம் விட்டாள். மனதில் பொறாமை சிறிதளவு தலை நீட்டியது. 'ஒன்றுக் குடித்தனத்தில் வாழ்ந்த போதிலும் சந்திரா தயவால் துணிக்கும் சோற்றுக்கும் பஞ்சமில்லாமல் இருக்கிறாளே பார்வதி? ஆனால், இன்னமும் அவள் பக்ஷணம் செய்யும் கும்பலோடு சேர்ந்து உழைத்து ஓடாப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறாளே...?' தனக்குள் எண்ணிக் குமைந்தாள்.

''பத்து நாள் வந்து போங்கோ சித்தின்னு சந்திரா நேரே வந்து கூப்பிட்டா... குழந்தை ஆசைப்படறாளேன்னு வந்திருக்கேன்.'' - பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டாள் பார்வதி.

அப்படியா... கோவிலுக்கு வந்து ரொம்ப [illegible] வீட்டுக்குக் கிளம்பப் போறியா?'' - [illegible] கேட்டாள் அகிலாண்டம். பல நாட்களுக்குப் [illegible] சந்திப்பு. கொட்டியளக்கக் கூடைக் [illegible] சங்கதிகளைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண் [illegible] பேச வாய்ப்பில்லாது போய் விடுமோ என்ற [illegible]

பார்வதிக்கும் அகிலாண்டத்துடன் பேச மிகவும் [illegible] இருந்தது. ''நான் போய் வீட்டில் என்ன [illegible] போறேன்? சந்திராவுக்கு ஏகப்பட்ட [illegible] இருக்கா. மெதுவா வாங்கோன்னு [illegible] டிரைவரையும் அனுப்பி இருக்கா. எனக்கு [illegible] போக அவசரமே இல்லை. ஆமாம் நீ எப்படி [illegible]'' - தாண்டினாள்.

அந்த சமயம் அவர்களைத் தாண்டிச் சென்ற பெண் [illegible] பார்த்த அகிலாண்டம் சட்டென்று குரலைத் [illegible] கொண்டாள். ''பார்வதி, அதோ அந்தப் பக்கம் [illegible] - அவளைக் கொஞ்சம் பார்த்துக்கோ... [illegible] இதோ வந்திண்டு இருக்கானே இவனையும் [illegible]கோ... பத்மநாபன் என்கிற பேரைக் கேள்விப் [illegible]... பிரபலமான தொழிலதிபர். இவள் தான் [illegible] இந்த பிள்ளையாண்டான் அவரோடு [illegible] மகன். நன்னா பாத்துக்கோ. போனவாரம் [illegible] காமாட்சியோட இவாத்துக்குப் போயிருந்தேன். [illegible]லிருக்கிற நாத்தனார் பெண்ணுக்கு முறுக்கும் [illegible] பண்ணி அனுப்பணும்னு கூப்பிட்டிருந்தா... [illegible] எத்தனை பெரிய பங்களா தெரியுமா? ரொம்ப [illegible] இடம். இந்தப் பையனுக்கு பெண் கொடுக்கணும்னு

தூத்துக்குடியிலிருந்து ஒரு சர்ஜன் ரொம்ப [illegible] படறாராம். அந்தப் பெண் எம்.ஏ., படிச்சவ [illegible] கிளிபோல இருப்பாளாம். டாக்டருக்கு அவ [illegible] பெண்ணாம். வேண்டப்பட்டதை செய்வாராம்... [illegible] வார்த்தைகள் நடந்திண்டு இருக்காம்... [illegible] எனக்குச் சொன்னா. ஏன்னா, அவளுக்கு [illegible] வீட்டோடு ரொம்ப பழக்கம்...''

''அப்படியா?'' என்ற பார்வதி சாராதா[illegible] மகன் சுகுமாரையும் வியப்புடன் பார்த்தாள்.

வீணாவைப் பெண் பார்க்க [illegible] வரப்போவதைப் பற்றி தன்னிடம் ஒரு [illegible] சொல்லவில்லை சந்திரா... வீட்டுக்குப் பெரியவள் [illegible] மரியாதையும் கொடுக்கவில்லை என்று பார்வதிக்கு [illegible] மனத்தாங்கல். 'மலிந்தா சரக்கு கடைக்கு வந்[illegible] ஆகணும் - இப்போ அவர்கள் யார்னு பார்க்கும் சந்[illegible] தானே வந்துவிட்டது. இருக்கட்டும்... மனதிற்குள் [illegible] கொண்டாள். நன்றாக மீண்டும் ஒரு முறை இருள் [illegible] வெளிச்சத்தில் சுகுமாரன் முகத்தை நன்றாகப் பார்த்[illegible] பின்னர் அகிலாண்டத்துடன் பல சங்கதிகளைப் [illegible] அவள் சொன்ன ஊர் சங்கதிகளைக் கேட்டு [illegible] பொழுது அஸ்தமித்து இருள் வேகமாகப் [illegible] தொடங்கிய பின்னர்தான் கிளம்பினாள்.

தனக்கு மூத்தாள் மகளிடம் இருக்கும் செல்வா[illegible] காட்டிக்கொள்ள அகிலாண்டத்தைக் காரில் [illegible] கொண்டு விட்டு வந்தாள்.

இரவு ஜகந்நாதன் சாப்பிட்டுவிட்டு [illegible] போகும்வரை காத்திருந்த பார்வதி, மெள்ள சாப்பாட்[illegible] பக்கம் வந்தாள். இரவு வேளைகளில் அவள் [illegible]

[illegible] நிறுத்திவிட்டிருந்தாள். ஒரு தம்ளர் [illegible] தன் வீட்டில் இரவு சாப்பாட்டை சுருக்கிக் [illegible]ந்தாள். பணக்கார மகள் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் [illegible] ஒரு தம்ளர் பாலும் - இரண்டு மலைவாழைப் [illegible] இரவு சாப்பாட்டை மாற்றி அமைத்துக் [illegible] விட்டிருந்தாள்.

[illegible] ஒரு ஸ்டீல் தட்டில் இரண்டு வாழைப் [illegible] ஒரு தம்ளர் நிறைய சர்க்கரை மிதமாகப் [illegible] பாலும் கொண்டு வந்து வைத்தாள் [illegible] தன் மகளுடன் சாப்பிட உட்கார்ந்தாள்.

[illegible] வந்த வம்பை உதிர்க்காவிடில் பார்வதிக்குத் [illegible] பால் இறங்காது போன்ற தவிப்பு...

[illegible] கோவில்ல என்னோட சிநேகிதியைப் [illegible] நாங்க பேசிக் கொண்டிருந்த சமயம் [illegible] ஆத்துக்காரி பிள்ளையோட கோவிலுக்கு [illegible] அவர் யாருன்னு, எனக்கு என் சிநேகிதி [illegible] காட்டித் தந்தா...'' திடுக்கிட்டுப் போன [illegible] பரிமாறி இருந்த சாதத்தை விரல்களால் [illegible] அவளது நெஞ்சு இனம் காணாத ஓர் உணர்வில் [illegible]

[illegible] யாரோ தூத்துக்குடியில் இருக்கிற [illegible] ஒருவர் பெண்ணைக் கொடுக்க ரொம்ப [illegible] இருக்காராம்... என் சிநேகிதிக்கு [illegible] நன்னா தெரியும். அவ சொல்வது [illegible] இருக்கும்!''

[illegible] இருந்தா, அந்த வரனைத் தேடிண்டு [illegible] இருந்து வருவா... இதிலே அதிசய

மென்ன?'' சந்திரா கோபத்தை அடக்[illegible]
புன்னகைத்தாள்.

''எதுக்கு சொல்ல வரேன்னா, அந்த [illegible] யாண்டான் பார்க்க ரொம்ப நன்னாவே இரு[illegible] படிச்சவனா இருக்கான். பெரிய இடம். இந்த [illegible] வரனை விட்டுட்டியேன்னு ஆதங்கமா இரு[illegible] என்றாள் பார்வதி.

சந்திரா தன் மகளைக் கடைக்கண்ணால் [illegible] விட்டு மௌனமானாள். சித்தி பார்வதி பழங்[illegible] விழுங்கிவிட்டு, பாலைக் குடித்தாள். வம்பைத் தொ[illegible]

''அந்த தூத்துக்குடி டாக்டர் [illegible] நிக்கிறாராம். ரெண்டு தடவை பத்மநாபனை [illegible] வந்தாராம். ஜாதகம் ரொம்ப நன்னா பொருந்[illegible] என் சிநேகிதி சொன்னதிலிருந்து அடுத்த வெள்ளி[illegible] இவாள்ளாம் பெண் பார்க்க தூத்துக்குடிக்குப் [illegible] தெரிகிறது...''

சந்திரா பதில் பேசவில்லை. சிவந்து[illegible] பெண்ணின் முகத்தை மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்[illegible] திரும்பிக் கொண்டாள்.

''என்னவோ நமக்குக் கொடுத்து வைக்[illegible] பெருமூச்சு விட்டாள் பார்வதி.

''போதும் பாட்டி! யார் வேணா [illegible] கல்யாணம் செஞ்சுக்கட்டும்... அந்தக் [illegible] கேட்டுண்டு வரவா கோவிலுக்குப் போனேன்? [illegible] வேளை, நான் தப்பினேன். இல்லாட்டா, அங்கேயே [illegible] சிநேகிதிகிட்டே வீணாவைக்கூட வந்து இவா பார்[illegible] வீணாதான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டாள்னு [illegible]

[illegible] அவமானப்படுத்தியிருப்பேள்...'' படபடவென்று [illegible]ன் சொல்லிவிட்டு பாதி சாப்பாட்டில் எழுந்து [illegible] கழுவிக் கொண்டு மாடிக்கு ஓடினாள்.

''நான் என்ன சொல்லிட்டேன். வீணா இப்படி [illegible]க்கிறா?''... பார்வதி திகைப்புடன் கேட்டாள். [illegible] பதிலளிக்காது மௌனமானாள்.

படுக்கைமீது தொப்பென்று விழுந்த வீணாவுக்கு [illegible] பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. முன்பின் தெரியாத [illegible] தூத்துக்குடி டாக்டரின் மகள்மீது அவளுக்கு ஏன் [illegible] ஆத்திரம் வருகிறது!

சுகுமாரன் பெண் பார்க்கப் போகிறான் என்று [illegible] மனத்தில் ஏன் இந்தக் கொதிப்பு? அழுகை [illegible] கொண்டு வருகிறது? கட்டுப்படுத்த இயலாது [illegible] விசும்பி அவள் அழுதாள்.

14

இந்தமுறை சித்தி பார்வதி நீண்ட நாட்கள் [illegible] தங்கும் எண்ணத்துடன்தான் வந்திருந்தாள்.

[illegible]ங்கள் சில மறைந்தும் அவளிடமிருந்து தன் [illegible] கிளம்பும் பேச்சே புறப்படவில்லை.

அவள் வேண்டாத விருந்தாளிதான். ஆனாலும் [illegible] அவளைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ள முடியாதே? [illegible] தொணதொணப்புகளைப் பொறுமையுடன் [illegible] கொண்டிருந்தாள்.

மென்ன?'' சந்திரா கோபத்தை அடக்கிக்கொ[illegible] புன்னகைத்தாள்.

''எதுக்கு சொல்ல வரேன்னா, அந்த பி[illegible] யாண்டான் பார்க்க ரொம்ப நன்னாவே இருக்கா[illegible] படிச்சவனா இருக்கான். பெரிய இடம். இந்த அ[illegible] வரனை விட்டுட்டியேன்னு ஆதங்கமா இருக்கு[illegible] என்றாள் பார்வதி.

சந்திரா தன் மகளைக் கடைக்கண்ணால் பார்[illegible] விட்டு மௌனமானாள். சித்தி பார்வதி பழங்களை உ[illegible] விழுங்கிவிட்டு, பாலைக் குடித்தாள். வம்பைத் தொடர்ந்[illegible]

''அந்த தூத்துக்குடி டாக்டர் ஒத்தக்கா[illegible] நிக்கிறாராம். ரெண்டு தடவை பத்மநாபனை நேரே பா[illegible] வந்தாராம். ஜாதகம் ரொம்ப நன்னா பொருந்தியிருக்[illegible] என் சிநேகிதி சொன்னதிலிருந்து அடுத்த வெள்ளிக்கிழ[illegible] இவாள்ளாம் பெண் பார்க்க தூத்துக்குடிக்குப் போவா[illegible] தெரிகிறது...''

சந்திரா பதில் பேசவில்லை. சிவந்துபோன த[illegible] பெண்ணின் முகத்தை மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்[illegible] திரும்பிக் கொண்டாள்.

''என்னவோ நமக்குக் கொடுத்து வைக்கலை'' பெருமூச்சு விட்டாள் பார்வதி.

''போதும் பாட்டி! யார் வேணா அவனை கல்யாணம் செஞ்சுக்கட்டும்... அந்தக் கதையை கேட்டுண்டு வரவா கோவிலுக்குப் போனேள்? நல்ல வேளை, நான் தப்பினேன். இல்லாட்டா, அங்கேயே உங்க சிநேகிதிகிட்டே வீணாவைக்கூட வந்து இவா பார்த்தா வீணாதான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டாள்னு அவ[illegible]

[illegible]ன்னை அவமானப்படுத்தியிருப்பேள்...'' படபடவென்று [illegible]த்துடன் சொல்லிவிட்டு பாதி சாப்பாட்டில் எழுந்து [illegible]களை கழுவிக் கொண்டு மாடிக்கு ஓடினாள்.

''நான் என்ன சொல்லிட்டேன். வீணா இப்படி [illegible]க்கிறா?''... பார்வதி திகைப்புடன் கேட்டாள். [illegible]திரா பதிலளிக்காது மௌனமானாள்.

படுக்கைமீது தொப்பென்று விழுந்த வீணாவுக்கு [illegible] பீரிட்டுக் கொண்டு வந்தது. முன்பின் தெரியாத [illegible]த தூத்துக்குடி டாக்டரின் மகள்மீது அவளுக்கு ஏன் [illegible]தனை ஆத்திரம் வருகிறது!

சுகுமாரன் பெண் பார்க்கப் போகிறான் என்று [illegible]டதுமே மனத்தில் ஏன் இந்தக் கொதிப்பு? அழுகை [illegible]முட்டிக் கொண்டு வருகிறது? கட்டுப்படுத்த இயலாது [illegible] விசும்பி அவள் அழுதாள்.

14

இந்தமுறை சித்தி பார்வதி நீண்ட நாட்கள் [illegible]டன் தங்கும் எண்ணத்துடன்தான் வந்திருந்தாள்.

வாரங்கள் சில மறைந்தும் அவளிடமிருந்து தன் [illegible]ட்டுக்குக் கிளம்பும் பேச்சே புறப்படவில்லை.

அவள் வேண்டாத விருந்தாளிதான். ஆனாலும் [illegible]ந்திரா அவளைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ள முடியாதே? சித்தியின் தொணதொணப்புகளைப் பொறுமையுடன் [illegible]கித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆரம்பத்தில் பாட்டி பார்வதி வீணாவுக்குப் பிடிக்காதவளாகத்தானிருந்தாள். நாள் முழுவதும் அவளைப் பார்க்காது வீட்டுக்குள் மறைந்து [illegible] மூச்சியாடிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், அவள் வெளியே போய் வந்தபின் அன்றாடம் திரட்டி வந்த கதைகளில் பத்மநாபன் வீட்டு சங்கதிகள் மிகவும் அதிகமாக இருந்தன. அவர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வீணாவுக்குத் திடீரென்று ஓர் ஆசை உண்டாகிவிட்டது.

''அந்த தூத்துக்குடி டாக்டர் இன்னும் [illegible] கொண்டுதான் இருக்காராம்... இந்த வெள்ளிக்கிழமை பெண் பார்க்க போவதாக இருந்ததில்லையா? [illegible] பையன் சுகுமார் அன்னிக்குன்னு பார்த்து வியாபார விஷயமா பம்பாய் புறப்பட்டுப் போயிட்டானாம். [illegible] முடியலைன்னு டெலிபோனில் சொல்லிட்டாளாம் [illegible] பிள்ளையைப் பெத்தவா எப்பவுமே ஒருபடி உயரத்தில் உட்கார்ந்திருப்பா... பெண்ணை பெத்த மனுஷன் வெக்கத்தை விட்டு இன்னும் சலாம் போட்டுக் கொண்டு பத்மநாபன் வீட்டுக்கு நடையா நடக்கிறாராம்...'' என்று ஒரு நாள் கோவிலிருந்து திரும்பி வந்திருந்தாள்.

சந்திராவுக்குக் கேட்க சுவாரஸ்யம் இருக்கவில்லை. ஆனால், மாடியிலிருந்து ஓடிவந்த வீணா அதைக் கேட்டு நிம்மதியடைந்தாள்.

வலுவில் வந்த வரனை வேண்டாம் என்று உதறிவிட்டு, மறுபடி அவள் மனம் ஏன் சுகுமாரைச் சுற்றித் தடுமாற வேண்டும். சாப்பிடும் போதும் தூங்கும் போதும் அவளுக்கு ஏன் சதா அவன் நினைவு? வேறு இடத்தில் பத்மநாபன் வீட்டவர்கள் பெண் பார்க்கிறார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்டு ஏன் அதிர்ச்சி, ஆத்திரம், அழுகை?

[illegible] நாட்களில் அவள் கொஞ்சம் இளைத்துப் [illegible]ருந்தாள்.

[illegible] உறக்கம் வராது பல சிந்தனைகளில் மூழ்கி [illegible] புரண்டாள். சாப்பாடு வேம்பாக இருந்தது.

[illegible] கலகலப்பு பெரும் தொல்லையாகத் [illegible]

[illegible] காணப்பட்ட பல மாறுதல்களையும் [illegible] கவனித்தாள். ஆனால் அவளுக்குக் காரணந்தான் [illegible]. பாட்டியைக் கண்டு பதுங்கிக் கொண்டிருந்த [illegible] போது தானே ஒட்டிக் கொண்டாள்...

[illegible] இருவருக்கும் இடையே தலைமுறை [illegible] குறுகிவிட்டிருந்தது.

''பாட்டி சாப்பிட வாங்கோ...'' - பவ்யமாக [illegible] அழைத்து மகிழ்ச்சியூட்டினாள்.

''கோவிலுக்குப் போகணுமா - நான் கூட்டிக் [illegible] போறேன்... கவலைப்படாதீங்க. நான் காரை [illegible] ஓட்டுவேன்.'' - வலிய உதவ முன் வந்தாள்.

''உங்களுக்குப் பிடிக்குமேன்னு மாம்பழம் வாங்கிண்டு [illegible] மல்கோவா மாம்பழம். சாப்பிடுங்கோ பாட்டி'' [illegible] உபசரித்தாள்.

சந்திராவுக்கு இதுவும் மிக அதிசயமாக இருந்தது.

''ஆமாம்; ஏன் இந்தத் திடீர் மனமாற்றம்?''

[illegible] இருந்தும் அவளுக்கு மகளைப் புரிந்து [illegible] முடியவில்லை. பார்வதிக்கு சிறிது நேரம்கூடப் [illegible] இருக்க முடியாது. பேத்தியுடன் காரில் வெளியே [illegible] மே ஆரம்பித்துவிடுவாள்...

எங்கேயோ ஆரம்பித்து அவள் முடிவில் பத்[illegible] வீட்டைப் பற்றித்தான் முடிப்பாள்.

பக்கத்து வீட்டிலேயே வசித்தவள் போல அ[illegible] அந்த தொழிலதிபர் வீட்டு சங்கதிகள் பலவும் [illegible] திருந்ததைக் கேட்க வீணாவுக்கு மிக்க ஆச்சரியம்.

''உங்கம்மாவுக்குக் கேட்க பிடிக்கலை. அ[illegible] நான் சொல்றதில்லை. எனக்கு அவாளைப்பத்தி [illegible] தெரியும். அவா வீட்டிலே சமைச்சுண்டு இருக்கா[illegible] அவ என் வீட்டு எதிரேதான் ஒரு காலத்திலே குடி[illegible] அவ கதையா சொல்லுவா. அந்தம்மா சாரதா [illegible] நல்லவளாம். மூத்த நாட்டுப் பெண்ணை தலை[illegible] வச்சுத் தாங்கறாளாம். பத்மநாபனுக்குத் தன் [illegible] பிள்ளை மேலே ரொம்ப பிரியமாம். அவனுக்குத் [illegible] ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பிச்சுக் கொடு[illegible] போறாராம்...''

''சமையல் உள்ளிருந்து கொண்டு உங்க பத்[illegible] இத்தனை கதை எப்படி தெரிஞ்சது பாட்டி...?'' [illegible] வேடிக்கையாக சிரித்தாள். ஆனாலும் பார்வதியைத் [illegible] விட்டு விட்டு, பத்மநாபன் குடும்பத்து வம்புக[illegible] கேட்பதில் அவளுக்கு எத்தனை மகிழ்ச்சி?

''பத்மா எல்லோரோடும் கலகலப்பா பேச[illegible] அவளுக்கு அந்த வீட்டிலே நாட்டாமை ஜாஸ்தி. [illegible] ஆடிட்டர் வந்து வாசல்லே உட்கார்ந்தவுடன், [illegible] காப்பியை எடுத்துண்டு போய் கொடுத்து உபசார[illegible] விஷயங்களைக் கிரகிச்சுண்டு வருவா... இன்னும் [illegible] பல பேரோட பேசறதாலே அவளுக்கு வீட்டு [illegible] அத்தனையும் அத்துப்படியா இருக்கு...''

[illegible]னாலே பத்மாவுக்கு லாபம் என்ன பாட்டி?''

[illegible]ருக்கு என்ன லாபம்? இதை பத்மா [illegible] கேட்கிறதாலே எனக்கென்ன லாபம் - [illegible] லாபம்?''

[illegible] இன்பத்தில் பதற மூச்சு முட்ட முகம் சிவந்து [illegible] வீணா.

[illegible]எனக்கு லாபம் ரொம்ப அதிகம் பாட்டி... [illegible] பத்தி தெரிஞ்சுக்கிறதிலே எனக்கு ரொம்ப [illegible]ஷம்.''

உள்ளே மனம் முணுமுணுத்தது. ஆனால் வெளியே [illegible]மாகச் சொன்னாள்.

[illegible]பொழுது போக எதையாவது பேச வேண்டும் [illegible]...? அவ்வளவுதான்!''

அன்று மாலை அவள் சற்று தாமதமாகக் கல்லூரி [illegible] வந்து விட்டிருந்தாள். அவள் திரும்பி வருவதற் [illegible] யுகமாக நீண்டு கனத்துத் தொலைத்தது.

[illegible]வாடியம்மா! இந்தா பிரசாதம்... தலையிலே [illegible]...'' பாட்டி துளி மல்லிகைப்பூ சரத்தை [illegible] நீட்டிவிட்டு ஊங்சலில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

[illegible]னமாக வீணாவும் ஒரு பக்கத்தில் ஊஞ்சலில் [illegible] கொண்டாள்.

பாட்டி ஏதாவது வம்பை அவிழ்த்துக் கொட்ட [illegible] என்ற ஆவல்.

[illegible] இன்னிக்குக் கோவிலிலிருந்து வர வழியிலே [illegible] ஸூப்பர் மார்க்கெட்டு கிட்டே சித்த

இறங்கினேன்... என் சிநேகிதி கமலத்தோ [illegible]
கல்கத்தாவிலிருந்து வந்திருக்கா. கமலத்துக்கு [illegible]
ஜாகை. அந்தக் குழந்தையை எனக்குப் [illegible]
தெரியும். மாலதின்னு பேர்... பொம்மையா [illegible]

''பாட்டி சுத்தி வளைக்காதீங்க... [illegible]
சொல்லுங்கோ!''... கத்த வேண்டும்போல [illegible]
ஆவல். ஆனால் பார்வதி பெரிய சஸ்பென்ஸ் [illegible]
அவளிடம் விஷயத்தைக் கேட்க வேணுமென்றா [illegible]
வளைத்து அவள் கட்டும் ஜிகினா ஓரங்களையும் [illegible]
தொலைக்க வேணும்...

''மாலதியை வெறுங்கையோட பார்க்க [illegible]
முடியாதே... ஒரு சாக்லெட் பெட்டியை [illegible]
உள்ளே போனேன். எனக்கு இதுகளைப் பத்தி [illegible]
தெரியாது. எதை எடுக்கலாம்னு [illegible]
நின்னப்போ, உன்னாட்டம் ஒரு சின்னப் பொ [illegible]
பக்கத்திலே நின்னா... பார்க்க சேப்பா மூக்கும் [illegible]
பெரிய மனுஷாளாத்துப் பெண்போல [illegible]
பண்ணிண்டு...''

''போதும் பாட்டி! விஷயத்துக்கு [illegible]
இரைந்து கத்த வேண்டும் போன்ற பரபரப்பு [illegible]

''ஏம்மா, இந்த சாக்லெட் உசத்தியானது [illegible]
அந்தப் பொண்ணைக் கேட்டுட்டேன்... ரொம்ப [illegible]
ரகம். வாங்கலாம்னு நறுக்குத் தெரிச்சாப்பல [illegible]
நகர்ந்துட்டா... முப்பத்தெட்டு ரூபா [illegible]
வாங்கினேன். மாலதி ரொம்ப வசதியா வாழுற [illegible]
மட்டமா எதையாவது வாங்கிண்டு போய் குடுத்தா [illegible]
கௌரவம் என்ன ஆகிறது?''

[illegible] போகட்டும்...! கதையை சட்டுனு
[illegible]...'' - அலற வேண்டும் போல வீணாவின்
[illegible] துடித்தது.

[illegible] ஏதோ முக்கிய விஷயத்தைச் சொல்லத்தான்
[illegible] கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை முந்தைய
[illegible] உணர்ந்திருந்தாள் அவள். ஒரு ஆக்ஷன்
[illegible] வீடியோவில் பார்ப்பது போல நெஞ்சு எதிர்
[illegible] 'படக்படக்'கென்று அடித்துக் கொண்டது.

[illegible] வாசல்லே வந்தபோது அந்த சிகப்புக்
[illegible] அதிலே சுகுமாரையும் பார்த்தேன்...''

[illegible] வேலையில்லாத தடியன் கடைத்தெருவுக்கும்
[illegible] காரை ஓட்டிண்டு திரியறான் போலிருக்கு...''
[illegible] கேலியாக சூள் கொட்டினாள்.

[illegible] சொல்லிடாதே... பத்மா எனக்கு
[illegible] பத்தி ரொம்ப சொல்லியிருக்கா. உங்க அம்மா
[illegible] எனக்கு அவனைப்பத்தி பேச ரொம்ப பயம்.
[illegible] இடத்திலே வம்புகளில் ஏன் மாட்டிக்கணும்
[illegible] பேசாம இருக்கேன்... பத்மநாபனின் மூத்த
[illegible] இளையவன்தான் வியாபாரத்திலே
[illegible] கெட்டிக்காரனாம். அவர் அதை பலர் முன்னாடி
[illegible] பேசியிருக்காராம். அதனாலே
[illegible] ரொம்ப மனத்தாங்கலாம்...''

[illegible] இருக்கட்டுமே... நமக்கென்ன அதைப்பத்தி
[illegible]''

இப்படி அலட்சியமா பேசாதே வீணா... லக்ஷ்ண
[illegible] - பெரிய இடம் - ஆசைப்பட்டு அவளாகவே
[illegible] கேட்டிருக்கா... உங்கம்மா பிடிவாதத்திலே ஒரு நல்ல

வரனைத் தோத்துட்டோம். எனக்கு [illegible] வயிற்றெரிச்சலா இருக்கு... அதுவும் அந்தப் [illegible] பார்த்த பிறகு என் மனசு ரொம்ப சஞ்சலப்பட்டுது[illegible]

''எந்தப் பெண்ணை?''

''கடைக்குள்ளே வந்து என் பக்கத்திலே [illegible] அந்தப் பெண்ணைச் சொல்றேன்... வெளியே [illegible] நேரே போய் அந்த சிகப்பு வண்ணக் காரில் [illegible] அவளைத்தான் அவன் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் [illegible] நான் நினைக்கிறேன்.''

வீணாவுக்கு முகம் தெரியாத அந்தப் [illegible] ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. அதற்கு [illegible] கதையைக் கேட்கப் பிடிக்காது அவள் எழுந்தாள்.

''பாட்டி, நாளைக்குப் படிக்க வேண்டிய [illegible] நிறைய இருக்கு...'' என்று கூறிவிட்டு வேகமாக [illegible] ஓடினாள்.

கண்ணாடி முன் நின்று தன் உருவத்தைப் [illegible] கொண்டாள். உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு [illegible] மேல் வைத்திருந்த சயன்ஸ் புத்தகத்தை எடுத்து [illegible] மூலையை நோக்கி ஆத்திரமாக விட்டெறிந்தாள்.

''என்ன வீணா, என்ன இதெல்லாம்? யார் [illegible] கோபம்? பாட்டிதான் தத்துபித்துன்னு [illegible] தெரியும்... அவளோட வாயைக் கிளறி விட்டுட்டு, [illegible] ஏன் ஆத்திரப்படறே? எழுந்திரு. மூஞ்சியை அலம்[illegible] கிழே வா...'' என்று அதட்டினாள் சந்திரா.

அன்று இரவு முழுவதும் வீணாவுக்கு [illegible] இல்லை.

[illegible] மாலை அடையாருக்குப் புறப்பட்ட [illegible] தானே முன்வந்தாள் வீணா.

[illegible] இளநீர் கடையருகே பாட்டிக்காக காரைச் [illegible] நிறுத்த வேண்டியிருந்தது.

[illegible] நாக்கை வாட்டறது. ஒரு இளநீர் வாங்கி [illegible] வரேன். உடம்புக்கு நல்லது. நீயும் ஒண்ணு [illegible]...''

[illegible]வேண்டாம். நீங்க போயிட்டு வாங்கோ'' என்றபடி [illegible] புறமாக நிறுத்தி விட்டுத் திரும்பியவள் [illegible] போனாள்.

[illegible] வெப்பு டொயோட்டாவை ஓட்டிக் கொண்டு [illegible] வந்து நின்றான் சுகுமார்.

[illegible]லிருந்த அந்த பெண் - ஏற்கெனவே புத்தகக் [illegible] அவள் பார்த்திருந்த அந்த அழகி இறங்கினாள். [illegible] பாட்டி சொல்கிறாள் போலிருக்கு...'' என [illegible] முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள்

[illegible] உள்ளமும் உடலும் அனலாக எரிந்தன.

15

[illegible] சமயம் அந்த சிவப்பு டொயோட்டாவுக்குப் [illegible] ஒரு வான் வந்து நின்றது.

[illegible] அதற்குள் அடைத்துக் கொண்டிருந்த [illegible] பயணிகள் வெளியே குதித்தனர். எல்லோரும்

இளநீர்க் கடையை நோக்கி படையெடுத்தனர் [illegible] முன்னால் ஒரு பெருத்த கும்பல்... வியாபாரம் [illegible] கட்டத்திலிருந்தது.

இவர்கள் நடுவில் பாட்டி எப்படி தவிக்கிறா[illegible] எனக் கவலையுடன் திரும்பிப் பார்த்த வீணாவுக்கு [illegible] வந்தது. பார்வதி எல்லோரையும் முந்திக்கொண்[illegible] இளநீரைச் சீவி கண் திறந்து வாங்கிக்கொண்டு [illegible] கிடந்த கருங்கல் ஒன்றின்மீது உட்கார்ந்தபடி, [illegible] ஸ்ட்ராவால் உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். இளநீர் [illegible] தொட்டுக் கொள்ள வம்பு தேவைப்பட்டது போலும் [illegible]

அவளது அருகில் அவளை ஒத்த வயதான [illegible] பெண்மணி இளநீரை உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்தாள் [illegible] வருக்கும் இடையே சுவாரஸ்யமான பேச்சு... கொஞ்[illegible] இளநீர் சாப்பிடுவதும்... கொஞ்சம் பேசுவதும், [illegible] மாக பார்வதி மிகவும் குஷியாக இருந்தாள்.

''பாட்டி... யூ ஆர் கிரேட்...'' - மெல்ல சொல்[illegible] கொண்டு, லேசாக முறுவலித்தபடி உட்கார்ந்திருந்[illegible] வீணா.

''ஹலோ!'' என்ற குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்[illegible] திரும்பினாள். சுகுமார் கையில் சீவிக் கண் திறந்த[illegible] ஸ்ட்ரா சொருகிய இளநீர் இருந்தது. காரின் கதவருகே [illegible] நின்றுகொண்டிருந்தான்.

''அந்தக் கூட்டத்திற்குள் உன்னால் புகுந்து சமாளி[illegible] முடியாதுன்னு நானே வாங்கிண்டு வந்துட்டேன் ப்ளீஸ்[illegible]'' என்று அவள்முன் இளநீரை நீட்டினான்.

''உங்களை யார் கேட்டது? நான்சென்ஸ்[illegible]'' சீறினாள் அவள்.

[illegible]யைப் பார்த்தா ரொம்ப தாகமா இருக்காப்பல [illegible] வாங்கிண்டு வந்தேன். உனக்குப் படிப்பு [illegible] உன் அப்பா நினைச்சார். அதுக்காக உன்னை [illegible] முடியுமா? எங்கேயாவது பார்த்தா ஹலோ [illegible]தா?''

''மிஸ்டர் சுகுமார்? வம்பிழுக்காம போங்கோ... [illegible] சிநேகிதம் பாராட்ட நான் விரும்பலை?'' [illegible] அதட்டலாக வீணா.

''அப்படின்னா, நாம ரெண்டு பேரும் விரோதிகளா?'' - [illegible] குரலில் கேட்டான் அவன்.

ஒருகணம் அனுதாபத்தில் கரைந்து போனாள் வீணா. [illegible], சட்டென்று அவளது பிடிவாதம் உணர்வு [illegible] கடிவாளம் போட்டது.

''உங்க சிநேகிதி பாவம், அந்தக் கூட்டத்தில் இளநீர் [illegible] தவிச்சுண்டு இருப்பா - அவளைப் போய் [illegible]கோ!''... முகம் சிவக்க - கண்கள் பளபளக்க - [illegible] தீவிரமாகத் துடிக்க சீறினாள் அவள்.

''அவளா! அவள் என் சிநேகிதி இல்லை... என் [illegible] துர்க்கா. உன்னைப் பெண் பார்க்க வந்தப்போ, [illegible] விட்டுட்டு வந்துட்டோம்னு அவளுக்கு ரொம்ப [illegible]. ''யார் அந்த மோகினி அண்ணா? நம்ம வீட்டு [illegible] பிடிக்காது போன அந்த பெரிய மனுஷன் [illegible] நான் பார்க்க வேண்டாமா? உங்களைப் [illegible] உதறிவிட்ட அந்த அழகியை நான் கட்டாயம் [illegible]ணும்'னு பிடிவாதம் பிடிச்சா. அதுக்கு ஒரு [illegible] கிடைச்சது... ஒரு நாள் நீ புஸ்தகக் கடைக்கு [illegible]தப்போ, அவளுக்குத் தூரத்திலிருந்து உன்னைக் [illegible] தந்தேன்...''

முகமெல்லாம் சூடாகி நெஞ்சு படபட[illegible] கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

''அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா?'' - [illegible] சிரித்தான் சுகுமார்.

வரிசையான பற்கள் ஒளிவீச - கண்கள் மி[illegible] பார்க்கக் கவர்ச்சியாக... மனதை மயக்கினாள். [illegible] மௌனமாக அவனை வீணா வெறித்தாள். [illegible] கேள்வி மிதந்தது.

''என்ன சொன்னாளாம் - உங்க தங்கை?''

''மிஸஸ் ஜகந்நாதனை நான் அம்மாவோட [illegible] மாதர் சங்கத்தில் பார்த்திருக்கேன். ரொம்ப அ[illegible] இருந்தாலும், பார்க்க நன்னா இருப்பா... கூரான [illegible] மூக்கு. ஆனால் இந்தப் பொண்ணு மூக்கு கொஞ்சம் [illegible] போல இருக்கே....! என்று சொன்னாள்.''

''ஷட்அப்! போரும் உங்க ஹாஸ்யம்...! [illegible] கத்த வாயெடுத்தாள் வீணா.

அதற்குள் பார்வதி இளநீரையும்... வம்பையும் [illegible] விட்டு காரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

''உங்க கவனிப்புக்கு ரொம்ப தாங்க்ஸ்...'' [illegible] சிணுங்கிக்கொண்டு காரைக் கிளப்பி - கொஞ்சம் [illegible] சாலை ஓரமாக நிறுத்தினாள். அவளது கைகள் [illegible] மேனி பதறியது. நெஞ்சு தீவிரமாகத் துடித்துக் கொ[illegible] விருப்பும் வெறுப்பும் கலந்த ஓர் அதிசயமான [illegible] அவளை என்னென்னவோ செய்தது. அ[illegible] கோபமும் நெஞ்சை அடைக்கக் கடைக்கண்ணால் [illegible] உறுத்துப் பார்த்தாள்.

[illegible]மாக முறுவலித்துக்கொண்டு அவன் [illegible] சாப்பிடத் தொடங்கியிருந்தான்.

[illegible] வந்த பார்வதி அவசரப்பட்டாள். ''டிக்கியைத் [illegible] இருக்கும். அதிலேயிருந்து கொஞ்சம் ஜலத்தை [illegible] விடு. இளநீர் சாப்பிட்ட எச்சக்கை என்னவோ [illegible] இருக்கு... கடைசிவரை சித்த ஆசாரமா [illegible]டுப் போகலாமேன்னு நினைக்கிறேன்...'' [illegible] நீட்டினாள்.

[illegible] நீரை அவளது கரங்கள்மீது வார்த்தபோது [illegible] தாழ்ந்த குரலில் பேசினாள்:

''அந்தப் பெண்ணை இளநீர் கடையிலே பார்த்தேன், [illegible] யார் தெரியுமா?''

[illegible]ஜாவை மூடி உள்ளே வைத்து டிக்கியைச் [illegible] பேத்தி.

''எந்தப் பெண் பாட்டி?''... தெரியாததுபோல [illegible] வைத்தாள்.

''சுகுமாரோட சுத்தரான்னு சொன்னேனே. அவளைப் [illegible]தேன்... அவ யார் தெரியுமா?''

மௌனமாக பேத்தி காரின் கதவைத் திறந்து [illegible] ஏறி அமர உபசரித்தாள். டிரைவர் ஆசனத்தில் [illegible] கொண்டு வண்டியைக் கிளப்பினாள்.

''அவ சுகுமாரோட தங்கை... பத்மநாபனுக்கு ஒரு [illegible] கல்யாணத்துக்கு இருக்கான்னு தெரியும். அவளே [illegible] இவள்...''

''எப்படி பாட்டி தெரிஞ்சண்டேள்?'' காரை மெல்ல [illegible] சாலைக்குள் திருப்பினாள்.

''அப்படியே சுகுமார் சாயல்! அதே கண்கள்... அதே கூர் மூக்கு யாராவது சொல்லணுமா? மூஞ்சிதான் காட்டிக் கொடுக்கிறதே...''

''பாட்டி! நீங்க பலே ஆசாமிதான்...'' தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். ''ஏன் பாட்டி, அந்தப் பொண்ணுக்கு மூக்கு கொஞ்சம் சப்பையா இல்லையா?'' கேட்டுவிட்டு சற்றுத் தொலைவில் நின்ற சுகுமாரை சிறிது கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

''நீ பார்த்த லக்ஷணம் அவ்வளவுதான்! அண்ணனைப் போல தங்கைக்கும் எடுப்பான மூக்கு...''

''அப்படியா...?'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள். எத்தனை திமிர்! என்னை மட்டந்தட்டிப் பேசறதிலே ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருக்கே இவனுக்கு...'' மனதிற்குள் வெகுண்டாள். மீண்டும் ஒருமுறை பார்வையை அந்தப் பக்கம் திருப்பிவிட்டு வண்டியை வேகமாக ஓட்டினாள்.

''அந்த சுகுமார்கூட வந்திருக்கானே, நீ பார்க்கலையா?''

''அப்படியா...?'' வேண்டுமென்றே அதிசயப் பட்டாள் வீணா.

''நல்ல பொண்ணுடி நீ! உன் காருக்குப் பின்னால் வந்து நின்னுதே ஒரு சிவப்புக் கார்... அதிலிருந்து அவன் இறங்கி நின்றானே - நீ கவனிக்கலையா?''

இத்தனையும் பார்த்துவிட்ட பாட்டி, அந்த இளம் நாடகத்தைப் பார்க்கத் தவறிவிட்டாளே?

சிரித்துக் கொண்டே வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு சென்றாள்.

அன்று இரவு சாப்பாட்டின்போது ஜகந்நாதன் ரொம்பக் கோபமாகக் காணப்பட்டான்.

மாப்பிள்ளையின் கோபத்தை சட்டென்று உணர்வு பூர்வமாக உணர்ந்துகொள்ளும் சக்தி பார்வதிக்கு உண்டு.

வாழைப்பழம் இன்னும் நன்றாகக் கனியவில்லை என்ற குறையைக்கூட சொல்லாது, உரித்து விண்டு வாயில் போட்டு விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

கணவன் வரும்போதே படபடப்பாகக் காணப் படுவதை சந்திரா கவனித்தாள். ஆனால் அவள் எதுவும் கேட்கவில்லை.

ஜகந்நாதனுக்கு எதையும் அவளிடமிருந்து மறைத்து வைத்துப் பழக்கமே கிடையாது.

சப்பாத்தியை விண்டு கூட்டில் தோய்த்து வாயில் போட்டு மென்று கொண்டே பேசினான்:

''அந்த பத்மநாபன் ரொம்ப திமிர் பிடிச்சவன்... இன்னிக்கு சாயங்காலம் நடந்த எங்க மீட்டிங்கிலே, என்னைப் பார்க்காததுபோல நடந்துண்டான்... அத்தோட இல்லைனா கூட நான் சட்டை பண்ணியிருக்க மாட்டேன். எல்லாருக்கும் காப்பியும் - பிஸ்கெட்டும் மட்டுந்தான் [illegible] டீ ப்ரேக்கிலே விநியோகம் பண்ணினா... ஒரு கப் காப்பியை எடுத்துண்டு ஓரமா வந்து நின்னேன். பக்கத்திலே இவன் யாரோடயோ பேசறது கேட்டது. தொழிலதிபர் நீலகண்டனோடதான் பேசிண்டு நின்னான். ஜகந்நாதன் பெண்ணை உன் பிள்ளைக்குப் பார்த்திராமே என்ன ஆச்சு?'ன்னு அவன் கேட்டான். பத்மநாபன் வேணும்னு என் காதில் படறாப்பல கொஞ்சம் உரத்த குரலில் சொன்னான்.

''பொண்ணு பார்க்க அழகே தவிர, சுத்த அசடு [illegible] ரவுண்ட் அத்தனை சுகமில்லே. ஜகந்நாதன் [illegible] ரொம்ப புவர்ஃபாமிலியிலிருந்து வந்தவ... [illegible] பணத்தைப் பார்த்துவிட்ட கர்வம்... என் மனைவி[illegible] அவளைப் பிடிக்கலை. அதனாலே அதை [illegible] பண்ணிட்டோம்னான். எனக்கு ரத்தம் கொதிச்சுப் [illegible] என் பொண் அசடாமே... என் மனைவியின் பிறந்த[illegible] அந்தஸ்து ரொம்பக் குறைவாமே...''

''உண்மையைத்தானே சொன்னார்... ஏன் கோவி[illegible]கணும்?'' - சந்திரா மெல்லக் கேட்டாள்.

''எது உண்மை. என் பொண் அசடா? [illegible] விதத்தில் குறைஞ்சவ...! இந்தப் பழம் புளி[illegible] கதைக்கிறான் மனுசன்! சந்திரா, இப்பவே சொ[illegible]டேன். ஏதாவது சமாதானத்துக்கு வந்து, மறுபடியும் [illegible] சிநேகிதர்கள் பத்மநாபன் வீட்டு வரனைப் பத்தி [illegible] பேசினா, நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன். [illegible] பெண்ணை நான் ஒரு பாழுங்கிணத்திலே தள்ளி[illegible] தள்ளுவேன்... அவன் பிள்ளைக்குத் தரமாட்டேன்'' [illegible] இரைந்து கத்தினான் ஜகந்நாதன்.

''சரி... அதைப்பத்திதான் நாம் முன்னாடி[illegible] தீர்மானிச்சுட்டோமே... எதுக்கு உங்க மனசை அல[illegible]கிறேள்?'' - சமாதானப்படுத்தினாள் சந்திரா.

அன்று எல்லோரும் அரைகுறையாகச் சாப்பி[illegible] விட்டு எழுந்துவிட்டனர்.

பாட்டியைத் தொடர்ந்து பின் கட்டுக்கு வந்[illegible] வீணா.

''பாட்டி, அப்பாவுக்கு இப்படி கோபம் வந்து [illegible] பார்த்ததில்லை...''

[illegible]எல்லாம் உங்க அம்மாவால் வந்த வினை! அந்த [illegible] முதல்லே தானே தேடிண்டு போனா - பின்னாடி [illegible]ம்னு ஒதுக்கினா - இவளுக்கு இத்தனை ராங்கி [illegible] பிள்ளையைப் பெத்தவனுக்கு ரொம்பத் திமிர் [illegible]? அவன் சொன்னதிலே என்ன குத்தம்?''

''நான் அசடா பாட்டி?''

''அசடுதான்! நல்ல வரனை வேண்டாம்னு நீயும், [illegible] அம்மாவோட சேர்ந்துண்டு தலையாட்டினே...''

''பாட்டி...'' என்று கூவிய பேத்தி அவளை இறுக்க [illegible] கட்டிக்கொண்டாள்.

''இப்போ எதுக்காக அழறே...'' - பாட்டி பேத்தியை [illegible]னாள்.

விருப்பும் - வெறுப்புமாகத் தன் உள்ளத்திலே [illegible] கொந்தளித்த உணர்வைச் சொல்லத் தெரியாது [illegible] விம்மி விம்மி அழுதாள்.

16

நாட்கள் பல விரைந்தன.

[illegible] தவறாது பாட்டியை கோவிலுக்கும், கடைத் [illegible]க்கும் வீணா மாலை வேளைகளில் காரில் [illegible] சென்று வந்தாள். காலேஜிலிருந்து களைத்துப் [illegible] வரும் மகள் காரை ஓட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டது [illegible]வுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அப்படி திடீரென்று [illegible]யிடம் என்ன ஒட்டுதல் என்றும் புரியவில்லை.

'டிரைவர் இருக்கும்போது நீ ஏன் கஷ்டப் படணும்?'... ஜாடையாகச் சொல்லிப் பார்த்தாள்.

'குழந்தை என்னை அழைச்சுண்டு போக ஆசைப் படறாள் - அவளை விடு' - பார்வதி அதட்டிவிட்டு [illegible] உரிமையுடன் பேத்தியுடன் பல இடங்களுக்கும் [illegible] பவனி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

ஓய்வு நாளில் கூட வீணாவை வீட்டில் தங்க விடவில்லை. சாஸ்திரிநகர், கோடம்பாக்கம், கோட்டூர்புரம் என்று தன் தோழிகளைத் தேடிக்கொண்டு போக பேத்தியின் சாரத்தியம் அவளுக்குத் தேவைப்பட்டது.

'எங்கேயாவது மறுபடி கண்ணில் சுகுமார் தென்பட மாட்டானா?' என்ற ஆதங்கத்தில்தான் வீணா பாட்டிக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளது காரில் கண்ட அந்த பெண் அவன் தங்கை என்ற உண்மை தெரிந்தபின் மனம் இலேசாகிப் போய் விட்ட உணர்வு... பாவம், தவறாக நினைத்து விட்டோமே என்ற ஆதங்கம்... அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக மறுபடி அவனைச் சந்திக்கும்போது முகத்தைக் கடுத்துக்கொண்டதற்கு மன்னிப்புகோரும் வகையில் லேசாக புன்முறுவலிக்க வேண்டும் என்றதொரு தவிப்பு. பாட்டி போன இடங்களில் அவர்கள் வீட்டைப்பற்றிய தகவல் எதையாவது [illegible] சேகரித்துக் கொண்டு வருவாள் என்ற எதிர்பார்ப்பு...

ஆனால் அந்த சிவப்பு டொயோட்டாவை எங்குமே காணவில்லை.

''ஒரு சமயம் அவன் வெளியூருக்குப் போய் விட்டானா? பாட்டிக்கு அந்த சங்கதி காதில்பட வில்லையா? ஏன் இப்போது பாட்டி அவர்கள் வீட்டைப்

[illegible] எதுவுமே பேசுவதில்லை...'' அந்த ஏமாற்றம் [illegible] எரிச்சலைத் தந்தது.

அம்மாவிடம் சிடுசிடுத்தாள். வேலைக்காரர்களிடம் [illegible] கொண்டாள். ஆனால், பாட்டியிடம் தன் [illegible] சிறிதும் காட்ட முடியவில்லை. அவளது [illegible] தொணப்புகளைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்று காலை கல்லூரிக்குப் போக ஆயத்தமாகி வீணா மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள்.

வழக்கம் போல திடீர் விஜயம் செய்து விட்டுப்போக [illegible] பெரியப்பா மகன் ராஜு வந்திருந்தான். எப்பொழுதும் உற்சாகமாக உரத்த குரலில்தான் அவன் பேசுவான். முன்னறை அவன் வரவால் கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது. மாப்பிள்ளை வெளியே சென்று விட்டார் [illegible], பார்வதி சட்டென்று அங்கே வந்து கலந்து [illegible], அக்கறையுடன் அவர்கள் குடும்பத்து [illegible] விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அண்ணாவுக்கு 'ஹலோ' சொல்லிவிட்டு நழுவி [illegible] உத்தேசத்துடன் முன்னறைப் பக்கம் வந்த வீணா [illegible] நின்றாள். அவளது நெஞ்சு படபடவென்று [illegible] கொண்டது.

''சமீபகாலமாக எனக்கு பத்மநாபனோட வியாபார [illegible] நெருக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறதால், அருண் நர்ஸிங் ஹோமில் போய் சுகுமாரை எட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்தேன். [illegible] அங்கே அட்மிட் பண்ணி இரண்டு நாள் ஆகிறதாம்...''

''அப்படியா? பாவம்...'' அம்மா சொன்னது காதில் [illegible]

''கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னாடிகூட [illegible] பார்த்தேன். காரை ஓட்டிண்டு தங்கையோடு [illegible] அடுத்த நிமிஷம் என்ன நடக்கும்னு யாருக்குத் [illegible] சூள் கொட்டினாள் பார்வதி.

''சுகுமாருக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது? [illegible] ஏற்பட்டது?'' பலவும் கேட்க வேண்டும் [illegible] வீணாவுக்கு ஆவலாக இருந்தது.

ராஜு அதற்கு முன்னர் அங்கே வந்திருந்த [illegible] சுகுமாரைத் தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று [illegible] விட்டிருந்தாளே இப்போது அண்ணாவிடம் [illegible] பிடிக்காதவனைப் பற்றி விசாரிப்பது? அம்மாதான் [illegible] நினைப்பாள்?

வெட்கமாக- துக்கமாக- வேதனையாக [illegible]

மெல்ல முன்னறைக்குள் தலையை நீட்டி, ''[illegible] சௌக்கியமா? நான் காலேஜுக்குப் போய்க் [illegible] கேன். அப்புறம் பார்க்கறேன்...'' என்று [illegible] பதிலுக்குக் காத்திராது விரைந்து வாசலில் தயாராக [illegible] காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

கல்லூரியில் நாள் முழுவதும் அவனைப் [illegible] நினைப்பு... ''என்ன ஆயிற்று? எதற்காக நர்ஸிங் [illegible] அனுமதிச்சிருக்காங்க?'' என்று சங்கடத்திற்குள் [illegible] கொண்டிருந்தாள்.

மாணவிகள் உபயோகத்திற்கு என்று ஒரு [illegible] பேசி அங்கே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

நர்ஸிங்ஹோமின் ரிஸப்ஷனைக் [illegible] விசாரிக்கலாம் என்று மனத்தில் எண்ணம் ஓடியது.

ஆனால், அங்கே எப்பொழுதும் ஒரு பெரிய க்யூ! [illegible] அது ஒரு பொது இடம். அந்தரங்கமாக எதுவும் முடியாதே?

மாலை வீட்டுக்கு வந்தவளுக்கு ஒரே பரபரப்பு.

முகத்தை அலம்பிக்கொண்டு கண்ணாடி முன் நின்று [illegible] அலங்காரம் செய்துகொள்ள நேரம் இருக்க [illegible] வேகமாக உடை மாற்றிக் கொண்டாள்.

அம்மா டிபன் சாப்பிட வரும்படி குரல் கொடுக்கு [illegible] அவள் போனில் தானே விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ள [illegible] என்ற அவா... டெலிபோன் டைரக்டரியை [illegible] புரட்டினாள்.

அந்த நர்ஸிங்ஹோமின் எண்களை மனத்தில் [illegible] கொண்டு வேகமாகச் சுழற்றினாள்.

[illegible] டென்று தொடர்பு கிடைத்தால்தானே?

ஒரு பெரிய நர்ஸிங்ஹோம்... யார் யாரோ எதற் [illegible] போனில் நாள் முழுவதும் பேசிக்கொண் [illegible] ளே? பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு மீண்டும் [illegible] னாள்.

''ஹலோ! அருண் நர்ஸிங்ஹோம்...'' - தேனாகக் [illegible] ரிசப்ஷனிஸ்டின் குரல் கேட்டதும்தான் அவளுக்கு [illegible] வந்தது.

''உங்கள் நர்ஸிங்ஹோமில் சுகுமார் என்பவரை [illegible] இருக்காங்க... எதுக்காகன்னு சொல்ல முடியுமா!''

''இருங்க, பார்த்துச் சொல்றேன்...'' - நேரம் மீண்டும் [illegible] கனத்தது வீணாவுக்கு.

''பி. சுகுமார் - கே. சுகுமார்னு ரெண்டு [illegible] இருக்காங்க... இதில் யாரைப்பத்தி நீங்க விசா[illegible]

''பி. சுகுமார் என்பவரைப்பற்றி சொல்ல [illegible] எப்போது நர்ஸிங்ஹோமில் சேர்த்தாங்க - [illegible] கொஞ்சம் விவரம் தேவை.''

''இதையெல்லாம் நான் கண்டவர்களுக்[illegible] முடியாது. எனக்குத் தெரியவும் வாய்ப்பி[illegible] நேரே வந்து விசாரிப்பதுதான் முறை...'' [illegible] கென்று முறிந்துபோனது.

வீணா உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு [illegible] ரிசீவரை அழுத்தமாக ஸ்டாண்ட் மீது வை[illegible] எழுந்தாள். அதற்குள் அம்மா குரல் கொடுத்து [illegible]

''வரேன் அம்மா! நீங்க ஒண்ணு...'' என்[illegible] கொண்டு மாடிப்படிகளில் வேகமாக இறங்கி[illegible]

பாட்டி சாப்பாட்டறை மேஜையருகே [illegible] திருந்தாள்.

''உனக்கு பிடிச்ச சேவை டிபன் இன்னிக்கு' [illegible] சாப்பிடு. அப்புறம் கோவிலுக்குப் போகலாம்.' [illegible] சொன்னபோது, எரிச்சல் தாளாது ஓவென்[illegible] வேண்டும் போலிருந்தது. பாட்டியை இ[illegible] விரோதித்துக்கொள்ள முடியாதே.

''முந்தாநாள் டிபனுக்கு சேவை பண்ணக் [illegible] ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினே? இப்போ [illegible] பார்த்திண்டு முழிக்கிறியே... உனக்கு என்ன வந்[illegible]

- அம்மா அதட்டியபோது, அவளுக்கு [illegible] தொண்டையை அடைத்தது. சேவை டிபன் [illegible] வில்லை. காப்பி விஷமாகக் கசந்தது.

[illegible] அப்படியே மீதமாகப் போட்டதை விட்டு [illegible] உதறிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

[illegible] வெளியே போகணும்னா சொல்லுங்க... [illegible]த்திலே இருப்பேன்'' என்று கூறிவிட்டு, [illegible] கழுவிக்கொண்டு வேகமாக முன்பக்கம் [illegible]விட்டாள்.

[illegible] நேரத்தில் பார்வதி பிரம்புக் கூடையுடன் [illegible] விட்டாள்.

[illegible]! எங்கேம்மா இருக்கே... கோவிலுக்குப் [illegible]'' என்று கேட்டதும் ஓடோடி வந்தாள் பேத்தி. [illegible] காரைத் திருப்பியபோதுதான் அவளுக்கு மூச்சு [illegible] வந்தது.

[illegible] பார்வதி பெரிய சஸ்பென்ஸ் மகராசி! [illegible] ராஜு'' சொன்ன விஷயத்தை சட்டென்று அவள் [illegible] அவிழ்த்துவிடவில்லை. கோவில்வரை [illegible]வே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

[illegible]வுக்குப் பொறுக்கவில்லை. மண்டை வெடித்தது. [illegible]தைவிட்டு கேட்டு விட்டாள்.

''[illegible] கார்த்தாலே அண்ணா நர்ஸிங்ஹோமுக்குப் [illegible] வந்ததாகச் சொன்னாரே யாருக்கு என்ன [illegible]!'' மெல்ல கேட்டபடி கோவில் வாசலில் ஒரு [illegible] காரை நிறுத்தினாள்.

[illegible] பேத்தியை ஒரு மாதிரி பார்த்துவிட்டு [illegible] மெல்ல சிரித்துக்கொண்டாள்.

''உனக்குக் கேட்க சுவாரஸ்யமிருக்காதுன்னு நான் [illegible] நாழி சொல்லவில்லை. எனக்கென்னவோ

பாவம்னு இருக்கு. நீ மாடிப்படிகளிலே அப்படி குதிச்சுண்டு வரதைப் பார்க்கும்போது பயமாத்தானிருக்கு...''

''என்ன பாட்டி அதுக்கும் நான் கேட்ட கேள்விக்கும் என்ன சம்பந்தம்?'' - எரிச்சலை அடக்கிக்கொண்டு இறங்கக் கதவைத் திறந்துவிட்டாள்.

''சம்பந்தம் இருக்கு... என்னதான் இள வயசு கூட கொஞ்சம் அடக்கம் வேணும். இந்த உன்னாட்டமா பந்துபோல மாடிப்படிகளிலே வழக்கம்போல இருக்கு. முந்தாநேத்தி படிதவறி வராப்பல விழுந்து உருண்டு கீழே வந்து உடம்பெல்லாம் நல்ல அடி. அத்தோட வலதுகால் முறிஞ்சுபோச்சாம். நல்லவேளை தலையில் விழலையாம்! வந்த வினை காலோட போச்சு. அதுக்குத்தான் சொல்றேன். நீ கூட ஜாக்கிரதையா இறங்கு. அவன் ஆண் பிள்ளை. காலை ஒடிச்சிண்டு பாதகமில்லை. பெண் குழந்தை நீ கல்யாணத்துக்கு நிக்கறவ. கால் கையை ஒடிச்சுக்க கட்டுபடியாகுமா? அந்த பொண்ணு ஒரு தடவை கீழே விழுந்து ஒடிச்சுண்டா - அதுக்கப்புறம் கொஞ்சம் விந்தி நடக்கிறாள்னு கதை கட்டுவா! உடம்பிலே ஒரு இல்லாம நன்னா அழகா இருக்கறச்சயே, பொண்ணு கல்யாணம் என்கிறது பெரிய பிரச்சினையா இருக்கு'' பார்வதி மூச்சுவிடாது பேசினாள்.

வீணாவுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மனம் கரைந்துபோயிற்று.

நேரே போய்ப் பார்த்து தனது அனுதாபத்தை ''சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்போல ஆவலாக இருந்தது

வேளை எழுந்ததும், அப்படியா தடுமாறு யாண்டான்? ஒரு சமயம் குடிமயக்கமா?''

கண்டவா கண்டபடி பேசறதை நீங்க அன்னிக்கு அண்ணா சொன்னதை நீங்க அவா வீட்டிலே யாரும் குடிக்கிற பார்ட்டியிலே கூட நாசுக்காக நழுவிக் பெரிய தொழிலதிபர் வீட்டுப்பிள்ளை - கூட வியாபாரத்திற்கு உதவி பண்றார் இல்லாத பழக்கவழக்கங்களை அவர் மேலே நியாயமா'' - வீணா அதட்டினாள்.

அவனைப் பத்திப் பேசினா கோபம் வறது? பார்த்து நடக்கக் கூடாதா... இள திமிர்! இப்போ அவன்தானே அனுபவிக் அதுக்கு சொல்ல வந்தேன்.'' பாட்டி கூறி விட்டு செல்ல கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

அனுபவிக்கிறது அவன் மட்டுமல்ல; நான்கூட'' சொல்ல முடியாத வீணா, பாட்டியுடன் தேங்காய் முதலியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு கோவிலுக்குள்

அன்றாடம் பாட்டி கோவிலுக்குள் போவாள். பேத்தி புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டு காரில் காத்துக் இருப்பது வழக்கம். இன்று? அந்தச் சங்கதியைக் - வீணாவுக்குக் கோவிலுக்குள் சென்று, பிரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும் துடிப்பு ஏற்பட்டது.

கற்பூர ஜோதியை வணங்கியபோது அவள் கண்கள் போயின.

சுகுமாரை நினைக்கும்போதும் - பார்க்க[illegible] வில்லை என்ற ஏமாற்றம் தாக்கும் போதும் அ[illegible] நர்ஸிங் ஹோமில் இருக்கும் சங்கதி தெரிந்தபோ[illegible] அவள் மனத்தில் ஏன் இந்த ஆவேசம்? காதல் [illegible] துயரமானதொரு உணர்வா...? ஏக்கமுடன் [illegible] விட்டாள் வீணா.

17

அன்று இரவு ஜகந்நாதன் சாப்பாட்டிற்கு[illegible] மாடி ஹாலில் சோபா ஒன்றிலே சாய்ந்தபடி [illegible] பத்திரிகை ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

சட்டென்று உறக்கம் வராவிட்டால், அவன் [illegible] நேரம் படித்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம்.

பால் தம்ளருடன் மேலே வந்த சந்திரா [illegible] அருகே வந்து நின்றாள்.

''என்ன ஒரு மாதிரியா இருக்கேள் தலைவலி[illegible] கவலையுடன் கேட்டபடி தம்ளரை அருகிலிருந்த [illegible] மீது வைத்தாள்.

''பத்மநாபன் பிள்ளை சுகுமார் மாடிப்படியில் [illegible] விழுந்து காலை ஒடிச்சுக் கொண்டு நர்ஸிங்ஹோ[illegible] கிடக்கானாம்...''

''தெரியும் எனக்கு. நம்ப ராஜு வந்திருந்த[illegible] சொன்னான். அவன் போய் பார்த்துட்டு வந்தானாம்.''

''அதுக்குள்ளே உனக்கு நியூஸ் வந்துட்டிருக்கு[illegible] பரவாயில்லை!'' என்று சிரித்தபடி தம்ளரை எடுத்து[illegible] கொண்டு மெல்லப் பாலைப் பருகத் தொடங்கினான்.

''[illegible]ங்க போய் பார்த்துட்டு வந்தேளா?'' - சந்திரா [illegible] குரலில் கேட்டாள்.

''நான் எப்படி போக முடியும்? முன்போல இருந்தா [illegible]க்குப் போய் எட்டிப்பார்த்துட்டு வந்திருப்பேன். [illegible] நான் கொடுக்கலைன்னு அந்த மனுசன் [illegible]ண்டு இருக்கான். வெட்கத்தை விட்டு நான் போய் [illegible] முடியுமா? மனசை மாத்திண்டு பெண் கொடுக்கத் [illegible] காக்காய் பிடிக்கிறேன்னு நினைச்சுண்டா [illegible]. ஆனால் என் மனம் கொஞ்சம் வேதனைப் [illegible] உண்மை. அந்த பிள்ளை சுகுமார் மேலே எனக்கு [illegible] ஏதும் கிடையாது...''

''உங்க பொண்ணுக்குத்தான் அவன் மேலே [illegible]. யாரோ சொன்னதையெல்லாம் வச்சுண்டு [illegible] வேண்டாம்னு பிடிவாதம் பண்ணி நம்மை பெரிய [illegible]ல் மாட்டி விட்டுட்டா. காயம் ரொம்ப அதிக [illegible]லையே?'' - அனுதாபமாகக் கேட்டாள்.

[illegible]டாது மாடிப்படிகளில் ஏறிவந்து கொண்டிருந்த [illegible]க்கு அவர்கள் பேசியது நன்றாகக் கேட்டது.

மெல்ல அவர்கள் கண்களில் படாது வராந்தாவில் [illegible] கிடந்த இருளில் நடந்து, தன் அறைக்குள் சென்று [illegible]படாது மறைந்து கொண்டாள்.

அப்பாவுக்கு அந்த இடம் நழுவிப்போனது பற்றி [illegible] ஆதங்கம் இருப்பது புரிந்தது.

நல்ல வரனை உதறி விட்டாளே என்று அம்மா [illegible]படுவதும் தெரிந்தது.

அவள்...?

சுகுமாரை எப்படியாவது போய் பார்த்து வேண்டும் என்ற ஆவலில் தவித்தாள்.

படுக்கையறையில் இருந்த ஜன்னல் திரையை ஒதுக்கி வெளியே பார்த்தாள்.

தோட்டத்தின் பின்புறத்து விளக்கு எரியவில்லை. இருள் மையாகக் கப்பிக் கொண்டிருந்தது.

எலியையோ - பூனையையோ கண்டுவிட்ட நாய் ஆக்ரோஷமாகக் குலைக்கத் தொடங்கியதும் நடுங்கிப் போனாள் வீணா.

தொப்பென்று படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டாள். சமீபகாலத்தில் அவளுக்கு எந்த சிறுவிஷயமும் நடுக்கத்தைக் கொடுத்தது. உடம்பு கிடுகிடுவென ஆடியது. இனம் காணாத ஒருவித ஏக்கத்தில் மனது சதா வருந்தியது. முன்போல அவளிடம் உற்சாகம் இல்லை. கல்லூரி யிலிருந்து வந்ததும் புத்தகங்களை வாசல் வராந்தாவில் வைத்து விட்டு ரம்மியுடன் ஒரு மூச்சு ஓடி விளையாடி விட்டுத்தான் உள்ளே வருவது வழக்கம். ஆனால், அன்று மாலை ஆசையுடன் தன்மேல் விழுந்த ரம்மியை அவள் கையால் தள்ளிவிட்டு உள்ளே வந்தாள்.

ரம்மி பாவம்! என்ன தவறு செய்தது? அதன்மீது அப்படி ஒரு எரிச்சல் ஏன்?

எல்லாவற்றிற்கும் காரணம், அவளுக்குக் கொஞ்ச காலமாக சுகுமார் மேல் ஏற்பட்டிருந்த அன்புதான்.

துர்க்கா அவனது சகோதரி என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பின், அந்த அன்பு ஆயிரம் மடங்காகி மனதை கனத்துத் தொலைத்தது. இப்போது அவன் விபத்துக் குள்ளாகி நர்ஸிங்ஹோமில் கிடப்பதைக் கேட்டதும்

[illegible] அவளை எப்படி ஆட்டிப் படைத்தது. [illegible] அவள் மறுநாள் காலை கல்லூரிக்குப் போகும் [illegible]லோ அல்லது திரும்பு முன்னரோ அந்த நர்ஸிங் ஹோமுக்குப் போய் பார்த்தாக வேண்டும்...

[illegible] ஓரங்களில் கசிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு படுக்கை மீது சரிந்தாள்.

“கல்லூரியிலிருந்து திரும்பிய பிறகு பாட்டியை [illegible] அழைத்துச் செல்லும்போது... போனால்...” - [illegible] ஒரு எண்ணம் மனத்தில் தோன்றியது.

பாட்டி வேண்டாம். ஓட்டை வாய் - ஏதாவது உளறி வைத்து விடுவாள் என்ற அச்சம் குறுக்கிட... கல்லூரியின் இடைவேளையின் போது போய் பார்த்துவிட்டு வர வேண்டுமென்ற முடிவுடன்தான் கிளம்பியிருந்தாள். அப்பொழுது அன்று அவளுக்கு ஒரே ஒரு வகுப்புதான் இருந்தது. அதற்கு மட்டம் போட்டுவிட்டு அவள் பகல் உணவு நேரத்தின் போது கல்லூரியை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

பிறந்ததிலிருந்து காரில் சவாரி செய்தே பழக்கப் பட்டவள். ஆட்டோவிலோ - பஸ்ஸிலோ பயணப்பட்ட அனுபவமே கிடையாது.

அவளது தந்தைக்குத் தெரிந்தால் குடிமுழுகி விட்டது என்று கூப்பாடு போடுவார். தன்னந்தனியாக அவள் ஆட்டோவிலோ, வேறு எதிலுமோ ஊரைச் சுற்றுவது அப்பாவுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காத காரியம்.

சாலையில் ஓடிக் கொண்டிருந்த ஒரு ஆட்டோவைக் கைதட்டி நிறுத்தி ஏறிக் கொண்டாள்.

பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெண்ணாகப் [illegible] தொலைத்ததனால் அவளுக்கு எத்தனையோ [illegible] பழக்கத்திலில்லாதிருந்தது.

இதுவரை அவள் யாரையும் அரசு ஆஸ்பத்திரி[illegible] அல்லது தனியார் நர்ஸிங்ஹோமிலோ போய் [illegible] பழக்கமில்லை.

குழந்தை என்று அவளை அந்தக் கடமை[illegible] அப்பாவும் அம்மாவும் ஒதுக்கி வைத்திருந்தனர்.

அந்தக் குழந்தைக்கு இப்போது தா[illegible] மனதுக்குப் பிடித்தவனைப் போய் நர்ஸிங்[illegible] பார்த்துப் பேச வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்... தெரி[illegible] யாராவது அவளை அங்கு பார்த்துவிட்டு அ[illegible] சொல்லி விட்டால்?

அம்மாவின் மாதர் சங்கத்து உறுப்பினர்கள் [illegible] அங்கே தென்பட்டு விட்டால்...

பலவித சந்தேகங்களுடன் ஆட்டோவை [illegible] விட்டு, தோள்பையை இறுக்கமாகப் பற்றிக் [illegible] அருண் நர்ஸிங்ஹோமுக்குள் நுழைந்தாள்.

சமீப காலத்தில் புதிதாகத் தோன்றிய [illegible] மருத்துவமனைகளில் அருண் நர்ஸிங்ஹோமும் [illegible] நுங்கம்பாக்கம் சிங்கார் அவென்யூவில், இருபக்[illegible] பூச்சொறிந்த செங்கொன்றை மரங்கள் அடர்ந்த [illegible] முடிவில்... பசுமையானதொரு தோட்டத்தின் [illegible] வெளேரென்று காணப்பட்ட கட்டடத்தின் [illegible] சமீபித்தபோது, அவள் நெஞ்சு படபடவென்று [illegible] கொண்டது. அது பார்வையாளர் நேரமல்ல. [illegible] அவளைக் கண்டதும் பவ்யமாகக் கண்ணாடிக் [illegible]

[illegible] திறந்து வழி விட்டான் காவல்காரன். முகம் [illegible] சன்மைகா. மேஜைக்கு பின்னால் நின்ற [illegible]ஸிஸ்ட்டின் முகத்தில் அலங்காரப் புன்னகை [illegible]இல்லை. பகல் உணவு நேரம் ஒரு வாய் காப்பியைக் [illegible] நேரமின்றி அவள் தொடர்ந்து வேலை செய்ய [illegible] நிர்ப்பந்தம். டிபன் டப்பாவை மெல்ல திறந்து [illegible] மேல் வைத்துவிட்டு, சாப்பிடத் தொடங்கியவள் [illegible] வீணா நின்றபோது அவளுக்குத் தாங்க முடியாத [illegible] வாயில் அடைத்துக் கொண்டிருந்த தோசை [illegible] 'லபக்' கென்று விழுங்கிவிட்டு, முறைத்துப் [illegible] ''பார்வையாளர் நேரமில்லையே. என்ன [illegible]...'' சிடுசிடுத்தாள் அந்தப் பெண்.

''[illegible]திக்குப் போன் பண்ணினேன் நேரே வந்து [illegible] சொன்னீங்க... பி. சுகுமார் என்பவரை பத்தி [illegible] தெரிஞ்சுக்கணும்...''

''[illegible] ஞாபகமில்லை. எத்தனையோ பேர் [illegible]கிறாங்க. எல்லாத்தையும் ஞாபகம் வச்சுக்க [illegible]? விவரம் சொல்றது என் வேலையில்லை. அதோ [illegible]லே அந்தப் பக்கம் தெரிகிற ஆபீசிலே போய் [illegible] பாருங்க. அட்மிஷன் செய்கிற ஆபீசருக்கு விவரம் [illegible].'' - அசட்டையாக ஒரு திக்கைச் சுட்டிக் [illegible]விட்டு, டிபன் டப்பாவை காலி செய்யத் திரும்பி [illegible] கொண்டாள் அவள்.

இதுமாதிரி முகத்தில் அடித்தாற்போல அவர்களது [illegible]வில் யாராவது பேசியிருந்தால் நிலைமை [illegible]விட்டிருக்கும்! 'காரியம் நடக்க வேண்டுமானால் [illegible]யின் காலையும் பிடித்தாக வேண்டும்' என்று [illegible] அடிக்கடி சொல்கிறாளே... அது இது தான் போலும்

என எண்ணி தன்னுள் வெகுண்டவளாக [illegible] ஆபீசின் பக்கம் விரைந்தாள்.

அந்த அலுவலருக்கும் இப்போது பகல் [illegible] நேரம். கவுண்டருக்குப் பின்னால் தன் [illegible] சிலருடன் உட்கார்ந்து கொண்டு - பேசி சிரித்தபடி [illegible] சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஓர் இளம் [illegible] கவுண்டரின் முன்னால் வந்து நிற்பதைக் [illegible] காணாததுபோல ஓரக்கண்ணால் அவளது அழகை [illegible] செய்து கொண்டு, தன் சகாக்க[illegible] வார்த்தையாடுவதிலே தீவிரமாக இருந்தார் அவர்.

''ஸார்... ஸார்...'' குழைவாகக் கூப்பிட்டாள் [illegible]

''என்னம்மா வேணும்? டிபன் நேரத்திலே [illegible] தொல்லை கொடுக்கறீங்களே...'' - சிடுசிடுத்தபடி [illegible]

''பி. சுகுமார் என்பவரைப் பற்றி விவரம் [illegible] வந்திருக்கேன்...'' என்று மிகவும் மெலிந்த குரலில் [illegible] சொன்னதும் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார் அவர்.

நர்ஸிங் ஹோமின் டைரக்டருக்கு வேண்டிய [illegible] வீட்டு பிள்ளை பி. சுகுமார். அவனை அனுமதித்த [illegible] நர்ஸிங்ஹோமே அமர்க்களப்பட்டுப் போனது. [illegible] அறையில் கிடக்கும் அவனைப் பார்வையாளர்கள் [illegible] நேரத்திலும் வந்து பார்த்துப் போக அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தனர். தனிச் சலுகைகளுடன் படுத்துக் [illegible] அவனைப் பற்றி விசாரிக்க வந்திருக்கும் இவள் [illegible] பெரிய மனிதர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவளாகத்தான் [illegible] வேண்டும் - ஏடாகூடமாகப் பேசிவிட்டு, டைரக்[illegible] ஏன் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ள வேணும்?

[illegible] புன்னகையை முகத்திலே வரவழைத்துக் [illegible] தணிந்த குரலில் பேச ஆரம்பித்தார் அவர்.

''அவரைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்களா? மூணாவது [illegible] வலது கோடியில் இருக்கிற வி.ஐ.பி. ரூம்லே [illegible] ஆகியிருக்கார். ஹெட் இன்ஜரியான்னு அப்சர்வ் [illegible]ங்க. இல்லேன்னு தெரிஞ்சு விட்டது. எதுக்கும் [illegible] விவரங்களை வார்ட் நர்ஸிடம் கேட்டுக்கோங்க. [illegible] அவரை கவனிக்கிற டாக்டர் மோகன்கிட்டே [illegible]...''

''[illegible] போய் அவரைப் பார்க்கலாம் இல்லையா?''

''[illegible] பார்க்கலாம் அம்மா... லிப்ட்லே போங்க...''

[illegible]மாகச் சொன்னார். வி.ஐ.பி. அறை நோயாளிக்கு [illegible] என்றதுமே மனிதன் குரலில் எத்தனை குழைவு? [illegible] சிரித்தபடி லிப்ட்டில் ஏறி மூன்றாவது தளத்தை [illegible]தாள்.

[illegible] வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்த [illegible] கேட்டாள்.

''வி.ஐ.பி. அறையிலே அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிற [illegible] எப்படியிருக்கார்?''

[illegible]டென்று நின்றாள் நர்ஸ். அந்த அறை நோயாளி [illegible] மின் விசை தாக்கிவிட்டது போன்ற கவனம்.

[illegible] கீழும் அவளைத் துழாவிப் பார்த்தபடி [illegible]. ''வலது கால் எலும்பு முறிவுக்கு பிளாஸ்டர் [illegible]ருக்காங்க... வேறே ஹெட் இன்ஜுரி இல்லேன்னு [illegible] தீர்மானமா சொல்லிட்டார். இப்போ [illegible] இருக்கார். பார்க்கணுமா?''

தலையை ஆட்டி விட்டு வேகமாக [illegible] அறைப்பக்கம் விரைந்தாள். நர்ஸ் அப்பால் [illegible] வராந்தா வெறுமையாக இருந்தது. பகல் [illegible] நேரமாதலால் ஆட்களின் அரவமற்று அந்தப் [illegible] அமைதியில் மூழ்கிக் கிடந்தது. மெல்லக் கதவைத் [illegible] கொண்டு உள்ளே கொட்டிய ஏ.சி.யின் குளிர்ச்சி [illegible] நுழைந்தாள். ஜன்னல் திரைகள் இழுத்து [illegible] பட்டிருந்ததால், உள்ளே கவிந்திருந்த இருளில் [illegible] கண்களுக்கு எதுவுமே புலப்படவில்லை. சில [illegible] களுக்குப்பின் கட்டிலின் வடிவமும் - அதில் [illegible] சுகுமாரின் உருவமும் தெரிந்தபோது மிக்க [illegible] அருகில் நெருங்கினாள்.

கழுத்துவரை வெள்ளை விரிப்பில் [illegible] படுக்கை மீது கிடந்த சுகுமார் ஆழ்ந்து உறங்கிக் [illegible] டிருந்தான். லேசாக அவன் மூச்சு விடும் சப்தம் [illegible] தான் கேட்டது.

ஒரு சமயம் புரண்டு படுக்கும்போது, [illegible] கொள்ளக் கூடும் என்று கொஞ்ச நேரம் தயக்கத்துடன் [illegible] நின்றாள். சுகுமார் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தா[illegible] கதவைத் திறந்து மெள்ள எட்டிப் பார்த்தவள் [illegible] போனாள். சுகுமாரின் தாய் வராந்தாவின் கோடி[illegible] வருவது தெரிந்தது. சட்டென்று வெளிப்பக்கம் [illegible] இன்னொரு வராந்தாவிற்குள் வேகமாக நடந்து [illegible] கோடியிலிருந்த லிப்ட்டுக்குள் நுழைந்த[illegible] அவளுக்கு மூச்சு வந்தது.

என்ன காரியம் செய்ய இருந்தாள் அவள்?

''சாரதா அம்மாவை நேருக்கு நேர் [illegible] விட்டிருந்தால்..? இங்கே எதுக்கு வந்தே? என்று [illegible]

[illegible] விட்டால்? அம்மாவுக்கோ அப்பாவுக்கோ சங்கதி [illegible] விட்டால்... ஐயோ! எத்தனை பெரிய அவமானம்-'' [illegible], காலும் கையும் பதற நர்ஸிங்ஹோமிலிருந்து [illegible]. எதிரே நின்றதொரு ஆட்டோவில் ஏறிக் [illegible].

"[illegible] போகணும்?" ஆட்டோக்காரர் அழுத்தமாகக் [illegible], அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

"[illegible] கல்லூரிக்கு'' என்று கூறிவிட்டு சாய்ந்து [illegible]. ஏதோ கொலைக்குற்றம் செய்துவிட்டது [illegible] இந்த படபடப்பு? இப்படி ஏன் வியர்த்துக் [illegible]? ஏன் இந்தக் குற்ற உணர்வு... அவளுக்கே [illegible] இருந்தது.

18

[illegible] நாள் மாலை-

[illegible] வீணா வருமுன் பாட்டி பார்வதி [illegible] போய்விட்டிருந்தாள்.

[illegible] பெருத்த ஏமாற்றம்.

"[illegible] களைச்சுப் போயிருக்கே... காப்பியைச் [illegible] உன் ரூமிலே போய் சித்த உட்கார். அப்பா [illegible] கூப்பிடறேன்...'' அவள் விரும்பாத போது [illegible] வற்புறுத்தி மாடிக்கு அனுப்பி விட்டாள்.

[illegible] அறையில் நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி ஜன்னல் [illegible] தோட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வெகுநேரம்

உட்கார்ந்திருந்தாள். பொழுது நீண்டு எறும்பாக [illegible] கொண்டிருந்தது.

அஸ்தமிக்கும் சமயம் அம்மாவின் [illegible] தோட்டத்திற்குள் புகுவதைக் கண்டு எழுந்து [illegible] அருகே வந்தாள்.

பாட்டி பிரசாதக் கூடையுடன் அதிலிருந்து [illegible] வதைக் கண்டதும் அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. [illegible] நாள் இல்லாது இது என்ன புது ஏற்பாடு? [illegible] வேலையா? அல்லது, பாட்டி தனியே [illegible] ஆசைப்பட்டு முன்னதாகக் கிளம்பி விட்டாளா?''

வேகமாகக் கீழே இறங்கி வந்தாள்.

கொண்டு வந்த பிரசாதக் கூடையை ஒரு [illegible] வைத்தாள் பார்வதி.

''குங்குமம் எடுத்துக்கோ - இன்னிக்கு நீ [illegible] என்னால் காத்திண்டிருக்க முடியலை.'' - புன்னகைத்[illegible]

''அப்படி தலை போகிற காரியம் என்ன[illegible] கேட்கத் துடித்த வீணா வாயை அடக்கிக் கொண்[illegible]

பேச்சுக்குரல் கேட்டதும் சந்திரா உள்ளே[illegible] வந்தாள்.

''நானே உன்னைக் கூப்பிடணும்னு நினைச்[illegible] போய் அப்பாவுக்கு வேட்டி, பனியன், [illegible] எல்லாத்தையும் பீரோவிலிருந்து எடுத்து பாத்[illegible] தயாரா வச்சுட்டு வா... அப்பா வரும் நேரம்'' என்[illegible]

சாதாரண நாட்களில் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அவள் [illegible] தந்தைக்குச் செய்யும் பணி அது.

[illegible] உணர்வுகள் துவண்டு தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த [illegible] அம்மாவின் உத்தரவு கோபத்தைக் கிளறியது.

[illegible]ரைப் பார்க்க முடியாது போனதன் காரணம் [illegible] என்பதுபோல எரிச்சல் பட்டாள்.

வேகமாக மாடிப்படிகளில் தாவினாள்.

''வீணா, பத்திரம்! மாடிப்படிகளில் இறங்கி சுகுமார் [illegible] கிண்டு கிடக்கான். நீ ஏறும்போது தவறி காலை [illegible] விழுந்து காலை ஒடிச்சுண்டுடாதே... அவன் [illegible]னாலும் பரவாயில்லை ஆண்பிள்ளை. கல்யாணத்துக்கு [illegible] பெண் நீ...'' - பார்வதி அடுக்கிக்கொண்டே போவதைக் [illegible] தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ள வேண்டும் [illegible] ஆவேசம் அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

[illegible]அப் பாட்டி? ஆணும் - பெண்ணும் இந்தக் [illegible] சரிசமமானவர்கள்... உங்க கட்டுப்பெட்டித் [illegible] உங்களோட வச்சுக்கோங்க! உபதேசிக்க [illegible] என்று ஓங்கி கத்தியிருப்பாள். என்ன செய்வது? [illegible] தயவு அவளுக்கு வேண்டியிருக்கே...

அம்மா கொடுத்த வேலையை அவசரமாக முடித்து [illegible] கீழே வந்தாள்.

[illegible]கட்டில் பாட்டி ஊஞ்சலில் மெல்ல ஆடிக் [illegible]ருந்தாள்.

''வாம்மா வீணா! உட்கார்ந்துக்கோ. நீ அழைச்சிண்டு [illegible] எனக்கு என்னவோபோல இருந்தது... உங்க [illegible]ருக்கு என்னைக் கண்டாலே ஆகலை. இவன் [illegible] சொத்து வீணாகிப் போறாப்பல என்னைப் [illegible] முழிக்கறான். ஆற அமர எங்கேயும் இருந்து [illegible] முடியலை-!''

''ஆமாம் பாட்டி, அவசரமா நீங்க எங்கே புற[illegible]
- வீணா அடக்க முடியாது கேட்டுவிட்டாள்.

''அதுதான் சொல்ல வரேன்... சிநேகிதி [illegible]
இருக்கா இல்லையா?''

பாட்டிக்கு ஆயிரம் சிநேகிதிகள் - யாரைக் [illegible]
அவள்? பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு பொறு[illegible]
கேட்டபடி ஊஞ்சலில் ஒரு பக்கம் உட்கார்ந்தாள்.

''ருக்மணி அவசரமாகப் போன் பண்ணி[illegible]
இங்கே தொடர்ந்து இருக்கிறது அவளுக்கு ஆச்[illegible]
யிடுத்தாம்... என் பேத்தி வீணாதான் இருக்கச் [illegible]
அதனாலே இங்கே தங்கி இருக்கேன்னு சொல்[illegible]
பார்வதி எப்பொழுதும் விஷயத்துக்கு வரமாட்டாள். [illegible]
வளைத்துப் பேசுவது அவளது தனி உரிமை.

வாசலில் ரம்மி குலைக்கும் சத்தம் கேட்[illegible]
உறுமலுடன் வந்து கார் நிற்கும் சத்தமும் தொ[illegible]
அப்பா வந்து விட்டார். வந்ததும் அவளைத்[illegible]
கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருவார்? இந்த பாட்டி [illegible]
சொல்ல மாட்டேங்கிறாளே... பற்களைக் [illegible]
கொண்டு பாட்டியை வெறித்தாள்.

''உன் அப்பா வந்துட்டார்போல இருக்கு... [illegible]
பார்த்துட்டு வா. சொச்சத்தையும் அப்புறம் சொல்[illegible]
பாட்டி' உசுப்பிவிட்டாள்.

''என்னம்மா மூஞ்சி ரொம்ப வாடியிருக்கே [illegible]
சமாச்சாரம்?'' - அப்பா பரிவுடன் கேட்டுக் [illegible]
அருகில் வந்து அவளது கன்னத்தைத் தடவினார்.

''ஒண்ணுமில்லை. நேத்திக்கி ராத்திரி ரொம்ப [illegible]
படிச்சிண்டு இருந்தா - அதான் களைப்பு. சாப்பிட்[illegible]

[illegible] சீக்கிரம் தூங்கப் போகட்டும்'' - அம்மா
[illegible] அவளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

[illegible] சாப்பிடணும் - எப்போ தூங்கணும் என்று
[illegible] உத்தரவுக்கு கீழ்ப்படியணுமோ? அவளுக்
[illegible] அவள் வாழ்க்கையை வகுத்துக்கொள்ள இந்த
[illegible] விஷயங்களில் கூட உரிமை கிடையாதா... யார்
[illegible] அவள் சின்ன காரியங்களிலும் சரி, பெரிய
[illegible]லும் சரி தன்னிச்சைப்படி நடக்கப் போகிறாள்...
[illegible] குறுக்கிடவிடப் போவதில்லை...

[illegible] மாடிக்கு விரையுமுன் அவள் பின் கட்டிற்குள்
[illegible]ட்டாள்.

[illegible] வந்து உட்கார்ந்த பேத்தியைப் பரிவுடன்
[illegible] பாட்டி.

[illegible] என்னை உடனே புறப்பட்டு வரும்படி
[illegible]. உனக்காகக் காத்திண்டு இருக்க முடியலை.
[illegible]பலத்திலே அவ சுதர்ஸன் அண்ட் கோ அதிபர்
[illegible] வீட்டிலே ரொம்ப நாள் சமையல் வேலைக்கு
[illegible] இருக்கா. மகாதேவன் அக்கா பெண் அருண்
[illegible]ஹோமில் ஆபரேஷன் பண்ணிண்டு படுத்துக்
[illegible] வயத்திலே கட்டியாம். ஆபரேஷனாகி பத்து
[illegible] என்னமோ திடீர்னு ஜுரம் வந்துவிட்டதாம்.
[illegible] இன்னும் சில நாள் இருக்கணும்னு டாக்டர்
[illegible]றாம். நீர் ஆகாரமாம். எல்லாம் மகாதேவன்
[illegible] போகணும், தினம் ரெண்டு வேளை
[illegible]முக்கு நடக்கறா. சதா சர்வகாலம் நோயாளி
[illegible] யாராவது உட்கார்ந்திருக்கணும்னா கஷ்டம்
அவளும் மகாதேவன் அக்காவும் மாத்தி மாத்தி

டியூடி பண்றா. எழுந்து நடக்கிறவளுக்கு [illegible] ஆர்ப்பாட்டமோ தெரியாது... என்னை [illegible] கொஞ்சம் வரும்படி கூப்பிட்டா. எனக்கு [illegible] ரொம்ப செஞ்சிருக்கா...''

''போதும் பாட்டி! விஷயத்துக்கு [illegible] வீணாவுக்கு கத்தவேண்டும் போலிருந்தது.

''சரினு புறப்பட்டேன், உங்கம்மா காரில் [illegible] அனுப்பி வச்சா... திரும்பி வரும்போது [illegible] கோவிலிலே அஞ்சு மணிக்கு டிரைவரை [illegible] அழைச்சிண்டு போகச் சொல்லுன்னுட்டு [illegible] மாம்பலத்திலிருந்து மகாதேவன் வீட்டு [illegible] போனோம். எனக்கு அந்த நர்ஸிங்ஹோமைப் [illegible] ஆசையா இருந்தது. அதனாலேயே போனேன்...''

''இதென்ன ஆசை, கோவில் குளம்னாலும் [illegible] மிருக்கு...!'' - வீணா கோபத்தை அடக்கி [illegible] சிரித்தாள்.

''சமீபத்தில் கட்டப்பட்ட நர்ஸிங்ஹோம்... [illegible] மானவர் எல்லாரும் போய்ப் படுத்திருக்காளே, [illegible] என்ன அதிசயம்னு பார்க்க ஆசையா இருந்தது. [illegible] ருக்மிணியோட புறப்பட்டுப் போனேன். [illegible] நர்ஸிங்ஹோம் அத்தனை பெரிசில்லே... ஆனால், [illegible] அழகா கட்டியிருக்கா. வாசல்ல இருக்கிற [illegible] பார்த்தாலே, வியாதி பாதியாயிடும் போல இரு[illegible]

''போய் அந்தம்மாவைப் பார்த்தேளா [illegible] கேட்கும்முன் வீணாவின் இதயம் வேகமாகத் [illegible]

''போனேன் ஒரு அதிசயம் தெரியுமா? [illegible] போனப்போ, பத்மநாபன் மனைவி [illegible]

[illegible] இவளுக்கு என்னை எங்கே தெரியப் போகுது? [illegible] வராந்தாவிலே நடந்து லிப்ட்கிட்டே [illegible] இருந்தா. ருக்மிணியைப் பார்த்ததும், என்ன [illegible] இங்கே'ன்னு கேட்டா. ருக்மிணி ஒரு காலத்திலே [illegible] வேலை பார்த்தவ. 'நாமெல்லாம் வியாதி [illegible] படுத்துக்கிற பெரிய நர்ஸிங்ஹோமுக்கு இவ எங்கே [illegible] எண்ணம் போலிருக்கு... கொஞ்சம் கர்வம் [illegible] யாருக்கு கர்வம் இல்லை? உங்கம்மாவையே [illegible] ... அந்த நாளில் நாங்க ரொம்ப சாதாரண [illegible] இப்போ பணத்திலே புரள்றா... கூட [illegible] இருக்கு...''

[illegible] இப்போ எங்கம்மா தலையை எதுக்காக [illegible]''

''அந்தக் கதை ரொட்ப முக்கியமா இருக்கிறதாலே [illegible] சொல்ல வந்தேன்... மகாதேவன் அக்கா பெண் [illegible] இருக்கிற அறைக்கு கோடியிலேதான் வி.ஐ.பி. [illegible] இருக்கு. அதிலேதான் சுகுமார் படுத்துக் கிடக்கான். [illegible] அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கப் போனப்போ நான் [illegible] அந்த வி.ஐ.பி. ரூமை எட்டிப் பார்த்தேன். [illegible] எழுந்து படுக்கைமேலே சாய்ஞ்சிண்டு [illegible] இருந்தான். வலது காலிலே பெரிய கட்டு. [illegible] போட்டிருக்கா. தலை ஓரத்திலே கூடச் சின்ன [illegible] அது மேலேயும் பிளாஸ்திரி ஒட்டியிருக்கா...''

வீணாவின் நெஞ்சு திக்திக்கென்று அடித்துக் [illegible] து. பாட்டி போய் பார்த்திருக்காளே என்ன துணிச்சல்!

''என்னைப் பார்த்துட்டு பாவம் சுகுமார் லேசா சிரிச் [illegible] 'நீங்க யார்னு தெரியலையே'ன்னுட்டு புருவத்தைச் [illegible] என்னை உனக்கு தெரிய நியாயமில்லே.

எனக்கு உன்னைத் தெரியும். நான் [illegible] மாமியார். 'வீணாவுக்குப் பாட்டி'ன்னு அறி[illegible] கொண்டேன். 'அப்படியா, உட்கா[illegible] பக்கத்திலேயே கிடந்த ஒரு நாற்காலியைக் [illegible] பண்ணினான். 'உன்னைப் பார்க்க [illegible] மனுஷாள்ளாம் வருவா. நான் உட்கார்ந்தி[illegible] சரியில்லை'யேன்னு சொன்னேன்! 'இப்[illegible] யாரும் கூட துணைக்கு இருக்க வேண்டிய [illegible] பகல் வேளை அம்மா கொஞ்ச நேரம் வந்து [illegible] சாயங்காலம் தங்கை வருவா... இடையில் [illegible] என்னைத் தொந்தரவு பண்றதில்லை. வ[illegible] நானே சொல்லிட்டேன்'ன்னான்.

''உங்க ஆபீசிலிருந்து நூத்துக்கணக்கா [illegible] வந்து பார்த்துண்டு போவா. உனக்கு [illegible] இருந்திருக்காதே...?'' அப்படின்னேன். அவன் [illegible] சிரித்தான். காலில் கட்டுப் போட்டுண்டு - [illegible] பிளாஸ்டர் ஒட்டிண்டு இருந்தாலும் பையன் [illegible] இருக்கான். எனக்குத்தான் வயிறு எரிஞ்சது...''

''பாட்டி!'' - வீணா மெல்லிய குரலில் அத[illegible]

''இந்தப் பாட்டிக்கு ஒண்ணும் [illegible] நினைச்சுக்காதே... உனக்கு அவன் மேல் இ[illegible] ஆசை வந்திருக்கு; இல்லாட்டா, நேத்திக்கு [illegible] கட்டிண்டு ஏன் அப்படி விம்மி விம்மி அழுதே?''

''பாட்டி!'' மறுபடியும் அதட்டினாள் வீணா.

''நான் ஒண்ணு சொல்வேன் கேட்பியா? [illegible] ஒருநாள் அருண் நர்ஸிங்ஹோமுக்கு நீ வாயேன்... [illegible] அவனைப் பார்த்து விசாரிக்கலாம்!''

''நான் எதுக்குப் பாட்டி வரணும்...'' - சிணுங்கினாள் [illegible]

''அதுக்குப் பதில் உன் மனசைத் தொட்டு நீ [illegible]க்கோ... என்கிட்டே நீ உள்ளதை ஒப்புக்கொண்டா [illegible] நான் ரொம்ப உதவி செய்வேன்...''

''என்ன உதவி பாட்டி?''

''உங்கம்மாவுக்குத் தெரியாம உன்னை அருண் [illegible]ஹோமுக்கு அழைச்சிண்டு போவேன். சுகுமாரைப் [illegible] நீ மனம்விட்டுப் பேசணும். ரொம்ப நல்ல [illegible]தான்....''

''அவருக்கு பெரிய சர்டிபிகேட் குடுக்கிறேளே [illegible]'' - வீணா சிரித்தாள். முகம் சூடாகி நெஞ்சு [illegible] திடீரென்று ஏற்பட்டதொரு மகிழ்ச்சியில் [illegible] நிறைப் போனாள். பாட்டி பலே ஆசாமியாக [illegible]றாளே! அவளுக்கு மிக்க ஆச்சர்யம்!

''பாட்டி, உங்ககிட்ட மட்டும் சொல்றேன்... எனக்கு [illegible] பார்க்கணும்போல இருக்கு.''

''பரிதாபமா - பரிவா?'' - பாட்டி வேடிக்கையாகச் [illegible]தாள்.

''[illegible] வேணும்னாலும் இருக்கட்டுமே அவரை எனக்கு [illegible]ணும்போல இருக்கு! உதவி செய்யுங்கோ பாட்டி!''

நடையில் காலடி ஓசை கேட்டு இருவரும் [illegible]மானார்கள்.

''வீணா! இங்கே வந்து கதை பேசிண்டு உட்கார்ந்து [illegible]யே... அப்பா உன்னைக் கூப்பிடறார்'' என்று [illegible] அதட்டினாள்.

பாட்டியைப் பார்த்து கண்களைச் சிமிட்டி [illegible] செய்தபடி வீணா மகிழ்ச்சியுடன், ''வந்துட்டேன் [illegible] என்று உற்சாகக் குரல் கொடுத்தபடி உள்ளே ஓடினாள்.

சற்றுமுன் சோர்ந்த முகத்துடன் [illegible] வீணாவுக்கு என்ன வந்துவிட்டது?

ரொம்ப குஷியாக இருக்கிறாளே... [illegible] க்ஷணபித்தம் என்று அதிசயப்பட்டாள் அம்மா [illegible]

19

கல்லூரி விடுமுறை நாள்.

மண்டை வெடிக்கும் வெயிலில் [illegible] பேத்தியும் வெளியே கிளம்புவதைக் கண்ட சந்திரா [illegible] பக்கம் வந்தாள்.

''கடைத் தெருவுக்கு இப்பத்தான் போகணுமா...'' மகளை எரிச்சலோடு பார்த்தாள்.

''இல்லை, திருவான்மியூர் வரை [illegible] வரணும். ஒரு சமயம் நான் இன்னும் பத்து [illegible] கிளம்பிவிடுவேன்... என் சிநேகிதி பெண் [illegible] அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருக்கா. அடுத்த [illegible] போயிடுவாளாம். ஒரு நடை பார்த்துட்டுவரலாம்[illegible] கிளம்பினேன். குழந்தை அழைச்சிண்டு போரேன்னா...'' பாட்டி பார்வதி பரிந்து பேசினாள்.

''பாவம் பாட்டி! பஸ்ஸிலே போரேன்னு புறப்பட்டா...!'' - பேத்தி கரைந்தாள்.

''லீவு நாளில்கூட நீ புஸ்தகத்தைத் தொடரதில்லை. [illegible] வரது. உன் பாடு...'' - கடுப்பாக அம்மா பேசி [illegible] மகள் பாட்டியுடன் வெளியே நழுவி விட்டாள்.

காரை சாலைக்குள் ஓட்டிய பின்புதான் கேட்டாள்:

''பாட்டி, நீங்க பத்துநாள் கழிச்சுப் புறப்பட்டுப் [illegible]விடுவேளா?''

''யார் சொன்னது? உன் கல்யாணத்தைப் பார்க்காம [illegible] இங்கேயிருந்து நகர மாட்டேன்! உங்கம்மாவோட [illegible] கேள்விக்கு அப்படி ஒரு பதில் சொன்னேன்...'' - [illegible] பார்வதி.

வீணா முகம் சிவந்து போனாள். கல்யாணம் [illegible]மே சுகுமாரன் கதாநாயகனாக - கழுத்தில் [illegible]டன் அவளது கற்பனையில் வளைய வந்தான்.

''என்ன யோசனை...? இந்தப் பாட்டிய இங்கிருந்து [illegible] குடுத்துடுவே, இல்லையா?''

''ஏன் பாட்டி, இப்படி பேசறேள்? நிரந்தரமா இங்கே [illegible]இருக்க உங்களுக்கு உரிமை உண்டே...?''

''உங்கப்பாவுக்கு அவ்வளவா பிடிக்காது.''

''நான் அழுத்தமா சொன்னா அப்பா மறுப்பு சொல்ல மாட்டார் - அம்மா வசதியா வாழறா. உங்க பெண் [illegible] வச்சு ஆதரிக்கிறதாலே குறைஞ்சுட மாட்டா. கவலைப்படாதீங்க! நான் பார்த்துக்கிறேன்!''

''என்னவோ அம்மா கடைசிக் காலத்திலே [illegible]யா ஒரு இடத்திலே கிடக்கணும்னு ஆசை... அது [illegible] காரை கொஞ்சம் அந்தப் பழக்கடைகிட்டே நிறுத்து. [illegible]கிட்டே சில்லறை இருக்கோ?''

''இருக்கு பாட்டி...'' என்றபடி காரை கடை [illegible] நிறுத்தினாள் வீணா.

''உன் அம்மா மாசம் பிறந்தப்போ இரு [illegible] செலவுக்குக் கொடுத்தா... அது பஞ்சா பறந்து[illegible]

''என்ன வேணும் பாட்டி? நான் வாங்கித் [illegible]

''எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம். நாம [illegible] யோட போகப்படாது பார்... அதுக்கு சொல்ல [illegible] ஒரு சமயம் சுகுமாருக்கு ஆப்பிள் பிடிக்குமோ [illegible] எதுக்கும் ஒரு டஜன் ஆப்பிளும், திராட்சைப்[illegible] கிலோவும் வாங்கிப்போம். ஆப்பிள் ரொம்ப [illegible] சேன்னு யோசிக்கிறேன்...''

''பரவாயில்லை பாட்டி... தேவைப்பட்டதை [illegible] கோங்க! பணம் இருக்கு. இன்னும் வேறே ஏதாவது?''

''அவன் ஆபீஸ்காரா மலையா பழங்[illegible] கொண்டு குவிக்கிறா! நான் வெறுங்கையோட [illegible] வேண்டாம்னு சொன்னேன்... என்றபடி [illegible] ஆப்பிளைப் பொறுக்கத் தொடங்கினாள் பார்வதி.

பேத்தி பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு காரில் [illegible] கொண்டாள். கடைக்காரனிடம் அதை இரண்டு பொட்டலங் களாகப் பிரித்துக் கட்டச் சொன்னாள் பார்வதி.

''நான் உங்க வீட்டு பின்கட்டிலே சதா உட்கார்ந் திருக்கேன். தாகமா இருகிறப்போ இரண்டு திராட்சை[illegible] உதிர்த்து வாயில் போட்டுக்கலாம் இல்லையா... [illegible] மலைப்பழம் சாப்பிட்டு அலுத்துப்போச்சு. அதனாலே [illegible] ஆப்பிளை நான் எடுத்துக்கொண்டேன். தப்[illegible] நினைச்சுக்காதே...''

''பாட்டி, உங்களுக்கு இல்லாததா? வேண்டியதை [illegible]க்கோங்க...'' - பேத்தி உத்தரவு கொடுத்ததும், [illegible] ஒரு பழப் பொட்டலத்தை தன் பக்கம் இழுத்துப் [illegible] வைத்துக்கொண்டு, நிம்மதியாக ஆசனத்தில் [illegible] கொண்டாள்.

வழிநெடுகிலும் வளவளவென்று அவள் பேசிக் [illegible] வந்தாள். தன் காரியம் நடக்க வேண்டும் என்ற [illegible] பேத்தி பொறுத்துக்கொண்டு காரை ஓட்டி வந்தாள்.

[illegible]ஹோமுக்குள் காரை ஓட்டி பார்வையாளர் [illegible] ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு இறங்கிய [illegible]க்கு ஒரே நடுக்கமாக இருந்தது.

பாட்டியின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு அவள் இந்த [illegible]யில் ஈடுபட்டது சரியா...?

பெற்றோர்களுக்கு தெரிந்துவிட்டால்?

ஒரு பழப் பொட்டலத்தை எடுத்து அவள் கையில் [illegible]துவிட்டு பாட்டி இறங்கினாள்.

''என்ன முழிக்கிறே? இதில் என்ன தப்பு, வா [illegible]'' என்று உசுப்பி விட்டபடி தான் முன்னே [illegible] நடந்தாள். பகல் உணவு நேரம் முடிந்து சில [illegible]கள் ஆகிவிட்டிருந்தன. நர்ஸ்களும், வார்டு [illegible]களும் தங்களது வேலையைத் தொடர அவசரமாகக் [illegible]க் கதவைத் திறந்து கொண்டு விரைந்தபடி [illegible]னர். அந்தக் கூட்டத்திற்குள் பேத்தியுடன் புகுந்த [illegible] வரவேற்பறைக்கு வந்து விட்டாள்.

ஒருமுறை யாரையாவது பார்த்து பேசிவிட்டால் [illegible] சிநேக பாவத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டு [illegible] பாட்டி பார்வதி!

வரவேற்பறையின் மேஜைக்குப் பின்னால் [illegible] ரிசப்ஷனிஸ்டைப் பார்த்துப் புன்முறுவலித்தாள்.

''சாப்டுட்டியாம்மா! பாவம், உனக்கு நிக்கக் [illegible] நேரமில்லை... பொண்ணாகப் பிறந்தும் வேலை [illegible] பாடுபடவேண்டியிருக்கு இந்தக் காலத்திலே...'' என்று [illegible] மேஜையருகே நெருங்கினாள்.

''பி. சுகுமாரைப் பார்க்க வந்தோம். போகலாமா?'' மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

வழக்கமான புன்னகையை உதிர்த்த ரிசப்ஷனிஸ்ட் தலையை அசைத்தாள்.

''ரொம்ப நாழி பேசிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. [illegible] பார்த்தா கத்துவா...''

''பெரிய டாக்டர் இப்போ வருவாரோ? அவரிடம் [illegible] கொஞ்சம் பேசணும்...''

''அவர் சாயங்காலம் ஆறுமணிக்குத்தான் ரவுண்ட்ஸுக்கு வருவார்.''

''ரொம்ப சந்தோஷம்.'' என்று கூறிவிட்டு பேத்தியை நகர்த்திக் கொண்டு லிப்ட் பக்கம் விரைந்தாள்.

''எதுக்கு பாட்டி பெரிய டாக்டரைப் பார்க்கப் போறேள்?'' - பேத்தி வியப்புடன் கேட்டாள்.

''அப்படி சொன்னா அந்த ரிசப்ஷனிஸ்ட் நம்மை சுகுமாருக்கு வேண்டப்பட்டவான்னு நினைச்சுப்பா...'' பார்வதி மெள்ள சிரித்தாள்.

பாட்டியின் சாமர்த்தியத்தை வீணாவால் வியக்காம[illegible] திருக்க முடியவில்லை.

லிப்ட்டினின்று வெளிப்பட்டதும் பார்வதி [illegible]ம் பார்த்தாள். நோயாளிகளின் ஓய்வு நேரம். [illegible]ஹோமின் வராந்தா வெறுமையாகத் தெரிந்தது. [illegible]யோ ஒரு நர்ஸ் விரையும் காலடி ஓசை... டிராலி [illegible] சப்தம் இவைகளைத் தவிர மருத்துவமனை ஒரே [illegible]யில் மூழ்கிக் கிடந்தது.

''பாட்டி எனக்குப் பயமா இருக்கு, அவர் வீட்டி[illegible] யாராவது வந்துட்டா?'' வீணா சிணுங்கினாள்.

''யாரும் இப்போ வரமாட்டான்னு தெரிஞ்சுதானே [illegible]ண்டு வந்திருக்கேன்... முதல்லே நான் போய் [illegible] பார்த்துவிட்டு வரேன். நீ இப்படி நில்லு.'' என்று [illegible]விட்டாள். வி.ஐ.பி. அறையின் கதவைத் தள்ளிக் [illegible] மெள்ள தலையை உள்ளே நீட்டினாள். படுக்கை[illegible] உட்கார்ந்திருந்த சுகுமார் சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

''எப்படி இருக்கேள்? என்னைத் தெரிகிறதா?''

[illegible]லேசாக முறுவலித்தான். ''நீங்க வீணாவோட [illegible]தானே?''

பெருமையுடன் தலையை அசைத்தாள். ''வீணா [illegible]ளைப் பார்க்க வந்திருக்கா.''

புருவங்களை வியப்புடன் உயர்த்தினான் சுகுமார்.

''அவளை அனுப்பறேன்'' என்று பாட்டி மாயமானாள்.

''சுகுமார் முழிச்சுண்டுதான் இருக்கான். அவன் [illegible] போறதுக்குள்ளே உள்ளே போய் ரெண்டு வார்த்தை [illegible]சுட்டு வா... ரொம்ப நாழி பண்ணாதே. நர்ஸ் [illegible]ட்டா கத்துவா-'' எச்சரித்தாள் பார்வதி.

வீணாவின் நெஞ்சு வேகமாகத் துடித்தது. அறைக் [illegible] மெல்லத் தட்டினாள். ''கம் இன்'' என்ற குரல்

கேட்டு கையும் காலும் பதற மெள்ள கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

ஏ.சி.யின் குளிர் அவளை வாரி அணைத்துக் கொண்ட போதிலும், வியர்த்துக் கொட்டியது.

''ஹலோ!'' என்றான் சுகுமார்.

முகம் சிவந்து போனாள் வீணா. பேசத்தோன்றாமல் கொண்டுவந்த பழப்பொட்டலத்தை அவன் அருகேயிருந்த மேஜைமீது வைத்தாள்.

கையை நீட்டி அதை எடுத்துப் பிரித்தான் சுகுமார்.

''அட! ஆப்பிள் சாப்பிடணும்போல இருந்தது. அம்மா கிட்டே சொல்லி அனுப்பினேன். சாயங்காலம் வரும்போது எடுத்துண்டு வரேன்னு சொன்னா. டெலிபதியா என்ன, நீ கொண்டு வந்திருக்கியே!'' சிரித்தான்.

மௌனமாக உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள் அவள்.

''அப்பாடா! நினைச்சா இன்னும் வலிக்கிறது'' வேடிக்கையாகக் கன்னத்தைத் தடவிக் கொண்டான்.

வீணாவுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருந்தது. ''ஐயாம் வெரி ஸாரி - மன்னிப்புக் கேட்டுக்கிறேன்'' முனகினாள்.

''உட்கார்! அதுக்காகவா இவ்வளவு தூரம் என்னைப் பார்க்க வந்தே?''

''உங்களுக்கு ஏற்பட்ட விபத்தைக் கேட்டதும் பார்க்கணும் போல இருந்தது - வந்தேன்.''

''உட்கார்ந்து பேசேன்-'' உபசரித்தான் சுகுமார்.

அருகிலிருந்ததொரு சோபாவில் உட்கார்ந்தாள் அவள். நெஞ்சு இன்னும் வேகமாகத் துடித்தது.

உடம்பெல்லாம் சூடாகிப் போனது. பேசமுடியாது போல் தொண்டையும் வாயும் காய்ந்து போயின.

''என்மேலே ஏன் இந்த திடீர் அனுதாபம்?'' - என்றபடி கேட்டான் சுகுமார்.

''உங்களை நான் ரொம்பவே இன்ஸல்ட் பண்ணிட்டேன்... அதை நினைச்சு வருத்தப்படறேன். விபத்தைக் கேட்டு மனசு கஷ்டப்பட்டது. நேரே வந்து எல்லாத்துக்கும் மன்னிப்புக் கேட்டுட்டுப் போகலாம்னு.'' - மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

''என்னத்துக்காக உன் மனசு என்னைப்பத்தி கஷ்டப்படணும்னுதான் புரியலை...'' - புன்முறுவலுடன் கேட்டான்.

வீணாவால் பேச முடியவில்லை. கண்களில் நீர் கோர்த்துக் கொண்டு விட்டது.

''ஐயாம் ஸாரி...'' என்றபடி அவள் தன் பையில் கைக்குட்டையைத் துழாவினாள்.

''இந்தா?'' என்று சுகுமார் தன் அருகேயிருந்த சிறு மேஜை இழுப்பறையிலிருந்து சுத்தமானதொரு கைக் குட்டையை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

சட்டென்று வாங்கி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். கைக்குட்டையில் மணந்த ஷேவிங் லோஷனின் வாசம் மேனியைப் புல்லரிக்கச் செய்தது. அதைப் படுக்கை ஓரத்தில் வைத்தாள்.

''நான் வரட்டுமா...'' என்றபடி எழுந்தாள்.

''படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க முடியாத நோயாளி நான். கொண்டு வந்ததை எனக்குக் கொடுத்துட்டுப் போகக் கூடாதா? ஒரு சின்ன உதவிதான் கேட்கிறேன்... ஆப்பிள்

ஒன்றை அலம்பி துடைச்சு... இதே அலமாரியில் இருக்கிற கத்தியை எடுத்து துண்டு போட்டு, என்கிட்டே தந்து வச்சிட்டுப் போகக்கூடாதா... உன்னை நினைச்சுகிட்டு நன்றியோட சாப்பிடுவேன்...'' மெல்ல சிரித்தான்.

வீணா உடனே செயல்பட்டாள். ஆப்பிள் துண்டங்கள் கொண்ட தட்டை அவன் முன் நீட்டினாள்.

''நீயும் ஒரு துண்டு ஆப்பிளை என்னோடு சாப்பிடு'' என்றபடி ஒரு துண்டத்தை எடுத்த அவளிடம் நீட்டினான்.

புன்முறுவலுடன் வாங்கக் கரத்தை நீட்டியபோது அவன் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டான்.

''வீணா! தினமும் நீ இந்த வேளையில் என்னைப் பார்க்க ஒரு பத்து நிமிஷம் வந்துட்டுப் போயேன். இன்னும் இரண்டு வாரம்தான் நான் இங்கே இருப்பேன். அப்புறம் வீட்டுக்கு அனுப்பிடுவா. உன்னைப் பார்த்தால் சீக்கிரம் கால் குணமாகிவிடும்போல ஒரு தெம்பு வருது. கட்டாயம் வருவியா?''

அவனது குரலில் தொனித்த குழைவில் மனம் உருகிப் போனாள். மெல்ல கையை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

''வரேன்...'' என்று தலையை அசைத்தாள்.

கதவருகே நெருங்கியவளை, ''வீணா!'' என்று உரக்கக் கூப்பிட்டான். திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

''ஆப்பிள் ரொம்ப நன்னா இருக்கு... சில சமயம் புளிச்சுத் தொலைக்கும். இது ரொம்பவே தித்திக்கிறது. ஆமாம், நீ எதுக்காக என்னைப் பார்க்க வந்தே? உண்மையைச் சொல்ல முடியுமா?''

ஐ ஃபெல்ட் வெரி ஸாரி ஃபார் யூ...''

''நிஜமா அவ்வளவுதானா?''

பதில் சொல்லாது அவனை மென்மையாகப் பார்த்தாள். மேலும் நின்று கொண்டிருக்க முடியாத கூச்சத்துடன் வேகமாக வெளியேறி வந்துவிட்டாள்.

''பார்த்தியா? பேசினாயா'' - பாட்டி பலதும் கேட்டாள். ஆசை பேத்தி... - தன்னுள் பொங்கி புரண்ட மகிழ்ச்சியில் மௌனமாக வண்டியை வீடு நோக்கி செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

20

அடுத்த நாள் காலை வழக்கம்போல கல்லூரிக்குப் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

புறப்படுமுன் வீணா பின் கட்டிற்கு விரைந்தாள்.

ஊஞ்சலில் சுருட்டிக் கொண்டு கிடந்த பார்வதி சட்டென்று எழுந்தாள். பேத்தியைக் கண்டதும் சிரிப்பில் முகம் மலர்ந்து போனது.

சந்திராவுக்குத் தெரியாது அவளது மகளுடன் சேர்ந்து கொண்டு செய்கிற அந்தக் காரியத்தைப் பற்றி உள்ளூர ஓர் திருப்தி அவளுக்கு.

''ஒரு உதவி செய்வேளா பாட்டி?''

''ஒன்னென்ன... ஆயிரம் வேண்டுமானாலும் செய்யக் காத்திருக்கேன்...'' - குழைந்தாள் பாட்டி.

''இந்தாங்கோ, ஆட்டோவுக்கு [illegible] சரியா ஒரு மணிக்கு என் காலேஜ் வாசலுக்கு [illegible] வழி தெரியுமில்லையா? தோட்டத்திற்குள்ளே [illegible] சிமெண்ட் பெஞ்சி ஒண்ணுமேல [illegible] உட்கார்ந்துக்கலாம்.''

''வேண்டாம் கும்பலா இளம்பெண்களை [illegible] எனக்குப் பயமா இருக்கும். இந்த மடிசார் மாமி [illegible] கலாட்டா பண்ணினா... நான் வாசல்லேயே [illegible] பாதையிலே நிக்கறேன்.''

''நல்ல வெயில் பாட்டி மண்டை வெடிக்கும்[illegible]

'பரவாயில்லை... இப்போ நாமதானே [illegible] ஓடறாப்பல நிலைமை அமைஞ்சிருக்கு... [illegible] சாதிக்க வெயில் என்ன, மழை என்ன? நீ [illegible] படாதே.'' - பாட்டி தைரியமாகச் சொன்னதைத் [illegible] நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து போனாள்.

பத்து ரூபாய் தாளை கைப்பையிலிருந்து [illegible] இருக்கட்டும் என்று இன்னொரு பத்து ரூபாய்த் [illegible] இழுத்து எடுத்து பாட்டியின் கையில் வைத்தாள்.

''எங்கே வெயிலில் புறப்படறேன்னு [illegible] கேட்டால்...'' - சந்திராவுக்குப் பயந்தவள் [illegible] தோள்களைக் குலுக்கிவிட்டு ரூபாய் நோட்டுகளைத் [illegible] மணிபர்சில் அமுக்கிக் கொண்டாள். பேத்தியின் [illegible] இருக்கும்வரை அவள் பாடு கொள்ளைதான் என [illegible] மகிழ்ந்து போனாள்.

''இன்னிக்குக் கொஞ்சம் பிஸ்கெட் [illegible] கொண்டு போகணும்...'' நினைவுபடுத்தினாள் [illegible]

[illegible]செலவுக்கு என்று மாதத் தொடக்கத்தில் அப்பா [illegible] நூறு ரூபாய், ஒரு சில நாட்களில் வேமாகக் [illegible] கைப்பையில் ஏழு ரூபாயாகச் சுருங்கி [illegible]பதைக் கண்டு திகைத்துப் போனாள் வீணா. [illegible] ஒரு வார காலமாவது சுகுமார் நர்ஸிங் ஹோமில் [illegible]ப்பான். தினசரி போய்வர ஆட்டோவுக்கு, பழம் [illegible] வாங்கவும் பணம் வேண்டுமே?

[illegible] டப்பாவைக் கையில் கொடுத்த அம்மாவை [illegible] அன்போடு பார்த்தாள்.

''அம்மா, எனக்கு ஒரு நூறு ரூபாய் வேணும்!'' [illegible] தணிந்த குரலில்.

''பணம் மரத்திலா காய்க்கிறது. அப்பா கொடுத்தது [illegible]!'' சந்திரா கடுமையான குரலில் கேட்டாள்.

''என் சிநேகிதியின் பிறந்த நாளுக்கு 'ட்ரீட்' [illegible]தேன் - செலவாயிட்டது...''

''உனக்கு சம்பாதிக்கிற யோக்யதை இருந்தால், [illegible]களுக்கு 'ட்ரீட்' கொடுத்து காசை கரியாக்கலாம். [illegible] தோட்டத்திலிருந்து காசை பரிச்சுண்டு வரலை. [illegible], நாள் முழுவதிலும் ஆபிசிலே வேலை செஞ்சு - [illegible] கவலையெல்லாம் தலைமேலே ஏத்திண்டு ரத்த [illegible]த்தை அதிகமாக்கிண்டு - சாப்பிட முடியாம [illegible] வலியிலே துடிச்சு சம்பாதிக்கிறார். கண்டபடி [illegible] என்ன அர்த்தம்?'' - எரிச்சலோடு படபடத்தாள்.

அதற்குள் கண்களிலிருந்து நீர் பொல பொலவென்று [illegible] முகம் சிவந்து போன மகளைக்கண்டு அவள் [illegible] கரைந்து போனது. ''இந்தத் தடவை போகட்டும் - [illegible]... இனிமேலே இப்படி நினைச்சபோது பணம்

கிடைக்காது. கல்யாண வயசான நீ பொறுப்பு [illegible] என்னவோ பத்து வயசு குழந்தை மாதிரி [illegible] கொட்டமடிக்கிறே - எனக்குப் பொறுமை [illegible] கிடையாது'' என்று பயமுறுத்தியபடி பீரோவைத் [illegible] நூறு ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்து வந்து [illegible] தந்தாள். ஒரு வார காலத்தை அந்தப் பணத்தை [illegible] கொண்டு ஓட்டித் தொலைக்க வேண்டும் [illegible] கணக்கிட்டபடி மகள் புறப்பட்டாள்.

''இந்த பாழாய்போன பரீட்சை வேறு [illegible] கொண்டிருக்கிறது'' என்று அலுத்துக் கொண்டு [illegible] கவனமில்லாது பல கற்பனைகளில் வளைய [illegible] நேரத்தை எதிர்நோக்கி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பார்வதி சொன்ன நேரத்திற்குத் தயாராக [illegible] வாசலில் காத்திருந்தாள்.

ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு பாட்டி [illegible] பேத்தியும் பிஸ்கெட் பொட்டலமொன்றோடு [illegible] ஹோமுக்கு விரைந்தனர். ரிஸப்ஷனிஸ்ட் தயிர் [illegible] டப்பாவினின்று அள்ளி வாயில் திணித்துக் கொண்டு [illegible] அலறிக் கொண்டிருக்கும் தொலை பேசியை [illegible] இடது கையால் எடுத்து, தொண்டையை [illegible] சோற்றோடு, 'ஷோ... ஷோ-' என்று பதில் [illegible] கொண்டிருந்தாள்.

பாட்டியையும் - பேத்தியையும் மேஜைக்கு [illegible] கண்டதும் அவளுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

''டெலிபோன் தான் ஓயாது ஒலித்து [illegible] சலைக் கொட்டிக் கொள்கிறதென்றால், இந்த [illegible] விசிட்டர்கள் நினைத்த நேரத்திற்கு வந்து, [illegible]

[illegible]யில் கழுத்தை அறுக்கணுமா...'' சாதத்தை விழுங்கி [illegible] ஏற இறங்க வீணாவை உற்றுப் பார்த்தாள். தள [illegible]வென்று செழுமையாகத் தெரிந்த அந்தப் பெண் [illegible]யம் பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்தவள்தான்... இந்த [illegible]ருக்கு என்ன உறவோ? ஒருசமயம் கல்யாணத்திற் [illegible] பார்த்து வைத்திருக்கும் பெண்ணோ என்னவோ... [illegible]யைத் தினசரி பார்க்க வருகிறாள் போலிருக்கு! [illegible]காலம் வந்து தொலைக்கிறதுதானே... ஒரு பிடி [illegible]க்குக் காலையிலிருந்து மூச்சுவிடாமல் மாலை [illegible] மணிவரை வாய் அலுக்காது பேசிக்கொண்டிருக்கும் [illegible] சோற்று வேளையில்தான் வந்து கழுத்தைப் [illegible]க்கணுமா...

ஆத்திரத்துடன் பார்வதியை முறைத்தாள்.

''மன்னிச்சுக்கோம்மா. உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு [illegible] அவசரமா சுகுமார் என்கிறவரைப் பார்த்துட்டுப் [illegible] வந்திருக்கோம்.''

''தொலையுங்கோ!'' என்று எண்ணியபடி வெறுப்பு [illegible]தொரு புன் சிரிப்பைத் தூவி விட்டு, அவள் தன் தயிர் [illegible]தின் பக்கம் திரும்பினாள்.

''பார்த்தியோன்னா... அவ மூஞ்சியை... வேகறது. [illegible] ஆகணும்னா இதுகளுடைய கையையும் காலையும் [illegible] வேண்டியிருக்கு! கீழே இறங்கிப் போறச்சே நான் [illegible]விடறேன்... 'இன்னும் சிலநாள் வந்துண்டு [illegible]ண்டு இருப்போம். கொஞ்சம் சிரமம் பாராட்டக் [illegible]'ன்னு தனியா சொல்றேன். பின்னாடி ரெண்டு நாள் [illegible] உன்கிட்டே இருக்கிற ஃபாரிஸ் பவுடர் டப்பாவில் [illegible]க் கொண்டு வந்து மேஜை மேலே வச்சிட்டு,

''மிஸ்டர் சுகுமாரைப் பத்தின சரியான தகவலை [illegible] வந்தவாளுக்கெல்லாம் சொல்றீங்க. தாங்க்யூன்னு [illegible] போதும். ஆளே மாறிடுவா!''- மகிமையைப் [illegible] பாட்டி லிப்டை நோக்கி விரைந்தாள்.

முதல் நாளைப்போல, உணவு [illegible] வராந்தா வெறுமையாகக் கிடந்தது.

பாட்டி முதலில் போய் அறைக் கதவை [illegible] தட்டி விட்டு தலையை உள்ளே நீட்டினாள்.

''வீணா உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கா...'' [illegible] பராக்குக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்து [illegible] உத்தரவு கொடுத்தாள்.

''ரொம்ப நேரம் பேசிக்கொண்டு நிற்காதே... [illegible] வீட்டிலிருந்து யாராவது வந்துட்டா நன்னா இருக்காது [illegible] எச்சரித்தாள்.

பதைபதைப்பாக உள்ளே நுழைந்தாள் [illegible] தயாராக சுகுமார் படுக்கையில் சாய்ந்தவாக்கில் [illegible] திருந்தான்.

''ஹலோ! ரொம்ப நாழியா எதிர்பார்த் [illegible] கொண்டிருந்தேன். நீ வந்தப்புறம் தான் ஏ.சி.யே [illegible] செய்கிறது! அதுவரை இங்கே ஒரே புழுக்கம்...'' - [illegible] மாகச் சிரித்தான்.

மௌனமாக நின்ற அவளை - உட்காரச் [illegible] உபசரித்தான். இதென்ன இன்னிக்கு பிஸ்கெட் [illegible] ஆமாம்; உனக்கு எப்படி தெரிஞ்சது? மாரிபிஸ் [illegible] இருந்தா சாயங்காலம் அம்மா அனுப்பி வைக்கிற [illegible] சாப்பிடலாம்னு நினைச்சேன். டெலிபதியா? இல்லா [illegible] என்னை ரொம்ப புரிஞ்சு கொண்டதாலே...''

[illegible] அவளுக்கு இனித்தது.

அவனது அருகாமை அவளுக்கு இனித்தது.
அவனது வேடிக்கையான பேச்சு கேட்கச் சுவையாக [illegible]த்தது.

''என்னைப்பத்தி ஒண்ணும் தெரியாதுன்னு சொல்ல [illegible]றே. சொல்லப் பிடிக்கலை... இல்லையா?''

மீண்டும் மௌனமாக அவள் இருந்தாள்.

''உங்களைத் தெரிந்துகொள்ளத்தான் தினமும் [illegible] வரேன்னு சொல்ல விரும்பறே...''

தலையை அசைத்தாள் வீணா.

''எனக்கு பச்சை வண்ணம் ரொம்பப் பிடிக்கும். [illegible] முதலில் நான் உன்னை வெளிர் பச்சை வண்ண [illegible] ஜார்ஜெட்டில்தான் பார்த்தேன்... புடவை [illegible] நீ நடந்தது கூட எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சது. [illegible]கூட ரொம்ப பிடிச்ச நிறம். அதனாலேதான் நான் [illegible] வண்ண டொயோட்டாவை வச்சிண்டு இருக்கேன்.''

''எனக்கும் பச்சைவண்ணம் ரொம்பப் பிடிக்கும்... [illegible] கார்மேலேயும் விருப்பம் உண்டு'' - மெள்ள [illegible]த்தாள்.

''சாப்பாட்டில் என்ன பிடிக்கும்? எனக்கு வத்தக் [illegible], சுட்ட அப்பளமும் ரொம்பப் பிடிக்கும்.''

''எனக்கும் அவைகள்ளதான் ரொம்ப ஆசை... [illegible] எங்க வீட்டு சமையற்காரம்மாகிட்டே பல தடவை [illegible] ஞாபகப்படுத்தினாதான் செய்து கொடுப்பா... [illegible] ரொம்ப ஞாபக மறதி.''

''அட எங்க வீட்டு சமையற்காரருக்கும் ரொம்ப [illegible] உண்டு. நம்ப வீட்டு வேலையாட்கள் குணத்தில் கூட

பொருத்தம் இருக்கே?'' - கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்தபடி சிவந்து போனாள் வீணா.

தங்களது விருப்பு - வெறுப்புகளை இருவரும் வேடிக்கையாகப் பரிமாறிக் கொண்டு நேரத்தை வேகமாய் நகர்த்தி விட்டனர்.

''ஐயோ! காலேஜுக்கு நேரமாச்சு...'' - கடிகாரத்தைப் பார்த்து துள்ளி எழுந்தாள் வீணா.

''ஆமாம்; மத்தியானம் டிபன் சாப்பிட்டியோ?'' அனுசரணையாகக் கேட்டான் சுகுமார்.

''போய் ஃபிரீ பீரியட் போது சாப்பிடுறேன். புறப்படறச்சே நேரமில்லை.''

''எனக்குத் தெரியும், சாப்பிட உனக்கு நேரமிருக்காதுன்னு புரிஞ்சு கொண்டுதான் இதை உனக்கு வாங்கி வச்சேன்'' - சொல்லிக் கொண்டே தன் அருகில் இருந்த சிறு அலமாரியை இடது கையால் மெல்லத் திறந்தான்.

''யாரோ அம்மாவின் சிநேகிதி... இங்கிலாந்திலிருந்து விருந்து வந்தாளாம். அம்மாவுக்கும், என் தங்கைக்கும் பவுடர் சோப்பு செண்ட் இத்தியாதிகளைப் பரிசாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததோடு, கால் ஒடிஞ்சு கிடக்கிற எனக்கு சாக்லெட் பார் ஒன்று தந்தாளாம். அம்மா கொண்டு வந்து கார்த்தாலே கொடுத்துட்டுப் போனா...

அட, இந்த வெயிலில் இது உருக ஆரம்பிச்சுட்டது. உன்னைப் பார்த்துத் தவிக்கும் என் மனசைப் போல... இந்தா...'' என்று ஒரு சாக்லெட் கட்டியை அவளிடம் நீட்டினான்.

''வேண்டாம்! உங்களுக்குத் தேவைப்படும்'' என்று மறுத்தபோது அதை இரண்டாக ஒடித்தான்.

''உனக்குப் பாதி - எனக்குப் பாதி, சரிதானே... இந்தப் பெரிய பகுதியை எடுத்துக்கோ... ஏன்னா, விரைவில் உன்னை என் பெட்டர்ஹாஃப்பா ஏத்துக்கலாம்னு எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கு...'' சிரித்தபடி அவள் நீட்டிய கையையும் சேர்த்துக் கொண்டான்.

அறையின் கூரையிலிருந்து ஆயிரம் மலர்கள் தம் மீது கொட்டுவதைப் போன்றதோர் இன்பமான உணர்வு... மெய்சிலிர்த்துப் போனாள்.

''நான் வரேன்...'' என்றபடி சாக்லெட் கட்டியின் பகுதியோடு தன் கரத்தை இழுத்து கொண்டாள்.

''நில்லு ஒரு சங்கதி...'' என்றான் அவன்.

''அம்மாவாலே ஆஸ்பத்திரிக்கு ரொம்ப அலைய முடியலையாம். நாளைக்கே ஒரு சமயம் டிஸ்சார்ஜ் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு அழைச்சிண்டு போகப் போறதா ஒரு குண்டை தூக்கிப் போட்டிருக்கா...''

முகம் வெளுத்தது. கலவரத்தோடு பேச முடியாது நின்றாள்.

''எங்க வீட்டுக்கு வர உனக்கு பயமாக இருக்கும். ஒரு சமயம் என் அம்மாவும் விரும்பமாட்டா... அதுக்கு ஒரு யோசனை பண்ணியிருக்கேன். நாளைக்கு நான் இங்கே இருக்கேனான்னு டெலிபோன் பண்ணி தெரிஞ்சுக்கோ. பிறகு என்னைப் பார்க்கணும்னா சாயங்கால வேளை, அஞ்சு மணிக்கு மேலே திருவான்மியூரில் இருக்கும் எங்க விசிட்டர்ஸ் பங்களாவுக்கு வந்தா சௌகரியமாயிருக்கும். தனியா வரப் பயப்படுவே... உன் பாட்டிதான் சேப்ரானா இருக்காங்களே... அவங்களை அழைச்சிண்டு வா!''

''தனியா வந்தாலும் - நான் எழுந்து நடக்க முடிஞ்சவனா இருந்தபோதிலும், என்னால் உனக்கு எந்தவிதமான தீங்கும் நேராது. ஏன்னா, நான் சுபாவத்தில் நல்லவன். அதைவிட முக்கியமானது, ஐ லவ் யூ'' என்றபடி தலைமாட்டிலிருந்த சிறு பெட்டியிலிருந்து திருவான்மியூர் முகவரி சீட்டை எடுத்துத் தந்தான்.

முகம் சிவக்க - நெஞ்சு பதற அதைப் பெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

''என்ன சொன்னான் சுகுமார்?'' பாட்டி ஆவலுடன் கேட்டபோது, வீணா பேச முடியாது தலையை அசைத்தாள்.

கல்லூரி வாசலில் இறங்கும் வரை அவள் மௌனமாகத் தனக்குள்ளே அந்த கட்டுக்கொள்ளா மகிழ்ச்சியை அனுபவித்த வண்ணம் இருந்தாள்.

21

மறுநாள் மாலை கல்லூரியிலிருந்து வந்ததும் விரைந்து மாடிக்கு ஓடிய வீணா, மேல் உதட்டில் அரும்பி நின்ற வியர்வையைப் புறங்கையால் துடைத்துக்கொண்டு புத்தகச் சுமையைத் தன் அறை மேஜை மீது தொப்பென்று போட்டாள்.

வரப்போகும் பரீட்சையில் அவள் பாஸ் ஆவாளோ என்னவோ, ஆனால் அவளது மனதிலே பொங்கிப் புரண்டுகொண்டிருந்த அன்புப் பரிட்சையில் அவள் தேர்ந்து விட்டிருந்தாள்... அவளுக்குள் சுகுமாரை ரொம்பவே நேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தாள்.

அவனுக்கும் அவள் மீது ரொம்ப அன்பு.

அவனைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாததனால் எத்தனை குழப்பம், மனத்தாங்கல், கண்ணீர்.

குளித்துவிட்டு மாக்ஸி ஒன்றில் வெளிப்பட்ட அவள் மெல்ல கதவைத் திறந்து கொண்டு எட்டிப் பார்த்தாள்.

அம்மா கீழே கைவேலையாக இருந்தாள். அப்பா இன்னமும் அலுவலகத்திலிருந்து வரவில்லை.

தந்தையின் படுக்கை அறைக்குள் புகுந்து அவரது பிரத்தியேக டெலிபோனில் எண்களை வேகமாகச் சுழற்றினாள். மறுபக்கம் லேசான கரகரப்புடன் பட்டு போல காதைத் தழுவியது அவன் குரல்.

''நீயா!'' என்றான் சுகுமார் மகிழ்ச்சியுடன்.

''வீட்டிலே வருவோர் போவோர் அதிகம்! எனக்கு தனியா நிம்மதியா இருக்கணும்னு தோணித்து. இங்கே தான் தங்கப் போறேன்னு கண்டிப்பா சொல்லிட்டேன்.''

''உதவிக்கு யாரும் அருகில் இல்லையா?''

''வேலைக்காரர்கள் - கணவன், மனைவி ரெண்டு பேர் வீட்டோட இருக்கா... ரொம்ப உதவி செய்யறா.''

''அப்பகூட நீங்க தனியாத்தானே இருக்கேள்?''

''நீதான் என் மனசிலே இருக்கியே... அப்போ எப்படி நான் தனியா இருக்க முடியும்?''

டெலிபோன் ரிசீவரைப் பிடித்த உள்ளங்கை வியர்த்துப்போனது. உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்து சூடாகிப் போனது. ''சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யறேள்?''

''நீ வந்து சமைச்சுப் போடுவேன்னு காத்திருக்கேன்!''

''நான் சமைச்சா நீங்க பட்டினியாகத்தான் கிடக்கணும்!'' - 'களுக்' கென்று சிரித்தாள்.

''உன்னைப் பார்த்தால் போறாதா? பசிதீர்ந்துடுமே!''

''வீட்டிலிருந்து உங்கள் தங்கை கொண்டுவந்து தர்றாளாக்கும்?''

''மூணு வேளை சாப்பாடு வீட்டிலிருந்து வர்றது. கார்த்தாலே பெட்காப்பியை முருகன் போட்டு தந்துடறான். பத்து மணிக்கு அப்பா என்னைப் பார்க்க வருகிறார். அவரோட அம்மா காலை சாப்பாட்டை எடுத்து வந்து உபசரித்துப் பரிமாறி, கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்து விட்டு, டாக்டர் வந்துபோன பிறகு கிழம்புறாள். மத்தியானம் காபி டிபனுடன் துர்க்கா வருகிறாள். எனக்கு தூக்கம் வருகிறவரை உட்கார்ந்திருக்கிறாள். சில சமயம் நான் சட்டுனு தூங்க ஆரம்பிக்கிறேன். தொணதொணன்னு அவள் பேச ஆரம்பிச்சால் லேசில் ஓய மாட்டாள்...''

''நான் வந்தால் கூட நீங்க அப்படித்தானே செய்யப் போகிறேள்?''

''நீ வந்தா தூங்கிக்கொண்டிருந்தால்கூட வெடுக் கென்று எழுந்து உட்கார்ந்து விடுவேன்!... நீ துர்க்கா மாதிரி படபடன்னு பேசமாட்டியே. நீ வார்த்தைகளை அளந்து மெதுவா பேசுவது எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கிறதே... மறுபடி அம்மா சாயங்கால சாப்பாட்டை எடுத்துண்டு வருவா...''

''ஐயோ... நான் போனை வச்சுடறேன். உங்கம்மா வருகிற நேரம் போலிருக்கே?''

''அம்மா சாயங்காலம் ரொம்ப நேரம் இருக்க முடியாது. வீட்டில் அவளுக்கு ஏகப்பட்ட வேலைகள்... எனக்கு ரெஸ்ட் வேணும்னு சொல்லியிருக்கேன். சாயங்கால வேளையில் என்னை யாரும் வந்து பார்த்து தொந்திரவிக்கமாட்டா... நான் இங்கே விசிட்டர் பங்களா வில் வந்து தங்கியிருப்பதை ஆபீஸில் நண்பர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் சொல்லக் கூடாது என்பது என் உத்தரவு. அவர்களுக்கெல்லாம் தெரிஞ்சா கூட்டம் கூட்டமா, வந்திடுவா. என்னால் சமாளிக்க முடியாது.''

''நான் வேறே வந்து எதுக்குத் தொந்திரவு பண்ணணும்?''

''நீ வராட்டா நேரத்தை என்னாலே சமாளிக்க முடியாதே! வருவியா...?'' - ஆவலுடன் கேட்டான்.

''இன்னிக்கு முடியாது. நாளைக்குக் கட்டாயம் வர்றேன்.'' போனை வைத்தாள்.

அம்மா சந்திரா சொல்லிவைத்தாற்போல உள்ளே வந்தாள். ''எத்தனை தடவை உன்னைக் கூப்பிடறது... இங்கே வந்து போனில் யாரோடு பேச்சு?'' - அதட்டினாள்.

''எனக்கு வேண்டியவளோட நான் போனில் பேசக் கூடாதா? ... சிணுங்கியபடி குற்ற உணர்வுடன் தாயைத் தாண்டிக் கொண்டு மாடிப்படிகளில் தாவிக் கீழே சென்று மறைந்துவிட்டாள்.

மறுநாள் மாலை... அவள் திருவான்மியூருக்குக் கிளம்ப ஆயத்தமானாள். பாட்டியிடம் தன் திட்டத்தை ரகசியமாக முன்னதாகவே சொல்லி, அவளைத் துணைக்கு அழைத் தயார்ப்படுத்திவிட்டிருந்தாள்.

''காலேஜிலிருந்து வந்ததும் கொஞ்சம் கூட வீ[illegible] தங்காம இப்படி ஏன் அலையணுமோ? அப்பா வந்தா [illegible] என்ன சொல்றது?'' - அதட்டிய தாயை மிடுக்காக [illegible] பார்த்தாள் வீணா.

''சிநேகிதியோட பரீட்சைக்குப் படிக்கப் போறே[illegible] கான்னு சொல்லுங்கோ. தனியாவா போறே[illegible] பாட்டியைத் துணைக்கு அழைச்சுண்டு போறே[illegible] இதுகூடவா தப்பு...'' - சொல்லிக் கொண்டே காரில் [illegible] உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

பேத்தியின் குறிப்பை அறிந்து கொண்ட பா[illegible] ''வரட்டுமா...'' என்றபடி வேகமாகக் காரில் ஏறி அ[illegible] கொண்டாள்.

''சுகுமார் கால் சரியாகி நடக்க ஆரம்பிக்கக் கொ[illegible] நாள் பிடிக்குமே... அதுவரை தினமும் அவனைப் [illegible] பார்த்துட்டு வர சாத்தியப்படுமா?'' பார்வதி கவலை[illegible] கேட்டாள்.

''பார்க்காதிருந்தால் எனக்கு ரொம்ப பரபரப்[illegible] இருக்கும். மனதில் அமைதியிருக்காது. பலநாள் என்[illegible] வருஷங்கள் ஆனால்கூட எனக்கு அவரைத் [illegible] பார்க்கணும் போல இருக்கு பாட்டி!''

''அசட்டுப் பெண்ணே! ஆரம்பத்திலே அவனோ[illegible] சுமுகமா நீ பேசியிருந்தா இப்படி நாம ஆஸ்பத்திரி[illegible] திருவான்மியூருக்கும் அலைய வேண்டியிருக்காதே...''

''அந்த பிசகுக்கு இது பிராயச்சித்தம்னு நினை[illegible] கோங்க பாட்டி!'' என்றவள் வேகமாகக் காரை ஓட்டி[illegible]

[illegible]ம்புமுன் அவனைத் தொலைபேசியில் அழைத்து [illegible] விட்டுத்தான் புறப்பட்டிருந்தாள்.

[illegible] தாராளமாய் வரலாம். தி கோஸ்ட் ஈஸ் கிளியர்!' [illegible]ரித்தான் அவன். வரவேண்டிய குறுக்கு வழியை [illegible]க்குத் தெளிவாகச் செல்லியிருந்தான்.

[illegible] நேரம் சுற்றாது மிகவும் பழக்கப்பட்டவள் [illegible] அவள் காரை விரைவில் அந்தப் பங்களாவின் [illegible]திற்குள் செலுத்தினாள்.

''என்னைப் பார்க்க இரண்டு பேர் வருவாங்க. [illegible]ளுக்கு இளநீர் இரண்டு தேவை. சீவி எடுத்து வை!'' [illegible] எஜமான் இட்ட உத்தரவுப்படி, முருகன் இளநீரைச் [illegible] கொண்டிருந்தவன், வியப்புடன் திரும்பினான்.

புல்தரைமீது அவனருகில் தோட்டத்தில் உட்கார்ந் [illegible] அவன் மனைவி பாக்கியம், காரிலிருந்து இறங்கிய [illegible]ணையும், துணையாகக் கூட நின்ற அந்த வயதான [illegible]ளையும் தஆச்சரியமாகப் பார்த்தாள்.

''என்ன இது மச்சான்... பொழுது சாயற நேரமாச்சு [illegible] இப்போ என்னத்துக்கு வராங்களாம்?'' - அடிக் [illegible] கேட்டாள்.

''இரண்டு பேர் வரப்போவதாக ஐயா சொன்னார். [illegible] ஆண் பிள்ளைகள்தான் வராங்கன்னு நினைச்சேன். [illegible] பொண்ணு வர்றது!'' கிசுகிசுத்தான் முருகன்.

''உனக்கு இந்தப் பெண்ணைத் தெரியுமா?''

''இந்தப் பொண்ணோட அப்பாவை நான் [illegible]த்திருக்கேன். ஒருநாள் நம்ம ஐயா அவர் சாப்பிடற

மருந்தை வச்சுட்டு மீட்டிங்குக்குப் போயிட்டார். [illegible] என்கிட்ட சைக்கிளைக் கொடுத்து மருந்தை [illegible] கொடுத்துட்டு வரச் சொன்னாங்க. அந்த ஹாலில் [illegible] கூட்டம்... அப்போ நம்ம ஐயாகிட்டே [illegible] பொண்ணோட அப்பா பேசிக்கிட்டிருந்ததைப் [illegible] அவரும் பெரிய இடத்து ஆசாமி! ஜகந்நாதன்னு [illegible] ஒருநாள் இந்த பொண்ணை அவரோட காரில் [illegible] 'அப்பா! இது தான் அந்த கடைன்னு இது [illegible] பேசறதைப் பார்த்தேன். அவர் மகள் [illegible] பொண்ணுன்னு தெரிஞ்சது. பாக்கியம் இன்னொரு [illegible] நினைப்பு வர்றது... இந்தப் பொண்ணைத்தான் [illegible] ஐயாவுக்கு கட்டி வைக்க பெண் பார்க்க நம்ப [illegible] வீட்டவங்க போனாங்க...''

''ஆமாம், அந்த சம்பந்தம்தான் [illegible] கோளாறுனாலே தட்டிப்போச்சே... இப்போ இந்த [illegible] எதுக்கு இங்கே வர்றது?''

''உனக்குப் புரியலையா? பெரியவங்க [illegible] வியாபார மனத்தாங்கல்ல பொருத்தம் சரியில்லை[illegible] தட்டிக் கழிச்சுட்டாங்க. ஆனால், இளையவங்க [illegible] ரெண்டு பேரும் ஒருத்தர் மேலே ஒருத்தர் [illegible] வச்சிருக்காங்க போலிருக்கு - பொண்ணு பார்க்க [illegible] இருக்கே - நம்ம சின்னவருக்குப் பொருத்தமா இருக்[illegible]

''உள்ளே போகலாமா அப்பா? பார்வதி [illegible] அதட்டலாகக் கேட்டதும், திடுக்கிட்ட முருகன் [illegible] பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு வாசலில் நின்றவர்களி[illegible] வந்தான்.

''உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டு இருக்கார். உள்ளே போங்கோ'' என்றான்.

''முருகா, இவங்களுக்கு இளநீரை கண்திறந்து ரெண்டு தம்ளர்களில் ஊற்றி எடுத்து வா!'' என்று சுகுமார் [illegible] விட்டான்.

''வேண்டாம்! இதெல்லாம் எதுக்கு?'' என்று சொல்லியபடி கண்களை நாலாபுறமும் ஓடவிட்டாள் [illegible]. அவர்களது வீட்டு பங்களா அறைகளைவிட மிகவும் விஸ்தாரமாக, அலங்காரமாக இருந்த அந்த அறையை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

''அன்னிக்கு நான் கொடுத்த இளநீரை சாப்பிட மறந்திட்டே. இது எங்க தோட்டத்திலே காச்ச செவ்விளநீர். ரொம்ப நன்னா இருக்கும்...'' என்றபடி, இளநீர் நிறைந்த தம்ளரை அவளிடம் நீட்டினான் சுகுமார்.

பார்வதி இளநீர் தம்ளருடன் பின் வராந்தாவிற்குப் போவதுபோல போக்குக் காட்டிவிட்டு தோட்டத்திற்குள் நழுவினாள். ஒருவாய் சாப்பிடுவதும்... ரோஜாச் செடியில் மலர்ந்திருக்கும் பூக்களை எண்ணுவதுமாக அவள் தோட்டத்தை வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

''மச்சான், நீ சொன்னது சரிதான். இந்த பொண்ணுக்கும் நம்ம சின்னவருக்கும் 'இது' போலத்தான் இருக்கு... பார் அந்த கிழவியை? அவங்களைத் தனியே பேச விட்டுட்டு [illegible]குப் பார்த்துகிட்டு இங்கே வந்து நிக்குது!''

''பெரிய மனுசங்க வீட்டு விவகாரம். நீ வாயைத் திறக்காதே; நம்ம அம்மா வந்து கேட்டாகூட நீ தெரியும்னு கண்டுக்காதே! நமச்கென்ன? இன்னிக்கு வேணாம்னு

சொல்லுவாங்க, நாளைக்கு ஒன்னா கூடிக் [illegible] கொண்டாடிப்பாங்க. இடையே நமக்குத்தான் வீண் பொல்லாப்பு'' எச்சரித்தாள்.

உள் பக்கம் மெல்ல எட்டிப் பார்த்த பாக்கியம் தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டாள்.

அருகே கிடந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த பொண்ணும், கட்டிலின்மீது சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த சுகுமாரும் உலகமே தெரியாது சுவாரஸ்யமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவள் ரசித்தாள்.

''மச்சான், சும்மா சொல்லக்கூடாது - பொருத்தமான ஜோடி. சாமி புண்ணியத்திலே ஐயா வீட்டிலே கல்யாணம் நடக்கணும்!''

''எனக்குத் தெரியும். உனக்கு நல்ல புது சேலை எடுத்துக் கொடுப்பாங்க அம்மான்னுதானே நினைச்சு சாமியைக் கும்பிடறே?'' - வேடிக்கையாகக் கேட்ட முருகன் சிரிக்க கூட அவளும் சிரித்தாள். உள்ளே பார்வதிக்கு அவர்கள் சிரிப்பது நன்றாகவே கேட்டது.

22

சில தினங்களுக்குப் பின்...

அன்று மாலை மாதர் சங்கத்துக் கூட்டத்திற்குச் சிறிது தாமதமாகப் போனாள் சந்திரா.

அவசரத்தில் உட்கார்ந்தவள் இடது பக்கம் திரும்பிப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

பத்மநாபன் மனைவி சாரதா அவள் அருகே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

சந்திராவின் முகத்திலே மலர்ந்து கொண்டு வந்த சிரிப்பு - சாரதாவின் பார்வையில் உறைந்து போனது.

குற்ற உணர்வுடன் மறுபக்கமிருந்தவளிடம் ஏதோ பேசி வைத்தாள். நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

சங்கத்தின் செயலாளர் சம்பகாவும் - இன்னும் சில பெண்களும் ஓடி வந்து சாரதாவை மிகவும் விசாரித்தார்கள்.

''உங்க பிள்ளைக்கு இப்போ கால் எப்படி இருக்கு? கேள்விப்பட்டோம். ரொம்ப வருத்தமா இருந்தது. வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துட்டாரா?''

சந்திராவின் பக்கம் திரும்பிப் பாராது பத்மநாபன் மனைவி பேசினாள்:

''தேவலை. நர்ஸிங் ஹோமிலிருந்து வந்து விட்டான். எங்களோட திருவான்மியூர் பங்களாவிலே ரெஸ்ட்டா இருக்கான். நேத்திக்கு டாக்டர் வந்து கட்டை அவிழ்த்து விட்டார். எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்த்ததில் அவர் தெம்பியா இருக்கார். இன்னும் கொஞ்ச நாளில் ஒன்னா நடக்கமுடியும் - வேலைக்குப் போகலாம்னும் சொல்லிவிட்டார்.''

''என்னவோ, தலைக்கு வந்தது தலைப்பாவோட போச்சு...'' என்று சூள் கொட்டிய ஒரு வயதான பெண்மணி அருகில் வந்து தாழ்ந்த குரலில் கேட்டாள்.

''போன வாரம் ஒரு ஜாதகம் கொண்டு வந்து கொடுத்தேனே, அதைப் பார்த்தியோ!''

''நீங்க ஒரு பெண் ஜாதகத்தைக் கொடுத்தேன். மாலதி நேத்திக்கு ஒரு ஜாதகத்தைக் கொண்டுவந்தா. இன்னிக்கு கார்த்தாலே காமு தன் அக்கா பெண்ணோட ஜாதகத்தை கொடுத்தா... எல்லாத்தையும் நான் எந்த ஜோசியர் கிட்டே கொடுத்திருக்கேன். எது பொருந்தறதோ பார்ப்போம்...''

என் பிள்ளைக்கு வேற இடங்களிலிருந்து வரன் வந்து குவிஞ்சுண்டு இருக்கு என்பதைச் சொல்லி, சந்திராவை மட்டந்தட்ட வேண்டுமென்றுதான் அவள் கொஞ்சம் உரக்கவே பேசினாள்.

சந்திராவுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. முகம் சிவந்துபோனது. நெஞ்சு படபடத்தது.

''நான் தேடப் புறப்பட்டால் என் பெண்ணுக்கு ஆயிரம் வரன்கள் வந்து நிற்கும்...'' என தனக்குள்ளே வெகுண்டபடி விருக்கென்று எழுந்து கூட்டத்திற்குள் கலந்து கொண்டாள்.

ஆனாலும் மனம் சமாதானமடையவில்லை.

நெஞ்சை என்னவோ வேதனை ரம்பமாக அறுத்துக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டுக்குத் திரும்பியபின் முதல் வேலையாக அவள் மங்களத்தை தொலைபேசியில் கூப்பிட்டாள்.

''ஆமாம்; நான் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். பத்மநாபன் மனைவிக்கு கொஞ்சம் தற்பெருமை அதிகம். அவ கிடக்கிறா... என்னதான் அவ அவசரப் பட்டாலும் பிள்ளை இப்போ தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போவதா

[illegible]ன்னு சொல்லிட்டானாம் - கால் ஒடிஞ்சி [illegible]லே கட்டிக்கிண்டு கிடக்கறச்சே, என்ன கல்யாணம் [illegible]யிருக்கு...'' என்றாள் மங்களம். அவளுக்குச் [illegible]வைப் பிடிக்காது. சந்திரா மேலும் பிடித்தம் கிடையாது. மொத்தமாக அவளுக்குப் பணக்கார வீட்டுக் [illegible]த்தையே பிடிக்காது.

''என் பெண்ணிற்கும் ஏகப்பட்ட வரன்கள் வரது... [illegible] அவளுக்கு நாங்க இப்போ கல்யாணம் பண்றதா [illegible]சம் இல்லை.''

''ஆமாம் என்ன அவசரம்? கொஞ்ச நாள் [illegible]ட்டுமே...'' என்றாள் மங்களம்.

பின்னர் விலைவாசிகளைப் பற்றி ஒரு மூச்சு அளந்து [illegible] போனை வைத்தாள் சந்திரா. அவளுக்குத் தெரியும் [illegible]ளம் உடனடியாக பத்மநாபன் வீட்டுக்குப் போன் [illegible] தான் கேட்டதைச் சொல்லி முடிப்பாள். [illegible]விட்டால் அவளுக்குத் தலையே வெடித்துப் [illegible]விடும்!

மங்களத்தின் வாயை போன் மூலம் தூண்டிவிட்ட [illegible]தான் சந்திரா அமைதியடைந்தாள்.

மறுநாள் காலை வாசலில் டாக்ஸி வந்து நின்றது.

ஜகந்நாதன் அலுவலகம் புறப்பட்டுப்போய் விட்டிருந் [illegible]. புத்தகச் சுமையை அணைத்தபடி கல்லூரிக்குப் [illegible]ப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வீணா, அண்ணன் [illegible]ப்பாட்டமாக உள்ளே நுழைவதைக் கண்டு, பின் [illegible]டியிலே நின்று விட்டாள். பார்வதி ஆவலை அடக்க

முடியாது வீணாவின் பின்னால் வந்து கொஞ்சம் மறைந்து நின்று கொண்டாள்.

''புராண காலத்து நாரதர் போலத்தான் உன் பெரியப்பா பிள்ளை ராஜு... இப்போ எண்ணத்துக்கு வந்திருக்கான்? ஏதோ கரடி விட்டுட்டுப்போக வந்திருக்கான்...'' என்று பார்வதி தன் பேத்தியிடம் கிசுகிசுத்தாள்.

''சித்தி! ஒரு நல்ல சங்கதியைச் சொல்லிட்டுப் போக பரபரப்பா வந்திருக்கேன். டிபன் சாப்பிட நேரமில்லே. உட்காரக்கூட டயம் இல்லே...'' என்று உரத்த குரலில் சொல்லி சிரித்துக் கொண்டே, கால் பாதணிகளை கழற்றாது வரவேற்பறைக்குள்ளே அவசரமாக வந்து நின்றான். சந்திராவின் மைத்துனர் மகன் ராஜு தன் சட்டைப் பையிலிருந்து நான்கு முனைகளிலும் மஞ்சள் தடவியதொரு கடித உறையை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினாள்.

''பத்பநாபன் வீட்டைவிட ஒரு உசத்தியான இடம் இது. பையனோட ஜாதகத்தை கொண்டு வந்திருக்கேன். ரெண்டு பெண். இருவருக்கும் கல்யாணமாகி விட்டது. ஒரே பிள்ளை. மார்கம் எலெக்ட்ரிக்ல்ஸ்ன்னு கேள்விப் பட்டிருப்பேளே... சாக்ஷாத் மார்க்கபந்துவோட பிள்ளை யின் ஜாதகம்தான் இது! வயசில்கூட இவன் சுகுமாரைவிட சின்னவன். என்ஜினியர் பட்டத்திற்குப் பிறகு எம்.பி.ஏ. முடிச்சிருக்கான். ஆள் ஜம்முனு இருப்பான். அவாளுக்கு ஜாதகத்தைத் துருவிப் பார்க்கணும்னு ஆசையில்லை. நீங்க நன்னா பாருங்கோ... பிடிச்சிருந்தா எனக்கு போன் பண்ணுங்கோ. மத்ததையெல்லாம் நான் கவனிச்சுக்கறேன். உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லாட்டா, அடுத்த வெள்ளிக்

கிழமையே பெண் பார்க்க வர ஏற்பாடு பண்ணறேன்... ஒரு சமயம் அப்பாவும் அம்மாவும் கூட ஊரிலிருந்து இங்கே வரலாம். உங்களையெல்லாம் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சுன்னு அம்மா சொல்லிண்டு இருந்தா...'' - படபடவென்று மூச்சுவிடாது பேசினான்.

சந்திரா சொல்லுமுன் சமையற்காரம்மா காப்பியுடன் வந்து நின்று விட்டாள்.

''ரொம்ப பிகு பண்ணாதே... காப்பி சாப்பிடு. உன் சித்தாப்பாகிட்டே இந்த வரனைப்பத்தி பேசிவிட்டு உனக்குப் போன் பண்றேன்...'' என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறி விட்டு, ஜாதகத்தை வாங்கி வாசல் அறை அலமாரிக்குள் பத்திரமாக வைத்தாள்.

உட்கார நேரமின்றி ராஜு விடைபெற்றுக் கொண்டு டாக்ஸியில் தாவியதும் அதுவரை எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற வீணா, பாட்டியைக் கவலை யுடன் பார்த்தாள்.

''பேசாம இரு. இவா செய்கிறதை செய்யட்டும். நீ உன் காரியத்தை மேலே தொடரு...'' பாட்டி பேத்திக்கு மெல்லிய குரலில் தெம்பு கொடுத்தாள்.

அன்று மாலை சந்திரா தனக்குத் தெரிந்த ஜோசியர் வீட்டுக்கு ஜாதகத்துடன் கிளம்பி விட்டிருந்தாள்.

அது அவர்களுக்கு அனுகூலமாக இருந்தது.

பாட்டியும் - பேத்தியும் தாமதம் செய்யாது திருவான்மியூருக்குப் புறப்பட்டனர்.

கட்டவிழ்த்த பின்னர் மெல்ல நடக்கப்பயின்று கொண்டிருந்த சுகுமார், வாசலில் நடைபாதையில் மேலும் கீழும் ஊன்றுகோலுடன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அவர்களைக் கண்டதும் மிக்க ஆனந்தத்துடன் வரவேற்றான். பிரிஜ்ஜிலிருந்து குளிர்பானத்தை எடுத்து தம்ளரில் நிரப்பி, ஐஸ் போட்டு தானே அவர்களுக்குத் தந்து உபசரித்தான்.

பாட்டி பார்வதி மெல்ல தம்ளருடன் வாசல்பக்கம் நழுவி விட்டாள்.

''என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கே...?'' என்று கேட்டபடி அருகில் வந்து உட்கார்ந்த சுகுமார், அவளது கரத்தை தொட்டதும் வெடுக்கென்று நகர்ந்து கொண்டாள் வீணா.

ஒரு வாய் குளிர்பானத்தைப் பருகிவிட்டு தம்ளரை மேஜைமீது வைத்தாள்.

கோபமும் - துயரமும் நெஞ்சை அடைக்க, அவள் கண்களில் லேசாகக் கண்ணீர் துளிர்த்தது.

''உங்கம்மா உங்களுக்கு வேறே இடம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்...' என்றாள் முகம் சிவக்க.

''அதே கேள்வியைத்தான் நானும் கேட்கணும்னு இருந்தேன்! உங்க அம்மாவும் பல வரன்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்காளாமே... என் தாயார் இன்று பகல் சாப்பாட்டோட வந்தப்போ இந்த சங்கதியை எனக்குச் சொன்னாள்... நீ என்ன செய்யப் போறதாக உத்தேசம்?'' மெல்லச் சிரித்தான் அவன்.

''நீங்க செய்யப்போறதைச் சொன்னால், நான் பதில் சொல்ல முடியும்...''

''எங்கம்மா நூறு வரன்களை பார்க்கட்டும் - எனக்கு ஆவது ஒண்ணுமில்லே... நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க

விரும்பறவளைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிப்பேன்...! இல்லாவிட்டா இப்படியே இருப்பேன்... அட! இவ்வளவு நாள் நாம் பேசிப் பழகிண்டு இருக்கோம்... ஒண்ணு நான் உன்னைக் கேட்க மறந்துட்டேனே! நீயும் மனம் விட்டுபேசறதில்லை.''

''என்னவாம்?'' சிணுங்கினாள் வீணா.

''பெரியவர்கள் பாட்டுக்கு வரன்கள் பார்க்கட்டும்! அது தங்கள் கடமைன்னு அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்... நான் கேட்கப் போறதுக்கு நீ சரியா பதில் சொல்லணும்.''

தலையை அசைத்தாள் வீணா.

''நான் உன்னைக் கல்யாணம் செய்துக்க ஆசைப் படறேன்... உன் விருப்பம்?''

பதில் சொல்லாமல் தன் கைக்குட்டையை முறுக்கிக் கொண்டு அவள் தரையைப் பார்த்தாள்.

''உனக்கு இஷ்டமில்லையா?''

விருக்கென்று நிமிர்ந்தாள். ''அப்படியிருந்தா நான் வேறு இடத்திலே வரன் பார்க்கிறதைப் பத்தி கவலைப்படுவேனா? தினமும் உங்களை வந்து பார்த்துட்டுப் போவேனா?''

''உன் வாயாலே சரின்னு சொல்லகூடாதா?''

''சரி... சரி... சரி! போதுமா?'' - அவள் சொல்லிச் சிரிக்க, அவளது கரத்தைப்பற்றி கன்னத்துடன் பொருத்திக் கொண்டு அவனும் கூடவே சிரித்தான்.

''என் கால் எலும்பு கூடிவிட்ட போதிலும் எனக்கு இன்னும் நன்னா நடக்க முடியலை. ஒரு சமயம் நான்

விந்திக் கொண்டு நடக்கும் ஊனமுற்றவனா போயிட்டா என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிப்பியா?''

''கால் நடக்க முடியாம நொண்டியாப் போனாலும் கவலைப்படமாட்டேன். உங்களைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிப்பேன் போதுமா?''

''வாழ்விலும் - தாழ்விலும் - நோயிலும் ஆரோக்கியத்திலும். பெற்றோர்கள் எதிர்த்தாலும் நாம் கல்யாணம் செய்து கொண்டு மனமொத்தவர்களாக வாழப் போறோம் என்றுதானே சொல்ல வந்தே?''

''எத்தனை தடவை கேட்பேள்?'' - சிணுங்கினாள் செல்லமாக.

''பல தடவை கேட்கணும்போல இருக்கு. எத்தனை தடவை நீ சரின்னு சொன்னாலும், கேட்கக் கேட்க அந்த சங்கதி ரொம்ப இனிக்கிறதே'' - செல்லமாக அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

பரபரப்புடன் வேலைக்காரி வெளியே ஓடி வந்தாள். கேட்டருகே நின்ற கணவனிடம் சொன்னாள்.

''மச்சான், நான் பின்னாலே நின்னுகிட்டு கேட்டுக் கிட்டிருந்தேன்...''

''என்ன கேட்டே...? ஏன் இப்படி மேல் மூச்சு வாங்க ஓடிவந்தே?''

''நம்ப சின்ன ஐயா அந்தப் பொண்ணுகிட்டே 'என்னை கட்டிப்பியா'ன்னு கேட்டாரு. அது உம் சரின்னு பதில் சொல்லிச்சு... பெரியவங்களுக்கு முன்னாடியே ரெண்டு பேரும் முடிவு செய்துட்டாங்க மச்சான்!'' மிகவும் வியப்புடன் சொன்னாள்.

''இந்த பங்களாவுக்கே ஒரு ராசி பார்த்தியா? உனக்கு நினைப்பு இருக்கா... இங்கே நீயும் நானும் வேலைக்கு சேர்ந்தப்போ, உன்னை நான் பார்த்துட்டு மயங்கிப்போய், என்னை கல்யாணம் கட்டிக்கிறியான்னு நான் கேட்டேன்'' நீ உடனே சரின்னு தலையை ஆட்டினியே...!''

''போய்யா... நான் ஏதோ நல்ல சங்கதியைச் சொல்ல வந்தா உன் கதையை அளக்கறயே... அது நடந்து எத்தனை வருசமாச்சு...''

''எத்தனை வருசமானால் என்ன...? காதல் எப்பவும் இளசாதானே இருக்கும்? உனக்கு இப்போ...''

''வாயை மூடு! அந்த பெரியம்மா இந்தப் பக்கம் வராங்க...'' என்று கூறியவள், மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்துக் கொண்டாள்.

23

மாதர் சங்கத்துக் கூட்டத்திலே தன்னை அவமானப் படுத்திய சாரதாவை விரைவில் மட்டம்தட்ட வேண்டு மென்றதோர் ஆவேசம் சந்திராவுக்கு.

ஜாதகத்துடன் அவள் ரங்கப்பன் தெருவுக்கு விரைந்தாள். அவள் கணவனுக்கு ஜாதகம் பற்றி நம்பிக்கை ஏதும் கிடையாது. பொருத்தம் எதுவும் பாராமலே ஒரு தலைக் காதலை முகாந்திரமாக வைத்துக் கொண்டு வற்புறுத்தி அவளை மணந்து கொண்டவன் அவன்...

ஆரம்பத்திலே ஒற்றுமை இன்றி பிரிந்துவிடும் போல பயமுறுத்தியது அவர்களது தாம்பத்தியம்!

பின்னர் எப்படி மாறிப் போனது?

தனக்குள்ளே எண்ணிய சந்திரா முறுவலித்தபடி காரிலிருந்து இறங்கினாள்.

ஜாதகத்தை ஓரளவு பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு அவள் வீட்டுக்கு விரைவாகத் திரும்ப வேண்டும்.

ஜகந்நாதன் காலையில் அலுவலகத்திற்குப் புறப்படும் போது தலைவலி என்று முனகினான்.

அவள் உடனே உள்ளே சென்று மருந்து அலமாரியைத் திறந்து, தலைவலி மாத்திரையை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தாள். 'என்ன இதெல்லாம்?' என்று அவன் முறைத்ததை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஜகந்நாதன் எப்பவும் அப்படித்தான் இடக்கு செய்வது வழக்கம். ஆரம்பத்திலேயே ஓர் உபாதைக்கு சிகிச்சை செய்து கொள்ள மறுப்பான்.

தலைவலி என்றால் உடனே மாத்திரை சாப்பிட்டு அதைத் தணித்துக் கொள்ளாது, அது அதிகமாகி மண்டையைப் பிளக்கத் தொடங்கியதும் பச்சைக் குழந்தையைப் போல கண்களில் நீர் கசிய, 'ஐயோ அப்பா' என்று அரற்றுவான். சந்திரா அவனுக்கு உட்கொள்ள மருந்து கொடுத்து, தைலம் தடவி சிஷ்ருஷைகள் செய்து அவனை சிறிது நேரம் படுக்கச் சொல்லி உபசரிக்க வேண்டும்.

'இங்கேயே உட்கார்ந்திரு - எங்கேயும் போகாதே சின்னக் குழந்தையாகி, அவளது கரத்தை பிடித்துக்

கொண்டு ரொம்பவும் பிடிவாதம் செய்வான். அப்படி ஓர் ஆர்ப்பாட்டம்!

அவளுக்கு அந்தப் பணிவிடைகள் உள்ளூரப் பிடித்தமாகத்தானிருந்தன.

அவள் இல்லாது வீட்டில் அரைநாழி கூட அவனுக்குப் பொழுது போகாது என்பதைக் குறித்து மிக்கப் பெருமை.

காலையில் அவள் தலைவலி மாத்திரைகளை எடுத்துக் கொண்டு வந்தபோது, 'உன் கையால் கொடு - அப்பத்தான் தலைவலி போகும்!' என்று செல்லமாகக் கூறி விளையாட்டாக அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளி விட்டுக் கிளம்பினான்.

ஒரு சமயம் அவருக்குத் தலைவலி மறுபடியும் வந்து தொந்தரவு செய்கிறதோ?

இருக்காது. உடம்புக்குத் துளி ஏதேனும் சரிப்பட வில்லை என்றால் உடனே வீட்டுக்கு ஓடி வந்து விடுவாரே! எதுக்கும் சீக்கிரம் வீட்டுக்குத் திரும்பிடறது நல்லது. வீணாவும் பாட்டியும் வெளியே கிளம்பியிருப்பார்கள். அவர்களும் வீட்டில் இல்லாது - அவளும் இல்லா விட்டால்... அவள் கணவன் தவித்துப் போய் விடுவான்... பலவும் எண்ணியபடி அந்த ஓட்டுக்கூரை வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

கூடத்துத் தரையில் சாய்மான மேஜைக்குப் பின்னால் தரையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த ஜோசியர் சுப்பண்ணா அவளைப் பார்த்ததும், ''வாங்கோ...! உட்காருங்கோ!''... முகமலர்ந்து வரவேற்றார்.

எதிரே தரையில் பவ்யமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள் சந்திரா.

''இந்த ஜாதகங்களைக் கொஞ்சம் பார்த்துச் சொல்லணும்! என் பெண்ணுக்கு வந்திருக்கிற வரனோட ஜாதகம் இது...'' என்று சந்திரா தன் கைப்பையிலிருந்து இரண்டு கவர்களை அவரிடம் கொடுத்தாள்.

''நாங்க இந்த இடத்தை வீணாவுக்கு நிச்சயம் பண்ணலாம்னு உத்தேசித்துக் கொண்டிருக்கோம்...'' என்று கோடி காட்டினாள்.

மேஜை இழுப்பறையிலிருந்து தமது கண்ணாடிக் கூண்டை எடுத்து மேல் துண்டால் மெல்லத் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டு இரண்டு ஜாதகங்களையும் மேஜை மேல் பரத்திக் கொண்டு, ஜோசியர் சுப்பண்ணா சிறிது நேரம் தமது கம்பளிப்பூச்சிப் புருவங்களை அசைத்து சுளுக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

''பரவாயில்லை...'' என்று உதட்டைச் சுழித்தபடி அவளைப் பார்த்தார்.

''உங்க மனசுக்குச் சரின்னுபட்டால் நல்லது. எதுக்கும் நீங்க நன்னா பார்த்து வையுங்கோ! நாளைக்கு கார்த்தால நான் வரேன்...'' என்றபடி பரபரப்புடன் எழுந்திருந்தாள்.

அவளது நினைவெல்லாம் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பப்போகும் கணவன்மீது இருந்தது?

வீட்டுக்குள் அவள் நுழைவதற்கும் வாசலில் பென்ஸ் வந்து நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

''சந்திரா, உன் பேச்சை கேட்காமல் போனது பிசகு'' ஆபீசுக்கு அரைநாள் போகாம வீட்டிலே இருந்திருக்கலாம். லேசா உடம்பு கதகதக்கிறது. ஜுரமோ என்னமோ தலைவலியும், தொண்டை கரகரப்புமாக நான் ரொம்ப பாடுபட்டுட்டேன்...'' என்று முனகிக் கொண்டே உள்ளே வந்தான் ஜகந்நாதன்.

அவனை அழைத்துக்கொண்டு மாடியறைக்குச் சென்று - மாற்றுடை அணிந்து கொள்ள உதவி - படுக்க வைத்து விட்டு டாக்டருக்குப் போன் பண்ணினாள்.

அதற்குப் பின் தொடர்ந்து அரைமணி நேரம் அவள் மாடிக்கும் கீழுமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தாள்.

''ஒன்றுமில்லை. சாதாரண ஃப்ளு...'! என்று டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போய்க்கூட அவன் சமாதான மடையவில்லை.

சந்திரா தன் அருகிலேயே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும் என்று குழந்தையாகப் பிடிவாதம் செய்தான்.

சிறிது நேரத்தில் அவன் மருந்துகளின் போதையால் உறங்கிப் போய்விட்டான்.

மெல்ல எழுந்து கீழே வந்த சந்திரா பின் கட்டிற்கு விரைந்து சென்று பார்த்தாள்.

சித்தியைக் காணவில்லை!

பாட்டியும் - பேத்தியும் ஒருநாள் தவறாமல் இருட்டும்வரைஅப்படி வெளியே என்ன செய்வது கொண்டிருக்கிறார்கள். கட்டாயம் வீணாவை இதுபற்றி கொஞ்சம் கண்டிக்க வேணும்... நினைத்துக் கொண்டு

இரவு சமையல் பற்றி சமையற்கார அம்மாளிடம்
விவரித்துச் சொல்லிவிட்டு, கணவனுக்குக் கொஞ்சம்
ஹார்லிக்ஸ் கலக்கி எடுத்துக்கொண்டு மாடிக்கு வந்தாள்.

அவள் நினைத்ததுபோல அவன் படுக்கையிலிருந்து
எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தான்.

"எங்கே போயிட்டே அதுக்குள்ளே?" - செல்லமாகக்
கோபித்துக் கொண்டான்.

"முதல்லே இதைச் சாப்பிடுங்கோ... பின்னால
பேசலாம்" என்றபடி தம்ளரை அவன் கையில் கொடுத்
தாள். நெற்றியில் பூத்துக் காதோரம் வழிந்த வியர்வையைத்
துண்டால் துடைத்து விட்டாள். "உங்களுக்கு ஏதாவதுன்னா
எனக்கு ரொம்ப கவலையாயிடறது..." என்றாள் பரிவுடன்.

"சந்திரா! உன்னைப் போல உன் பெண் இத்தனை
அன்போட தன் கணவனிடம் நடந்துப்பாள்னு நினைக்கிறியா?"

"என் கணவரைப் போல ஒரு அன்பான புருஷன்
அவளுக்குக் கிடைச்சா, அவளும் என்னைப் போல தன்
பொறுப்பை உணர்ந்து கொண்டு நடந்துப்பா..." - புன்
முறுவலித்தாள் சந்திரா.

"பாவம்! கள்ளங்கபடமில்லாத குழந்தை...
அவளுக்கு ஒரு நல்ல இடம் கிடைக்கணும்னு சதா என்
கவலை. உங்க அண்ணா பிள்ளை ராஜு இங்கே அவசரமா
வந்து ஒரு ஜாதகத்தைக் கொடுத்துட்டுப் போனான்னு
சொன்னேன் இல்லையா... அதை நம்ப சுப்பண்ணாகிட்டே
பார்க்கக் கொடுத்தேன்... ஜாதகம் பொருந்தியிருக்குன்னு
சொன்னார். இந்த இடத்தைப்பத்தி விசாரிச்சுட்டு பெண்

பார்க்க ஏற்பாடு செய்யுங்கோ! பையன் பார்க்க நன்னாவே
இருப்பானாம்..."

"வீணாவுக்குப் பிடிக்க வேண்டுமே?"

"எல்லாம் பிடிச்சுப் போகும்... இந்தத் தடவை நாம்
அவகிட்டே கொஞ்சம் கண்டிப்பா நடந்துக்கணும்."

"வற்புறுத்தினா ஒத்துக்கமாட்டாளே?"

"வீணா என்ன? எல்லாப் பெண்களுமே வற்புறுத்
தலை வெறுக்கிறவாதான் - நான் முதல்லே ஒத்துக்
கொண்டேனா?"

"நீ அந்தக் காலத்துப் பெண்!"

சந்திரா முகம் சிவந்து போனாள். அவளுக்குக்
கோபம் வந்து விட்டது. அவளை அவள் கணவன்
பழங்காலத்துப் பாட்டிமார்களுடன் ஒப்பிட்டு விட்டானே...

"அந்தக் காலம் இந்தக் காலம் - வேறு எந்தக் காலமா
இருந்தா என்ன...? ஒரு பெண்ணோட மனசிலே சில
அடிப்படை உணர்வுகள் எப்பவும் மாறாது; ஒரே
நிறுசாகத்தான் இருக்கும். 'தாய் என்கிற உணர்ச்சியை
எடுத்துக்கோங்க... அந்தக் காலத்துப் பெண்ணுக்கும் தாய்
என்கிற பாசம் இருந்தது. எனக்கும் இருக்கு. உங்க
பெண்ணுக்கும் நாளைக்கு கல்யாணமாகி குழந்தை பிறந்து
விட்டால் பாசம் தானே வந்துவிடும். அவளுடைய
பேத்திக்கும் இருக்கும்!"

"அப்படித்தான் காதல் என்கிற சமாச்சாரமும் என்று
சொல்ல வரே?"

''அப்படித்தான் வச்சுக்குங்களேன்!'' - சந்திரா சிரித்தாள். கூட பலத்த குரலில் பெரிய ஹாஸ்யத்தைக் கேட்டுவிட்டவன் போல ஜகந்நாதன் சிரித்தான்.

பத்மநாபனின் திருவான்மியூர் விருந்தாளி பங்களாவின் முன்னறையில் ஒரு சோபாவின்மீது உட்கார்ந்து கொண்டு - இன்னொரு சோபாவில் காலை நீட்டி வைத்துக் கொண்டபடி அமர்ந்திருந்தான் சுகுமார்.

''நேரமாச்சு... நான் கிளம்பணும்-'' என்று எழுந்த வீணாவின் கையைப்பற்றி உட்கார வைத்தான்.

'உங்கம்மாவும் - அப்பாவும் போல நாம ஒற்றுமையான தம்பதிகளாக இருப்போம்னு நான் சொல்றேன்... நான் எல்லாத்தையும் சொல்லி முடிக்கிறதுக்குள்ளே கிளம்பினா என்ன அர்த்தம்?''

''எங்கப்பாவும் - அம்மாவும் ஆரம்பத்திலே அப்படிக் கிடையாதாம்... அம்மாவுக்குப் பிடிக்காத கணவரா எங்கப்பா அமைஞ்சிருந்தாராம்!'' - புன்னகைத்தாள் வீணா.

''இந்தக் கதையெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''பாட்டி சொல்லியிருக்கா... பின்னாலே அப்பாவுடைய குணத்தைப் புரிஞ்சு கொண்டதும் அம்மாவுக்கு அவரை ரொம்ப பிடிச்சுப் போச்சு!''

''நம்ப சங்கதியும் அதுதான் போலிருக்கு! என்னை உனக்குப் பிடிக்காம இருந்தது... இப்போ?'' - சிரித்தான் சுகுமார்.

''நம்ப சங்கதி கொஞ்சம் வித்தியாசமானது... அம்மாவுக்குப் பிடிக்காத கல்யாணம் - பின்னால்தான் மனசிலே அன்பு ஏற்பட்டதாம்.''

''நமக்கு மனம் பிடிச்சுப்போன கல்யாணமா இருக்கும்னு சொல்ல வரே... பின்னாலே என்கிட்டே சண்டை போட மாட்டியே?'' - வேடிக்கையாக அவன் கன்னத்தைக் கிள்ள, அவள் கொஞ்சலான கோபத்துடன் அவன் தலை முடியைப் பிடித்துக் குலுக்க... இருவரும் சேர்ந்து உரக்கச் சிரிக்க... கேட்டருகே நின்ற பார்வதி உள்ளே விரைந்து வந்து விட்டாள்.

வீட்டுக்கு அவர்கள் திரும்பும்போது நன்றாக இருட்டி விட்டிருந்தது. ஓசைப்படாது மாடிக்கு போனவள், அப்பாவின் படுக்கையறையிலிருந்து எழுந்த பேச்சில் தன் பெயர் அடிபடுவதைக் கேட்டு, நின்று, நிதானித்து ஒட்டுக் கேட்டாள்.

''வெள்ளிக்கிழமை பெண் பார்க்க வரச்சொல்லி ஏற்பாடு செய்யலாமா?''

- அம்மா கேட்டதற்கு அப்பா, 'ஓ.கே' என்று பதிலளிப்பது கேட்டது.

''பெண் பார்க்கவா? என்ன அநியாயம்? அவளைக் கேட்காமல் அம்மா மறுபடியும் ஏற்பாடு செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாளே?'' தடதடவென்று கீழே இறங்கி ஓடி வந்தாள்.

''பாட்டி! அம்மா மறுபடி பெண் பார்க்க ஏற்பாடு செய்யறாளே? என்ன செய்வேன் சொல்லுங்கோ...'' - பதறினாள் பேத்தி.

''நானிருக்கேன் உதவி செய்ய. உனக்கு ஏன் பயம்? பேசாமல் இரு. நன்னா யோசிச்சு - ஒரு பிளான் சொல்றேன்'' - பாட்டி அபயம் கொடுத்தாள்.

பேத்தி மன அமைதியுடன் மெல்ல மாடிப்படிகளில் ஏறினாள்.

24

முன்னறையில் காலைப் பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள் சாரதா.

பியட் கார் ஒன்றை உள்ளே அனுமதிக்க காவலாள் கேட்டை அகலமாகத் திறப்பதை ஜன்னல் வழியே பார்த்தாள்.

விடியும்போதே எரிச்சலுடன் புறப்பட்டுவிட்ட வெயில் நெருப்பை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்த காலை வேளை... யார் அவளைத் தேடிக் கொண்டு அதுசமயம் வருவது?

விருக்கென்று எழுந்து, சாப்பாட்டறையிலிருந்த கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள்.

ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, ஈரக்கூந்தலைக் காய வைத்து அள்ளி முடிச்சிட்டுக் கொண்டு, பூஜையறைத் தட்டின் மீதியிருந்த மல்லிகை சரத்தைக் கூந்தலில் செருகிக் கொண்டு, கணவன் அலுவலகம் புறப்பட்டுச் சென்றதும் பத்துமணி சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு திருப்திடன் வாயில் குதப்பிய வெற்றிலை உதடுகளுக்குச் சிவப்பேற்றி

விட்டிருக்க, லேசாக பூத்த வியர்வையில் குங்குமம் சிறிது கலைந்த நெற்றியுடன் ஒய்வாக வீட்டிலிருக்கும் குடும்பத் தலைவியை கண்ணாடி காட்டியது.

குழாயைத் திருப்பி வாயை வாஷ்பேசினில் கொப்புளித்துத் துடைத்துக் கொண்டு, இடக்கை மோதிர விரல் நகத்தால் நெற்றி குங்குமத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்து திருத்திக் கொண்டு, மெல்ல வாசல் பக்கம் வந்தாள். காரைவிட்டு இறங்கிய யோகாம்பாளுக்கு இரண்டு படிகள் ஏறி வராந்தாவிற்கு வருவதற்குள் மூச்சுத் திணறியது.

ஜகந்நாதன் வீட்டு சம்பந்தம் தவறிப்போனது நல்லதுதான். வேறு யாரும் முந்திக் கொள்வதற்குமுன், அவள் விஷயத்தை விரைவாக முடித்துவிட வேண்டும் என்ற அவசரத்தில் அவள் புறப்பட்டு வந்தாள். ஏற்கெனவே ஸ்தூல சரீரம். மனதில் பொங்கிப் புரண்டு கொண்டிருந்த ஆசை மூச்சையடைக்க... அவள் வராந்தாவில் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு - ஒரு கணம் நின்றாள்.

அழைப்பு மணியை மெல்ல அழுத்தியதுமே கதவைத் திறந்துவிட்டாள் சாரதா.

''நீலு வீட்டிலிருந்து அப்படியே வரேன். போனில் தெரிவிச்சுட்டு வர அவகாசம் இருக்கலை...'' என்ற சமாதானத்துடன் உள்ளே நுழைந்தாள் யோகாம்பாள்.

சாரதா தன் கணவரை விட நேரம் காலத்தைப் பற்றி ரொம்ப கண்டிப்பாக இருக்கிறவள்.

திடீரென்று அவளைப் பார்க்க யாராவது தேடிக் கொண்டு வந்தால் அவளுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது.

முன்னதாகத் தெரிவித்துவிட்டு, பிறகு அவளது சௌகரியத்தின்படி அவளைப் பார்க்க வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பவள்.

''வாங்கோ, உட்காருங்கோ...'' - அரைமனதுடன் உபசரித்தாள்.

சோபாவில் சரிந்து கொண்டதுமே படபடத்தாள் யோகாம்மாள்.

''என் நாத்தனார் காமாக்ஷி உங்ககிட்ட முந்தா நாள் கூட டெலிபோனில் விவரமாகச் சொன்னாளாம். ஜாதகங்கள் நன்னா சேர்ந்திருக்கிறதாலே பெண்ணை நீங்கள் வந்து பார்த்துட்டா, பின்னால் எல்லாம் தீர்மானிச்சுக்கலாம்னு சொன்னாளாம்... நேரில் சொல்லிட்டுப் போகலாம்னு கிளம்பி வந்தேன். ஞாயிற்றுக் கிழமை நாள் நன்னாயிருக்காம். ராகு காலத்துக்கப்புறம் பெண் பார்க்கிறதை வச்சுக்கலாம்னு யோசனை... உங்க சௌகரியம்?'' - மென்று விழுங்கினாள்.

வியாபார உலகத்தில் பெரிய புள்ளியான பதஞ்சலியின் மனைவி யோகாம்பாள்.

ஒரு பெண், ஒரு பிள்ளை என்கிற சிறு குடும்பம். அம்மாவைப்போல பெண் கொஞ்சம் இரட்டை நாடி என்பதைத் தவிர பார்க்க நன்றாகவே இருப்பாள். நல்ல கண்ணியமான குடும்பம். சாரதா இன்னும் ஏன் தயங்கணும்? ஜகந்நாதன் வீட்டவர்கள் தங்கள் மகளுக்கு வேறு இடம் பார்த்து முடிக்குமுன் அவர்களது வீட்டுக்கு நாட்டுப் பெண் வந்துவிட வேண்டாமா?

தன் ஆவலைத் துளியும் முகத்தில் காட்டாது - அழுத்தலாகப் பதிலளித்தாள்.

''இவரைக் கேட்டுட்டு நான் உங்களுக்குப் போன் பண்றேன். அந்த விபத்துக்கப்புறம் சுகுமார் இப்போது தான் கொஞ்சம் நடக்க ஆரம்பிச்சிருக்கான்... அவனது சௌகரியத்தையும் கேட்கணும்...''

யோகாம்பாள் ரொம்பவே அவசரப்பட்டாள்.

''உங்களுக்கு ஆக்ஷேபணை இல்லேன்னா, நாம் பெண் பார்க்கிறதை உங்க விருந்தினர் பங்களாவிலேயே வச்சுக்கலாமே''

அதுவும் ஒரு நல்ல யோசனை என்று சாராதாவுக்குத் தோன்றியது. சுகுமார் இருக்கும் நிலையில், பெண் வீட்டவர்கள் பெண்ணை அங்கே அழைத்து வந்து காட்டுவதுதான் நல்லது என்று எண்ணினாள். அடுத்த நாள் மாதர் சங்கத்திலே என்ன நடக்கும் என்பதை கற்பனையில் ஒரு கணம் பார்த்துப் பூரித்தாள்.

''சங்கதி தெரியுமா உனக்கு... யோகாம்பாள் தன் பெண்ணை அழைச்சுக் கொண்டு நேரே திருவான்மியூர் பங்களாவுக்குப் போய் சுகுமாருக்குக் காட்டிவிட்டு வந்திருக்கா... வரதட்சிணை, சீர் இதுகளைத்தான் ஒதுக்க முடியலைன்னு நாம் ஒரு பக்கம் போர்தொடுத்துக் கொண்டிருக்கோம். இன்னொரு பக்கத்தில் பெண்ணைப் பெத்தவர்கள் சம்பிரதாயத்தைக்கூட ஒதுக்கிட்டு, பெண்ணைக் கையில் பிடிச்சுக் கொண்டு நேரே மாப்பிள்ளை இருக்கும் இடம் தேடிப் போய்விடுகிறார்களே - வெட்கம்'' என்று பலத்த கிசுகிசுப்பு கேட்கும்.

சந்திராவின் முகத்தை அப்பொழுது பார்க்க வேண்டுமே!

''இவர் சரின்னு சொல்லிடுவார். எதுக்கும் இரண்டு பேரையும் கேட்டுட்டு நான் போன் செய்கிறதுதான் முறை...'' என்றாள்.

யோகாம்பாள் எல்லாவற்றிற்கும் தலையை ஆட்டினாள். பெண்ணைப் பெற்றவள் என்றதுமே எல்லாவற்றிலும் விட்டுக் கொடுத்தாக வேண்டும். சிறிதுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு கிளம்பினாள்.

வெளியே கிளம்ப ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த சித்தி பார்வதி, வாசலில் டாக்சி வந்து நிற்பதைக் கண்டு ஆவலுடன் முன்பக்கம் தலையை நீட்டினாள்.

அந்த வேளையில் சந்திராவின் மைத்துனர் மகன் ராஜூ வரக் காரணம்?

ஓசைப்படாது நடையில் நின்றபடி கவனித்தாள்.

ராஜூ வழக்கம் போல கால் ஷூக்களுடன் டக்டக் கென்று நடந்து சாப்பாட்டறைக்குள் வந்து நின்றான்.

''நீலகண்டன் வீட்டவர்களும் ஜாதகத்தைப் பார்த்துட்டா... நன்னா சேர்ந்திருக்காம். வர்ற ஞாயிற்றுக் கிழமை நல்ல நாளாம். பெண் பார்க்க வரலாமான்னு என்னைக் கேட்டா... நான் தலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிற விஷயம் இது. வெற்றிகரமாக முடிய வேண்டாமா?'' உரத்த குரலில் சிரித்தான்.

''உட்கார்ந்து பேசேன். ஏன் இப்படி இறக்கை கட்டிண்டு பறக்கறே...? டிபன் கொண்டுவரச் சொல்றேன்.

சாப்பிட்டுக் கொண்டே எல்லாத்தையும் சொல்லு...'' - சந்திரா மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னாள்.

''நான் இப்போ ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட்டான டயட்டிலே இருக்கேன். ஒரே வேளைதான் சாப்பாடு. ராத்திரிக்கு இரண்டே சுக்காரொட்டிதான் சாப்பிடறேன். நடுவிலே காப்பி - டிபன் எதுவும் பேசப்படாது. நான் இன்னிக்கு ராத்திரி ஊருக்கு போயிட்டு ஞாயிற்றுக்கிழமை கார்த்தால வந்து பெண் பார்க்கறப்போ கலந்துப்பேன். ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேலே நான் போன் பண்றேன். சித்தப்பாக்கிட்டே கேட்டு தீர்மானமா சொல்லுங்கோ...'' - பரபரப்பாகச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான்.

''சித்தாப்பாவுக்கு ஏற்கனவே இந்த வரனைப் பத்தி சொல்லியிருக்கேன். அதனாலே அவர் சரின்னுதான் சொல்லப் போறார். நீ தாமதம் பண்ணாம அவா வீட்டிலே விஷயத்தைச் சொல்லிடு...'' - கொஞ்சம் உரத்த குரலில் சந்திரா உற்சாகமாகவே பேசினாள்.

பாட்டியும் பேத்தியும் அன்று மாலை வெளியே கிளம்பிய போது வெகுநேரம்வரை பார்வதி வாயைத் திறக்கவில்லை.

திருவான்மியூர் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் தான் கேட்டதை மெல்ல அவிழ்த்தாள்.

''இனிமேல் நாம் காத்திண்டு இருக்கிறது தப்பு...''

''ஏன் பாட்டி அப்படி சொல்றேள்!'' பேத்தி காரை ஓட்டிக் கொண்டே திரும்பாது கேட்டாள்.

''உங்கம்மா உனக்கு வேறே இடம் பார்த்துண்டு இருக்காளே... உன் ராஜூ அண்ணாவின் வேலை இது. ஞாயிற்றுக் கிழமை பெண் பார்க்க வரப் போறா...''

திடுக்கிட்டுப் போன வீணா, காரைப் பதட்டமாக சாலை ஓரத்திலே நிறுத்தினாள்.

''ஏன் பாட்டி, இதை நீங்க புறப்படும் முன்னே என் கிட்டே சொல்லலை...?'' கோபமாகக் கேட்டாள்.

''உங்கம்மாவோட நீ சண்டைபோட ஆரம்பிச்சிடுவே. அதனால் லாபம் இல்லே. அதனால் சொல்லலை...''

''பாட்டி! நான் இப்போ என்ன பண்ணுவேன்?'' கவலையும் துயரமுமாகக் கேட்டாள் வீணா.

''உனக்கு இஷ்டமில்லைனா உன்னை சந்திரா வற்புறுத்த முடியாது. ஆனாலும் அந்த வீட்டிலிருந்து அவாள்ளாம் வந்து பார்த்தப்புறம் பெண் தனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொல்றான்னாக்க நன்னா இருக்காது... 'இந்தப் பெண்ணுக்கு ரொம்பத் திமிர் - வந்த வரனையெல்லாம் எட்டி உதைக்கிறாளே' என்று பலரும் பேசுவா! அந்த அளவுக்கு விஷயம் போறதுக்கு முன்னாடி நாம் தடுத்துடணும். திருவான்மியூருக்குச் சட்டுன்னு போ...'' பாட்டி பேத்தியை அதட்டினாள்.

சுகுமார் வழக்கம் போல அவளது வருகைக்காக வராந்தாவிலே உட்கார்ந்திருந்தான். ஆனால் பரபரப்புடன் காணப்பட்டான்.

''உங்களிடம் ஒரு முக்கிய சங்கதியைச் சொல்ல வந்திருக்கேன்...'' ... கூறியபடி ஒரு பிரம்பு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டர்ள் வீணா.

பாட்டி பார்வதி தயங்கியபடி ஒரு ஓரமாக இன்னொரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

சுகுமார் வயதிலே மிகவும் சிறியவன் என்றாலும், அவளுக்கு ரொம்பக் கூச்சமாக இருந்தது. புடவைத் தலைப்பை இழுத்துக் கையை நன்றாகப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

''இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை என்னைப் பெண் பார்க்க வரப் போறாளாம்... யாரோ நீலகண்டனாம் - அவர் பிள்ளையைத்தான் எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்க அம்மா மும்முரமாக ஏற்பாடு பண்ணிக் கொண்டிருக்கா...''

''உன்னிடமும் நான் ஒரு சங்கதியைச் சொல்ல காத்துக் கொண்டிருக்கேன்...''

''என்ன அதிசயம் இது? தன் பெண்ணை கூட்டிக் கொண்டு வந்து இந்த வீட்டில் பெண் பார்க்கும் படலத்தை ஆரம்பிக்க யாரோ பதஞ்சலியாம் - அவர் வீட்டிலிருந்து எல்லாரும் வரப் போகிறாளாம்.''

''நீங்க என்ன செய்வதாக உத்தேசம்!'' வீணா அதட்டலாகக் கேட்டாள்.

''நீ என்ன செய்யப் போறே? அதை முதலில் சொல்லு.''

''பாட்டி சொல்றபடி நான் நடக்கப் போறேன். அவ எனக்காக ஒரு பெரிய பிளான் வச்சிருக்கா.''

''பாட்டியம்மா, உங்களுக்கு பெரிய நமஸ்காரம். அந்த பிளானை எனக்கும் சொல்லித்தாங்கோ - நானும் ஒரு பெரிய இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கேன்?'' - வேடிக்கையாகச் சிரித்தான்.

பார்வதிக்கு லேசாகக் கோபம் வந்துவிட்டது. இது வேடிக்கையாகப் பேசி விளையாடுகிற சமயமா?

''இரண்டு பேரும் ஒருத்தர் மேலே ஒருத்தர் ஆசைப்படறேள் - கல்யாணம் பண்ணிக்க விருப்பமா இருக்கு. இரண்டு வீட்டுப் பெரியவாளும் சம்மதிச்சுட்டா, பிரச்சினையேயில்லை.''

''எப்படி சம்மதிக்க வைக்கிறது? இரண்டு பேரும் இரண்டு துருவத்தைப் பார்க்கிறாளே?''

''கொஞ்சம் நிதானமா நான் சொல்றபடி இரண்டு பேரும் செய்யுங்கோ! இந்தக் கல்யாணம் பிரச்சினை இல்லாம ஆனந்தமா நடக்கும்.'' பார்வதி மர்மமாகச் சொன்னாள்.

''அப்படியா?'' - இருவரும் வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தனர். தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து, பத்மநாபனின் செல்லப்பிள்ளை யோசனை கேட்கிறானே என்றவரை பார்வதிக்கு மகிழ்ச்சி கட்டுக் கொள்ளவில்லை.

கர்வத்துடன் லேசாகப் புன்னகைத்தாள். பின்னர் தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு, மெல்லிய குரலில் பேச ஆரம்பித்தாள்.

25

சந்திராவுக்கு ஒரே மனக் குழப்பம்.

சற்று கோயில்வரை சென்று வரலாம் எனக் கிளம்பியவள், மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தாள்.

வழக்கம்போல பாட்டியும் - பேத்தியும் வீட்டில் இருக்கவில்லை. பின்பக்கம் இருந்த அறைக்குள் சென்று

தன் கைப்பை ஒன்றை அலமாரியிலிருந்து எடுக்கப்போன போது, தோட்டத்தில் கட்டியிருந்த அவர்கள் வீட்டு நாய் ஆக்ரோஷமாகக் குரைத்தது.

வந்த வேலையை விட்டு முன்பக்கம் விரைந்தாள்.

அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. நெஞ்சில் ஒரே படபடப்பு. மூச்சடைத்துவிடும் போன்றதொரு பரபரப்பு!

பத்மநாபனின் செல்லப்பிள்ளை சுகுமார், டிரைவர் ஓட்டி வந்த தன் சிவப்பு டயோட்டாவிலிருந்து ஊன்றுகோல் உதவியுடன் மெல்ல இறங்குவதைக் கண்டாள்.

அவள் யோசிக்குமுன், சுகுமார் மெள்ளத் தயங்கியபடி படியேறி வராந்தாவைத் தாண்டி உள்ளே வந்து நின்றுவிட்டான்.

திகைத்துப் போனாள் சந்திரா. அது சமயம் வீட்டில் சமையற்காரம்மா இல்லாதுபோனது நல்லது என்ற எண்ணம் வந்தது.

எட்டிப் பார்த்து முன்னறையில் என்ன விஷயம் நடக்கிறது என்பதை அவள் தெரிந்துகொள்ளப் பாடுபடுவாள்!

''ஜகந்நாதன் இன்னமும் அலுவலகத்திலிருந்து வரவில்லையே'' என்ற குழப்பத்துடன்,

''வாங்கோ - உட்காருங்கோ!'' என உபசரித்தாள்.

''காலில் அடிபட்டு நர்ஸிங்ஹோமில் இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டதும் ரொம்ப வருத்தமாக இருந்தது. இப்போ கொஞ்சம் தேவலைதானே?''

- ஏதோ பேசிவைக்க வேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தில் கேட்டாள்.

சுகுமார் லேசாக முறுவலித்தபடி தன் பாண்ட் பைக்குள் கையை விட்டு ஒரு கடிகாரத்தை எடுத்தான்.

''வீணா கையைக் கழுவும்போது சுழற்றி வைத்து விட்டுப்போன அவளுடைய கடிகாரம்'' என்றபடி ஜகந்நாதன் தன் மகளுக்குப் பரிசாக வாங்கித் தந்திருந்த அந்தக் கடிகாரத்தை காப்பி மேஜைமீது வைத்தான்.

சந்திராவுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

''வீணாவின் கடிகாரம் எப்படி இவன் கையில் வந்தது?'' வியப்புடன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

''நீங்க ஆச்சரியப்படறது சகஜந்தான். என்மேல கொண்டிருந்த அனாவசிய மனத்தாங்கலை வீணா இப்போ மறந்துட்டா. எனக்கு காலில் அடிபட்டு விட்டதுன்னு கேள்விப் பட்டதும், என்னை நர்ஸிங் ஹோமில் வந்து தினமும் பார்த்துவிட்டுப் போனாள்.''

''அப்படியா சங்கதி! பாட்டியும் பேத்தியும் தினமும் வெளியே சென்று வந்த ரகசியம் இதுதானா?'' - சந்திரா வின் மனம் உள்ளூர கோபத்தில் குமுறியது.

''சந்தோஷம்... உட்காருங்கோ!'' என்றாள் மேலே எதுவும் பேசத் தோன்றாது.

''உங்ககிட்டே இந்தக் கடிகாரத்தைச் சேர்க்க நான் புறப்பட்டு வந்ததற்கு வேறே ஒரு காரணமும் இருக்கு.'' சுகுமார் மறுபடியும் முறுவலித்தான்.

சந்திராவின் நெஞ்சு கலவரத்தில் தீவிரமாக அடித்துக்கொண்டது.

''வீணாவும் நானும் ஒருவரை ஒருவர் நன்னா புரிஞ்சுகொண்டு விட்டோம். அதனாலே நேரிடையா உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கேன். வீணாவும் நானும் கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசைப்படறோம்! உங்களது அனுமதியும் ஆசியும் கிடைச்சா...''

சந்திராவுக்கு ஒரே திகைப்பு! உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்...

''நிக்கிறேளே, உட்காருங்கோ, வீணா அப்பா கிட்டே சொல்லவேண்டிய விஷயம் இது. இதுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

''உங்க ரெண்டு பேர் கிட்டேயும் கேட்கத்தான் இங்கே அவசரமாக வந்தேன். அவர் வர்றவரை காத்திருந்து முடிவைத் தெரிஞ்சுக்க ஆசைப்படறேன்.'' என்றபடி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அது சமயம் வீட்டு வாசலில் கார் வந்து நின்றது. அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பியிருந்த ஜகந்நாதன் காரிலின்று இறங்கி வேகமாக உள்ளே வந்தான்.

''உங்ககிட்ட பேசணும்னு சுகுமார் வந்திருக்கார்'' என்று பாதி வழியிலே அவனை மடக்கிய சந்திரா எச்சரித்தாள்.

திடுக்கிட்டுப் போய் நின்றான் ஜகந்நாதன்.

மனைவி செய்த ஜாடையைக் கவனித்துவிட்டு, தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு, முன்னறைக்குள் நுழைந்தான்.

''எழுந்திருக்க வேண்டாம். அப்படியே உட்கார். இப்போ கால் நன்னா குணமாயிட்டதா?'' - விசாரித்தபடி எதிரே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

''சுகுமார் உங்ககிட்டேதான் அந்த முக்கிய விஷயத்தை பேசணும்னு கொஞ்ச நேரமா காத்திண்டு இருக்கார்.'' - சந்திரா ஆரம்பித்தாள்.

ஜகந்நாதனது புருவங்கள் வியப்பில் எழும்பின.

''உங்க பெண் வீணாவும் - நானும் ஒருவரை யொருவர் விரும்புறோம். கடந்த சில நாட்களாக நாங்க ரெண்டு பேரும் சந்திச்சு - பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கோம். உங்க அனுமதியும் ஆசியும்...''

ஜகந்நாதன் அதிர்ந்துபோய் விட்டான். இதென்ன கூத்து...?

''வீணாவைக் கேட்காம என்ன பதில் சொல்வது?''

''அவளும் அவள் பாட்டியும் வெளியே போயிருக்கா.'' - சந்திரா அடிக்குரலில் சொன்னாள்:

''பரவாயில்லை...அவள் வரும்வரை காத்திருக் கேன். உங்களுக்கு நான் இங்கே தங்கியிருப்பது பற்றி ஆக்ஷேபணை இல்லையே?''

''ஜகந்நாதன் பதில் சொல்லாது சந்திராவைப் பார்த்தான்.

''நீ காத்திருப்பதைப் பற்றி எனக்கு ஆக்ஷேபணை ஏதும் இல்லை... சந்திரா, ரெண்டு பேருக்கும் சாப்பிட காப்பி - டிபன் கொண்டு வா!'' என்றான்.

சந்திரா சட்டென்று உள்ளே மறைந்தாள்.

''இந்தப் பெண் இந்த சமயம் பார்த்தா வெளியில் போகணும், எங்கே போயிருப்பாள்?'' - யோசித்தபடி அவசரமாக அடுப்பை ஏற்றி, பாத்திரத்தில் பாலை நிறைத்துக் காய்ச்சத் தொடங்கினாள்.

பத்மநாபன் தமது அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்து கொஞ்சநேரம் சென்று விட்டிருந்தது.

மனைவியுடன் சுகுமாரைப் போய்ப் பார்த்து, அந்த வரன் விஷயமாகப் பேச வேண்டும் எனக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

பெண் துர்க்காவும் - மனைவி சாரதாவும் அவருடன் புறப்பட அலங்கரித்துக் கொண்டு மாடியிலிருந்து கீழே வந்தார்கள்.

அழைப்பு மணியின் அழுத்தமான ஓசையைக் கேட்டு சாரதா விரைந்து சென்று வாயிற் கதவைத் திறந்தாள். அவளுக்கு ஒரே திகைப்பு!

சந்திராவின் மகள் வீணா இந்த நேரத்தில் எதற்கு இங்கே வந்து நிற்கிறாள்?

கௌரவத்தை முன்னிட்டு, வலுக்கட்டாயமான தொரு புன்னகையுடன்,

''வாம்மா, உள்ளே...'' என வரவேற்றாள்.

கடுமையாக விழித்த பத்மநாபனையும், வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற துர்க்காவையும் கண்டு பயந்து போனாள் வீணா.

''உங்ககிட்ட தனியா நான் ஒன்னு பேசணும்...'' மெல்லி குரலில் தடுமாறினாள்.

''என்னம்மா, புதிர் போடறே? இப்படி வா... என்ன சொல்லணுமோ சட்டுனு சொல்லு. நாங்க அவசரமா சுகுமாரைப் பார்க்க கிளம்பிண்டு இருக்கோம்...'' என்றபடி அவளை முன்னறைப் பக்கம் அழைத்துச் சென்றாள்.

''அவர் எங்க வீட்டுக்கு என் அப்பாவைப் பார்க்கப் போயிருக்கார்... நான் இங்கே உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கேன்...''

''என்ன சொல்றே?''

''நானும் - சுகுமாரும் இந்த சில நாட்களாகத் தினமும் திருவான்மியூர் கெஸ்ட் ஹவுசிலே சந்திச்சுப் பேசிக் கொண்டோம்... நாங்க கல்யாணம் செய்துக்க ஆசைப்படறோம்... தெரியாத்தனத்தால் நான் உங்களை அவமானப்படுத்திட்டேன். அதை நீங்க மறந்து என்னை மன்னிச்சு, உங்க நாட்டுப்பெண்ணாக ஏத்துக்கணும்னு கேட்கத்தான் வந்திருக்கேன்... என்னை - சுகுமார் ரொம்ப லவ் பண்றார். நானும் அவரை... நீங்க மறுத்தா, எங்க மனசு உடைஞ்சு போயிடும். ப்ளீஸ்! மன்னிச்சுடுங்கோ...'' என்று பேசியவள் விசும்பிக் கொண்டே அவளது பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தாள். சாரதாவின் நெஞ்சை என்னமோ அடைத்தது. குனிந்து அவளை வாரி நிறுத்தினாள்.

''அழாதேம்மா...'' - என்று பரிவுடன் கண்களைத் துடைத்து விட்டாள்.

''இப்படி வாங்கோ...'' என்று கணவனைப் பின் பக்கம் வர ஜாடை செய்து, அழைத்துப் போய் பரபரப்புடன் பேசினாள்.

''அப்படியா? இப்போ என்ன செய்யச் சொல்றே?'' - வியப்புடன் கேட்டார்.

''இப்போ நாம் வீணாவை அழைச்சுக் கொண்டு அவாத்துக்குப் போகப் போறோம். அவ்வளவுதான்,'' என்று சிரித்தாள் சாரதா மகிழ்ச்சியுடன்.

வாசலில் வந்து நின்ற பென்சில் இருந்து இறங்கிய பத்மநாபனைக் கண்டதும், எழுந்தோடிச் சென்று மனத்தாங்கல் எல்லாவற்றையும் மறந்து வரவேற்றான் ஜகந்நாதன்.

அவர்கள் பின்னால் தயங்கிக் கொண்டு வந்த வீணா, ஓடிச்சென்று அம்மாவின் தோளைப் பற்றி இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

''அம்மா, சுகுமாரும் நானும்...'' என்று சொல்ல முடியாது துயரமும் மகிழ்ச்சியுமாக விம்மினாள்.

''சின்னவா ரெண்டு பேரும் சொல்லி விட்டேள்...! நாங்க பெரியவர்கள் சொல்ல வேண்டாமா?'' என உரத்த குரலில் கலகலப்பாகப் பேசிய பத்மநாபன் திரும்பினார்.

''என்ன ஜகந்நாதன் ஸார், முடிவு தெரியணுமே...'' என்றார் வேடிக்கையாக.

ஜகந்நாதன் மனைவியின் அணைப்பில் இருந்த மகளைப் பார்த்து முறுவலித்தான்.

''உங்க முடிவுதான் எங்க முடிவு. இனிமேல் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியதை துரிதமாக கவனிக்கணும்! சுபகாரியங்களைத் தள்ளிப்போடக்கூடாது... சரிதானே?'' என்று முறுவலித்தான்.

மகளின் கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் தன் கையால் துடைத்து விட்டாள்.

''சரியான அசடு! தும்பை விட்டு வாலைப் பிடிச்சா இப்படித்தான்... போகட்டும். இனிமேலாவது சுகுமார் கையைக் கெட்டியா பிடிச்சுண்டு, சுகமா தீர்க் காயுசோட பல்லாண்டு சகல சௌபாக்கியத்தோட வாழும்மா!'' தழதழத்தபடி மகளின் நெற்றியில் புரண்ட கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டாள்.

கண்களில் பனித்த கண்ணீரைச் சமாளித்துக் கொண்டு சந்திரா மகளின் முதுகைப் பரிவுடன் தடவினாள்.

மெல்ல பின்கட்டிலிருந்து வந்து எட்டிப் பார்த்த பாட்டி பார்வதி ஒன்றுமே தெரியாதவள் போல, ''என்ன, ஒரே சிரிப்பும் கொம்மாளமுமாக இருக்கே?'' -சந்திராவிடம் தணிந்த குரலில் கேட்டாள்.

''உங்களுக்கு தெரியாதுன்னா கேட்கிறேள் சித்தி? இந்த வீணா மனசை ரொம்பவே மாத்திட்டு இருக்கேள். போய் உட்காருங்க... எல்லோருக்கும் காப்பி கொண்டு வரேன்'' என்று சமையலறைக்குள் புகுந்தாள் சந்திரா.

''இரு. நான் எல்லோருக்கும் சேர்த்து கலந்து வைக்கிறேன். நீ கொண்டு போய்க் கொடு... உன் பெண் வீணா குணத்தில் உன்னையே கொண்டிருக்காள்; நீயும் ஜகந்நாதனும் ஆரம்பத்தில் எலியும் பூனையுமா இருக்கலையா... இப்போ எப்படி அந்யோன்யமா இருக்கேள், ஆனால் ஒரு சின்ன வித்தியாசம். உன் பெண் கல்யாணத்துக்கு முன்னமேயே மனசை மாத்திண்டுட்டா.... சுகுமாரோட மனசு ஒத்துப் போயிட்டா... இது மீண்டும் ஒரு பெண் மனத்தின் கதை - அவ்வளவுதான்?'' சித்தி பார்வதி துணிச்சலாகச் சிரித்தாள். அவளை சந்திரா கோபித்துக் கொள்ள முடியுமோ?

மெல்ல சமையலறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள் வீணா. பாட்டியருகில் ஓடி வந்தாள்.

''எனக்காக நீங்க எவ்வளவு சிரமப்பட்டேள்... அதுக்கு ரொம்ப தாங்க்ஸ் பாட்டி!'' என்று பார்வதியை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு, அவளது கன்னத்தில் 'சப்' பென்று முத்தம் கொடுத்தாள் பேத்தி.

''போதும்! என்னை விடு விழுப்பாக்கிட்டே... அது போகட்டும். நான் சொன்னபடி சமத்தா கேட்டு நடந்துண்டே... காரியத்தை ஜெயிச்சுட்டே! நன்னா இரும்மா... அதுபோதும்'' பார்வதி கண்கலங்கிப் போனாள்.

''பாட்டி, அதுமட்டும் போறாது... இனிமேல் நீங்க எங்களோடேயே இருக்கப் போறேள்! சரிதானே?'' - செல்லமாகப் பாட்டியின் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

''தாங்க்யூ வீணா!'' என்று பாட்டி சொல்லிவிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் சிரிக்க... சந்திரா கூட குலுங்கிச் சிரிக்க... அந்த சிரிப்பின் ஒலி - முன்னறையிலிருந்து எழுந்த சிரிப்பின் ஓசையுடன் கலந்து வீடு முழுவதும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

முற்றும்